

LUCIAN LECA

**LUCRURILE PORTOCALII
SUNT MICI**

Lucrurile portocalii sunt mici	3
Începi fără mine.....	6
Se căuta formula pentru imortalitate	9
Trebuia să înțelegi ceva.....	15
Mai ești aici	20
Nu ai cum, înțelege.....	26
N-ai mai auzit de personaje care prind viață	33
Mă descurc și singură.....	38
Ți-am spus că vei strica totul dacă mai insiști.....	42
Vino să te joci cu mine.....	49
Mă poți vedea? Mă poți și auzi	56
Cea de-a treia persoană.....	61
A încercat să aducă jumătățile laolaltă.....	63
Se dezbatteau teorii. Se dezlegau comploturi.....	65
Dacă mai rămâneai în relația toxică	68
De ce să mai aștepte	72
Să nu uiți ce mi-ai promis.....	76
Va rămâne secretul nostru.....	80
Ai spus ceva	84
Mă gândeam că ați rămas prieteni.....	87
Dacă ar ninge până mâine.....	90
Ce-i cu pofta asta pe tine	93
Puteai să fii tu	95
Iartă-mă că te las singură.....	98
Spune-mi, te rog, că ți-a plăcut	101
Aș vrea să le citească ea.....	105
O să mă găsești mereu.....	108
A căzut mai întâi în genunchi.....	112
Oare n-ar avea nevoie de sânge	115
E timpul să plecăm.....	119
Nu ne mai pot face nimic	123
Ești sigură că mai vrei să citești.....	126
O voi face eu pentru el.....	131
Plângea ea pentru amândoi.....	134
Când se va fi oprit timpul	137

Lucrurile portocalii sunt mici

Îi dăruise o plantă. La glastră, ca să trăiască mult. Îi dăruise și ea una. Tot la glastră, dar murise în câteva zile. O păstrase totuși pe bibliotecă. I se părea că ofilită se potrivește mai bine cu restul decorului. Singurul lucru viu din apartamentul lui rămânea el însuși. În măsura în care mai putea fi numit astfel. Toate celelalte nu rezistau prea mult. De când intrau pe ușă erau condamnate la o dispariție prematură. Care aveau picioare se ridicau și plecau singure. Pe altele le arunca el însuși la gunoi când le venea rândul. Dar planta nouă rezista miraculos. Doar se uscasse. Nu putrezise. Arăta la fel. Numai că lipsită de viață, ca mumificată. Era o plantă care nu avea flori. Doar ramuri aplecate ca de salcie. Și frunze alungite cu vârful întărit. Parcă îți era teamă să o atingi. Să nu te înțepe. Când trecea pe lângă ea făcea un pas în lateral. Avea în permanență sentimentul că ar putea să-l atace. Să-i înfingă o ramură în ochi. Să-i taie pupila cu o frunză. Pesemne că imaginația lui nu era foarte originală. Doar înlocuise lama lui Buñuel cu o versiune organică.

Nici planta ei nu avea flori. Dar avea fructe. Oranj, mici și rotunde. O combinație între mandarină și roșie. Îi amintise de începuturile relației lor. Când inventase un limbaj vizual pentru a nu o sufoca în *te iubescuri*. Nu că Magda ar fi avut vreo problemă. I se părea doar lui excesiv să-i răspundă de fiecare dată. Așa că îi trimitea un emoticon cu o portocală. Când îl cuprindea sentimentalismul adăuga și o inimă. Tot portocalie. Era culmea de afecțiune pe care putea să o atingă. Dar în timp s-a dat pe brazdă. Nu brazda din care fusese scoasă planta. Care era după toate indiciile fertilă. Chiar excesiv de roditoare. Pentru că nu s-a oprit din crescut până au fost nevoiți să înlocuiască glăstra. Alesese una tot oranj să se asorteze. Dar unde să mai găsească alta de aceeași culoare? Se știe că lucrurile portocalii sunt mici. Ei aveau nevoie de una uriașă. Pentru că planta se înălța de la o zi la alta. Și nu părea să ia vreo pauză. Îi ieșiseră și rădăcinile la suprafață. Era ca în basme. Când se grăbește autorul anonim să încheie narațiunea orală. Că doar nu putea ajunge la dimensiuni de roman. Cine ar fi răbdat să i se povestească *Război și pace*.

Glastra de la Magda era albă. Îi amintea de cum îl privea la început. Ca pe o ființă perfectă care nu putea să greșească. Imaculată de orice gând necurat sau faptă murdară. Între timp se mai pătase cu noroi. De la apa pe care o turna în exces cu speranța că o să învie. Dar nu făcea decât să o scufunde într-o mlaștină. Pentru că planta refuza să o mai absoarbă. De parcă s-ar fi condamnat la moarte prin inaniție. Ca bătrânii când realizează că nu mai au nicio șansă. Și că nu fac decât să prelungească supliciul apropiaților nevoiți să-i îngrijească. Cristi încerca totuși zi de zi cu încăpățănare. Alegând să ignore semnalele că doar el mai voia ca planta să fie salvată.

Magda o considera deja moartă. Și insista cu fiecare ocazie să o arunce la gunoi. Dar nu-i venea nici să o facă ea însăși. Se uitau amândoi la plantă de pe canapea. Și parcă așteptau să se arunce singură de pe bibliotecă. Să se deschidă o gaură neagră și să o înghită pentru totdeauna.

Dar planta de la el creștea într-una. De ajunsese să acopere și tavanul. Se întinsese pe toți pereții. Abia mai intra lumina pe fereastră. Se gândeau că ar trebui să o scoată afară. Să o lase să crească liberă. Să-și înfigă rădăcinile în sol. Să-și întindă ramurile spre soare. Dar nu se hotărau unde să o planteze. Magda avea pretenția să fie decizia ei. Cristi nu s-ar fi opus. Dar o vedea cam ezitantă. Nu era sigură nici ce loc să aleagă. Și nici dacă era momentul potrivit să o mute. Până la urmă nu-i mersese așa rău nici în casă. Altfel nu s-ar fi dezvoltat atât de grandios. Ceva îi pria la mediul protejat dinăuntru. Dacă nu ar fi rezistat la intemperii de afară? Oare era suficient de puternică?

Rămâneau mai des la Magda în ultima vreme. Să nu o lase singură. Devenise ca o a treia persoană în relație. Parcă se așteptau în orice moment să înceapă să vorbească. Să-i crească picioare și să umble prin casă. Să ceară de mâncare și să sforăie când doarme. Într-o noapte s-a trezit din somn. După un vis care îi tot revenea de la un timp. Cam pe la aceeași oră. Se făcea că planta avea conturi pe rețelele sociale. Și tot posta din sejururi în locații exotice. De la ieșiri cu alte persoane. Chiar și din cluburi. Visul se încheia mereu cu o filmare în care își încolăcea ramurile pe talia unei domnișoare. Se trezise și de această dată cu un sentiment de vinovăție pe care nu reușea să și-l explice. Renunțase de multă vreme să mai caute o interpretare. Așa că s-a ridicat buimac să meargă la baie. Dar s-a gândit mai întâi să verifice dacă era în regulă. A intrat în living pe întuneric. A călcat din greșeală pe un fruct și a avut senzația că planta urlase de durere. Mai degrabă o simțise decât o auzise. Ca pe un sunet la frecvențe mai joase decât poate să recepteze urechea umană.

A aprins lumina și s-a uitat atent la ea. Nu observa nimic schimbat. Nu i se deschisese nicio gură. Dar parcă era prima dată când o vedea după o pauză și nu mai crescuse. S-a apucat să curețe podeaua să nu vadă Magda. Nu înainte de a închide ușa dormitorului să nu o trezească. A adunat bucățile de pe jos și le-a aruncat în coș. S-a gândit că ar fi mai bine să le ducă la ghenă. Dar îi era lene să iasă din casă. Așa că s-a întors în pat lângă Magda. A luat-o în brațe și a încercat să adoarmă. Dar nu-și mai putea scoate din minte strigătul. Parcă îi mai vibra încă ecoul în piept. A ațipit din nou abia spre dimineață. Când s-a trezit era deasupra lui cu fructul stâlcit în mână. Ce-ai făcut, l-a întrebat. L-am călcat din greșeală, i-a răspuns Cristi. Magdei îi venea să-l lovească și nu înțelegea de ce. Pentru ce să reacționeze atât de dramatic? Ce era atât de grav în ce făcuse? Plecase din cameră intrigată de propria stare de nervozitate. Cu intenția să arunce la loc fructul în gunoi. Când i-a venit o poftă teribilă să-l guste. Nu s-a mai putut

abține și a mușcat din el fără să-l mai spele. A simțit o dulceață atât de puternică încât i s-a făcut greață. Și a vomitat direct în chiuveta din bucătărie.

Cristi a auzit-o și a sărit din pat să o ajute. Când a intrat în bucătărie a văzut-o scormonind prin vomă. S-a uitat la rândul lui în chiuvetă. Și era plină de viermi care se zvârcoleau printre bucățile regurgitate. Magdei i s-a făcut amețea și s-a lăsat pe un scaun. Se făcuse palidă la față. Încerca să-i explice ceva. Dar nu-i ieșea nimic coerent pe gură. Cristi a observat că viermii se târau pe margine. Coborau pe faianță și se îndreptau spre ușă. Știa că ar fi trebuit să-i calce în picioare. Să-i stâlcească la fel ca pe fruct. Și să-i arunce de această dată la ghenă. Dar avea sentimentul că ar fi intervenit în cursul natural al lucrurilor. Așa că a continuat să-i urmărească până în living. Unde s-au urcat pe trunchiul plantei. Și-au continuat drumul pe ramuri și au intrat în fructe.

Până la sfârșitul zilei erau toate putrezite. Frunzele se uscaseră. Ramurile se aplecaseră până la podea. Magda și Cristi asistaseră la tot fără să aibă curajul să intervină. Pe seară au împachetat planta în folie. Și au ieșit când s-a întunecat să o arunce. Ca pe un cadavru de a cărei moarte erau responsabili. După care s-au întors în casă. S-au așezat în pat. Și au rămas până dimineața cu spatele unul la celălalt. Fără să poată să doarmă. A fost ultima noapte pe care au petrecut-o împreună.

Începi fără mine

Într-o zi i-a adus o frunză. Sanda s-a uitat cam strâmb la el. Doar știa că preferă florile la glastră. Mai greșise și în trecut cu buchete. Dar acum nu era nici măcar atât. Parcă luase doar o frunză decorativă. Sanda s-a mai uitat o dată la ea. Nu înțelegea ce o făcea așa deosebită. A întors-o pe ambele părți. Dar n-a observat nimic remarcabil. Poate numai culoarea. Era portocalie și strălucea de parcă ar fi fost din plastic. Nu știa nici cum să reacționeze. S-a uitat din nou la David. Se aștepta în orice moment să izbucnească în râs. Să-i spună că nu era decât o farsă. Și să-i ofere și restul buchetului. Dar David o urmărea și el curios să vadă cum reacționează. Mulțumesc, i-a spus până la urmă. Temătoare să nu cumva să-i rănească sentimentele. Cu plăcere, i-a răspuns el zâmbitor. S-a descălțat și a plecat fredonând spre baie. S-a spălat pe mâini și s-a întors în holul de la intrare. Sanda era în același loc cu frunza în mână. O privea în lumina de afară. Era atât de concentrată încât a tresărit când s-a apropiat din nou de ea. Mă bucur că îți place, i-a spus și a intrat în bucătărie. Și-a luat din frigider o bere și s-a așezat pe canapea. Se comporta de parcă îi făcuse un cadou oarecare. Sanda l-a urmărit contrariată până în living. Ce mâncăm, a întrebat-o la un moment dat? Vrei să comand sau ieșim la vreun restaurant? Mi-e indiferent, i-a răspuns. Și-a luat frunza și s-a așezat lângă el. Aștepta în continuare să-i ofere o explicație. Dar David nu schița niciun gest că i-ar observa tulburarea. A încercat să-l ignore la rândul ei. Dar nu putea să-și ia privirea de la frunză. Nu-i venea nici măcar să o lase din mână. Până la urmă nu s-a mai putut abține. Și cum se numește planta, l-a întrebat? N-am reținut, i-a răspuns. De unde ai luat-o? E cadou deci nu pot spune. Arată ca și cum nu ar fi reală. Din câte am înțeles e chiar și comestibilă. Serios? Sanda a privit-o și mai intrigată. Să nu comanzi mâncare, i-a spus și s-a ridicat în picioare. Îi venise o idee. Am să gătesc în seara asta. Ce te-a apucat, a întrebat-o? Dar ce ești așa surprins, i-a replicat? Parcă n-aș mai fi gătit niciodată. S-a prefăcut indignată și a plecat spre bucătărie. L-a strigat după vreo oră că îl așteaptă la masă. David s-a grăbit să-i răspundă că vine. Se strecurase mirosul pe sub ușă și i se făcuse foame. S-a așezat direct pe scaun. Dar Sanda era încă la chiuveță. Mai avea de spălat niște vase. L-a văzut că nu mai are răbdare să mănânce. Începi fără mine, i-a spus. Vin și eu imediat. David n-a mai așteptat să-l invite a doua oară. Și-a pus o porție mare de salată lângă friptură. Sanda i s-a alăturat după câteva minute. Dar nu a apucat să ia nici măcar o gură. L-a întrebat pe David dacă îi place mâncarea? După ce l-a anunțat că adăugase un ingredient secret. Și-a ridicat privirea din farfurie să vadă de ce nu răspunde. Și l-a văzut roșu la față de parcă i se luase aerul. Sanda s-a gândit că se înecase. S-a ridicat și l-a bătut pe spate. Se temea să nu leșine. N-a mai ținut cont de tărie. L-a lovit disperată cu toată forța. Până a văzut că îi ieșea ceva din gură. Se vedeau niște frunze. A crezut inițial că e salata. Dar părea să aibă și tulpină. L-a băgat degetele să o scoată. Și a căzut în farfurie. Era o plantă cu tot cu rădăcini. David a tras aer în

piept adânc și a început să tușească. S-a întins după paharul cu bere și l-a terminat din câteva înghițituri. Sanda îl tot întreba dacă și-a revenit. Dar încă nu putea să vorbească. Îi arăta că îl iritase în gât și îi făcea semne să se calmeze. Putea din nou să respire. Sanda încă mai tremura de la sperietură. S-a uitat mai atent la planta din farfurie. A observat că semăna cu frunza adusă de el. Și s-a simțit vinovată. S-a înroșit și ea la față. Și și-a ascuns privirea de David. A luat ce mai rămăsese din salată și a aruncat-o la gunoi. Și-a amintit că lăsase frunza de la el pe tocător. A scos un prosop și l-a aruncat peste. Se observa că îi tăiasse vârful. Îl mărunțise și-l adăugase în compoziție. Ingredientul ei special fusese cadoul lui. S-a întors spre David. Și l-a văzut cum analiza planta din farfurie. O ridicase și se uita la frunze cu atenție. A încercat să i-o tragă din mână. Și să o arunce și pe ea la gunoi. Dar nu a lăsat-o. Adu-mi o glastră, te rog, i-a spus cu greutate. O vom planta să vedem dacă va crește. Sanda nu știa cum să-l oprească. I-a spus la început că nu are niciuna liberă. Apoi s-a contrazis singură că nu are una pe dimensiunile ei. Se panicase și vorbea fără vreo noimă. Stai liniștită că nu m-am supărat, a oprit-o David. Deci se prinsese oricum. Sanda nu a mai îndrăznit să nege. Nu era nici cazul de vreo explicație. S-a dus resemnată după glastră. S-a întors cu una asortată. Pe care o umpluse deja cu pământ. David i-a cerut și niște apă să o ude. Și-a admirat opera câteva secunde. Apoi i-a propus să meargă la somn. Se făcuse târziu între timp. Au intrat pe rând la baie. Doamnele întâi, i-a spus David. Când au făcut schimb a fugit în bucătărie. A căutat planta să o arunce totuși. Dar nu mai era pe masă. A verificat toate dulapurile și nu reușea să o găsească. S-a gândit că David îi anticipase intenția și o ascunsese. Când s-a întors în dormitor era deja în pat. A simțit nevoia să se justifice. Am mai verificat o dată aragazul, i-a spus fără o întrebe. Evita și să-l privească. Îi era teamă că o trădează ochii. S-a așezat cu spatele la el. David a tras-o mai aproape și a strâns-o în brațe. Îi venea să plângă de rușine. Era prima dată când îl mințise.

A adormit târziu și a visat spre dimineață. Îi apăreau pe rând în față lucruri pe care le dorea. Se întindea să le apuce. Dar nu putea să ajungă la ele. Ceva o ținea pe loc. De parcă avea o centură în jurul mijlocului. Încerca să o desprindă. Dar nu putea să o vadă și nici să o atingă. Ca și cum îi intrase pe sub piele și nu se mai putea elibera din strânsoare. David încă o mai ținea în brațe când s-a trezit speriată. Îi simțea mâna grea pe coapse. I-a dat-o cu grijă la o parte. Și a respirat ușurată. Abia atunci s-a risipit și efectul coșmarului. Dar și-a amintit imediat de plantă. Și a avut senzația că ar fi revenit într-altul. S-a ridicat și a plecat să o caute prin casă. A început cu livingul. Nu erau decât florile ei aranjate pe rafturi. A verificat și balconul cu același rezultat. La fel și holul. S-a oprit în ușa de la dormitor să mai arunce o privire. Nu erau nici acolo. Așa că a mers iarăși la bucătărie. A căutat peste tot și nu a găsit-o. Începuse să-și piardă orice speranță. Și-a amintit că frunza rămăsese pe blat. A luat-o să o arunce la coș. Și când l-a deschis era și planta acolo. O aruncase David. În același moment l-a auzit intrând. A

trecut pe lângă ea să-și pună un pahar cu apă. Se comporta iarăși de parcă nu se întâmplase nimic. Cum de ești trează de la ora asta, a întrebat-o? Sanda era încă cu spatele. A închis coșul și s-a prefăcut ocupată. M-a trezit un vis, i-a răspuns. Vrei să mi-l povestești? Nu îmi mai amintesc, l-a mințit iarăși. A strâns-o cu un braț de mijloc și a sărutat-o. Sanda s-ar fi așteptat să-i revină senzația din coșmar. Dar nu a simțit decât nevoia să-l sărute înapoi. S-a aplecat și a luat planta din gunoi. După care a pus-o la loc pe masă. De ce ai aruncat-o, l-a întrebat? Mi s-a părut că asta îți doreai? Nu-mi mai doresc acum, i-a răspuns Sanda. Și a udat la rândul ei planta.

Se căuta formula pentru imortalitate

A rămas în istorie cu numele de *Ziua morților vii*. S-a întâmplat pe 12 iunie. Zece mii și două persoane au murit din senin. Li s-au astupat ochii și urechile, nasul și gura. S-au sufocat și au căzut din picioare în casă sau pe stradă, la birou sau în mașină. Fețele lor deveniseră plate, lipsite de orice trăsături. Le-a fost greu și să-i identifice pe o parte. Despre unii nu s-a aflat nici până acum cine erau. S-au avansat tot felul de teorii. Dar niciuna recunoscută de toate părțile. Autoritățile erau complet depășite. Au cerut sprijinul organizațiilor internaționale. Așa că a urmat un desant al celor mai bine cotați specialiști din toate domeniile. Nu înțelegea nimeni ce se întâmplase. Deci orice ipoteză trebuia să fie testată, oricât de fantezistă. Trecuseră însă câteva săptămâni și nu găsise niciunul vreo explicație plauzibilă. În același timp presa își făcea treaba obișnuită. Promovând cele mai stridente voci. Din aceeași rezervă de cadre la care apela pentru a comenta orice subiect de pe agenda publică. Încercau să integreze și acest eveniment în discursul lor standard. De parcă s-ar fi întâmplat special ca să le valideze grila preferată de interpretare. Apăruseră și câteva bloguri dedicate. Acolo se mergea și mai departe cu speculațiile. Pentru unii erau de vină rușii, pentru alții chinezii. Ceilalți susțineau că ar fi operațiune NATO. Doar americanii dețin astfel de tehnologie, explicau doct absolvenți la seral. Se puneau cu toții de acord, în schimb, asupra unui singur lucru, să nu creadă nimeni varianta oficială. Mai rămânea să și existe una. Erau destui suspecti de serviciu care puteau fi acuzați de orice grozăvie. Dar nu identificau și un motiv pentru crimă. Nu că ar mai fi contat. Între timp lumea își cam pierduse interesul. Durase puțin chiar și pentru standardele rețelelor sociale. Printre cei decedați nu era niciun personaj remarcabil. Toți fuseseră niște anonimi înainte de moarte. Nu descoperiseră printre victime nicio vedetă. Nici măcar o singură persoană care să fi gravitat în jurul cercurilor mondene. Totul în trecutul lor era la fel de plat ca fețele din momentul decesului. Trăiseră viețile cele mai anodine. Cu meseriile cele mai monotone și preocupările cele mai banale. Nu aveau nicio mare realizare în biografie. Nici vreun proiect ambițios pentru viitor prin care să-și poată depăși condiția. Nu exista niciun motiv pentru care să le fi simțit cineva lipsa. Iar reacțiile celor apropiați o confirmau pe deplin. Reporterii nu reușeau să producă nicio poveste prin care să provoace o reacție emoțională din partea publicului. Mergeau peste familii și rude, prieteni și colegi să-i chestioneze. Îi presau cu tot felul de întrebări indiscrete. Numai să le smulgă o lacrimă. Sau cel puțin un cuvânt de regret. Dar erau întâmpinați cu aceeași indiferență placidă. Oamenilor le plăcea să se vadă la televizor. Altfel nici măcar nu le-ar fi deshis ușa. După vreo lună subiectul ieșise din atenția tuturor. Mai apăreau știri numai când se finaliza vreo anchetă a uneia dintre multiplele comisii de experți. Aveau obligația să-și justifice bugetul cu un raport final, oricât de inconcludent. Singurul inconvenient după niște luni de huzur pe bani publici.

Trecuseră douăsprezece luni și lucrurile se întorseseră la normal. Venea ziua în care se împlinea un an de la decesele în masă. Dar autoritățile nu se mai sinchisiseră să organizeze vreo ceremonie de comemorare. O considerau o traumă colectivă pe care ar fi depășit-o mai ușor dacă pur și simplu o dădeau uitării. Numai că aniversarea nu a trecut la fel de neobservată cum și-ar fi dorit. Tocmai pe 12 iunie au fost raportate primele apariții. Niște indivizi străvezii și cu figurile turtite au fost văzuți în locuri publice. Au început să intre peste oameni în case sau în birouri și să se comporte de parcă acolo le era locul. Nu spuneau nimic. Nu păreau nici să audă. Mergeau ca teleghidați după niște rute pe care le memoraseră. Dacă întâlneau un obstacol în față nu-l ocoleau. Se împiedicau de el și cădeau. Apoi se ridicau și își continuau drumul în aceeași direcție ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era limpede că nici cu vederea nu stăteau mai bine. Lumea era nemulțumită. Nu-i mai recunoșteau nici familiile. Se încuiau în case și îi lăsau pe afară. Nevestele își refăcuseră viața. Soții nu se obișnuiau cu noua înfățișare a consoartelor. Deși le apreciau măcar tăcerea. Copiii erau speriați. Se ascundeau sub pat ca de monștri. Situația nu mai putea fi tolerată. Guvernul era somat să intervină. După o săptămână de negocieri între partidele din coaliție a fost convocată o conferință de presă la care premierul a anunțat că li se vor acorda locuințe sociale. Morții vii au fost adunați de pe străzi și duși la marginea orașelor să locuiască în niște containere. Li s-a explicat că e noua lor casă și că trebuie să rămână acolo. Să nu-și mai deranjeze fostele familii, foștii angajatori. Dar încă de a doua zi începuseră să umble pe câmpuri. Urmau aceleași rute pe care le cunoșteau. Chiar dacă nu îi mai duceau în aceleași locuri. Intrau peste necunoscuți în case. Blocau circulația. Îngreunau traficul. Unii dintre ei au căzut de pe poduri. Dar s-au ridicat fără să pățească nimic. Alții au fost loviți de mașini. Din nou fără nicio daună. Nu mai puteau să moară încă o dată. Lumea începea să înțeleagă că nu vor dispărea nicăieri. Trebuia găsită o soluție pe termen lung. Mai ales că apăruseră între timp și mișcări de susținere. Activiștii cereau să fie recunoscuți ca persoane umane și să-și primească înapoi drepturile constituționale. O filmare cu unul dintre ei batjocorit de niște tineri s-a viralizat pe internet și a dat naștere unui val de simpatie. Multe familii au încercat să-i ajute. Unele chiar i-au primit în casele lor. Dar ei tot plecau mai departe. Încercând să-și găsească drumul înapoi spre locurile familiare. Un politician aspirant a sesizat potențialul electoral. Și-a înființat un partid și a declarat ca principal obiectiv reprezentarea morților vii în viitorul Parlament. Banii colectați prin donații pentru cauză au fost cheltuiți pe campanie. Și câteva luni mai târziu a trecut pragul electoral cu 5.02%.

Între timp apăruse și o reacție virulentă de partea cealaltă a spectrului politic. Îi numeau demoni și cereau să fie alungați din țară. Unii mergeau chiar mai departe și militau să fie exterminați. Dezbateră era din ce în ce mai turbulentă. Se înregistrau tot mai des și episoade de violență. Cele două tabere se întreceau care organizează protestele cu

participarea mai numeroasă. Editau imaginile să inducă în eroare publicul. Inventau tot felul de tehnici de numărare să iasă adversarii în minus. Se victimizau și se acuzau reciproc de cenzură. O parte din presă îi declara câștigători pe unii, alți pe ceilalți. Până la urmă au început să le organizeze simultan ca să poată fi comparate în timpul desfășurării și au umplut până la refuz piețele din orașe. Nu se mai știa cine venise pentru care dintre tabere. Câțiva au aruncat cu niște petarde. Alții au început să strige că se trage în manifestanți. Oamenii au năvălit peste forțele de ordine și nu s-au mai oprit până nu au dăruit guvernul. La primele ore ale dimineții armata scotea tancurile pe stradă să restabilească ordinea. Iar odată cu ordinea au instituit și dictatura militară. Prima măsură adoptată de noul regim a fost să adune toți morții vii și să-i închidă într-un lagăr. O clinică de experimente medicale a fost construită peste noapte. Oficial nu era decât un corp adiacent în care locuiau paznicii. Din presă nu mai rămăseseră decât televiziunile și publicațiile controlate de autorități. Deci nu mai avea cine să pună întrebări. Așa că nu s-au obosea prea tare să ascundă realitatea. Comunitatea internațională a emis câteva mesaje de îngrijorare. Dar fără să adopte și măsuri ferme. Li se promisese acces la rezultatele investigațiilor. Unele state își trimiseseră chiar echipe de cercetători să participe. Era genul de secret cunoscut de toată lumea. La un moment dat a apărut o anchetă într-o publicație internațională. Unul dintre participanții la experimente avusese mustrări de conștiință și divulgase o serie de rapoarte secrete. Părțile implicate au negat categoric informațiile și au mers mai departe. Nu s-au sinchisit nici marile puteri să impună sancțiuni mai drastice. Au emis niște ultimatumuri pe care nu le-au respectat nici propriile administrații. Miza era prea importantă pentru toți ca să oprească cercetările. Se căuta formula pentru imortalitate.

Trecuseră mai bine de doi ani și regimul era în continuare la putere. Tot promiteau că vor iniția tranziția spre democrație. Dar continuau să amâne data alegerilor sub pretextul unor amenințări externe. Subiectul morților vii fusese interzis din spațiul public. Riscai pușcăria și dacă aminteai de existența lor. Deveniseră un simbol al rezistenței împotriva juntei militare. Circulau manifeste pentru eliberarea deținuților. În unele nopți apăreau mesaje pe fațadele instituțiilor. Tot felul de curajoși se aventurau să înfrunte autoritățile. Se zvonea că se formaseră chiar și organizații anarhiste care se antrenau să răstoarne violent regimul. Între timp se mai schimbaseră guverne prin capitalele influente și veniseră unele mai sensibile la cauza democratizării. Sau cel puțin așa scria în programul lor electoral și erau nevoite să mimeze un interes sporit. Generalii începeau să simtă presiunea de a renunța la putere. Crescuse și nemulțumirea din interior. Economia mergea prost din cauza izolării. Granițele erau în continuare închise. Oamenii se vedeau captivi într-un sistem care îi pauperiza. Tot mai mulți își făceau curajul să protesteze. Au început cu manifestări izolate. După care au invadat străzile din orașele mari. Au coborât și grupările de anarhiști din munți. Unele erau

înarmate. Generalii se vedeau confrunțați cu veșnica dilemă. Să tragem sau nu în populație, s-au întrebat la o ședință de criză? Concluzia a fost să fugă din țară cât mai aveau la dispoziție aeroportul. Au luat cu ei un contingent de morți vii, conducătorii echipelor de cercetători și toate rezultatele experimentelor. Nu mai aveau nevoie de altceva să-și asigure o retragere liniștită. Dar eșaloanele secunde n-au putut să se retragă decât în cazărmi. Noua conducere a armatei a încheiat un acord cu reprezentatii manifestanților. Alegerile urmau să fie organizate în două luni. Au fost reînființate partidele vechi. Scoși de prin ascunzători sau închisori foștii lideri politici și puși să candideze. Parlamentul care avea să rezulte în urma scrutinului organizat de urgență era mai divizat ca niciodată. Pe lângă formațiunile resuscitate apăruse și una nouă a revoluționarilor cei mai radicali. Era condusă de liderii facțiunilor înarmate care plănuiseră să răstoarne cu forța regimul militar. Au reușit să intre în noua legislatură. Dar nu cu un procent suficient de mare pentru a impune cooptarea lor în viitoarea coaliție guvernamentală. Restul partidelor s-au unit împotriva extremiștilor și i-au exclus până și de la negocieri. Iar reacția lor a fost să dea o lovitură de stat. Și-au scos bandele într-o noapte pe străzi. Au vandalizat sediile celorlalte formațiuni și au ocupat clădirile principalelor instituții. Guvernul provizoriu a cerut să intervină armata. Dar militarii au refuzat să mai iasă din baze.

Noua conducere a fost numită în funcție chiar pe 12 iunie. Cu această ocazie și-au amintit și de morții vii. Îi lăsaseră până atunci tot în lagăr. Nu se preocupase nimeni de situația lor. Revoluționarii i-au eliberat ca gest demonstrativ pentru revenirea la democrație. Chiar dacă prin toate celelalte măsuri nu făceau decât să instituie o dictatură de altă culoare. Au dispus măsuri represive din primele ore. De teamă că nu aveau destul sprijin popular. Îi vizau pe toți cei care ar fi putut opune vreo rezistență. Oricât de superficiale erau probele împotriva lor. Se uitau în primul rând la origini. Dacă acumulasera proprietăți în familie și aveau venituri peste medie. Dacă beneficiasera de favoruri pe vremea fostelor regimuri. Dacă ocupasera funcții importante sau dețineau afaceri. Aveau nevoie urgentă de fonduri și le confiscau averile. Pe care promiteau să le distribuie păturilor mai sărace din societate. Intenționau să-și facă aliați din cei mai vulnerabili. Pe care puteau să-i corupă și să-i instige împotriva celor pe care îi numeau privilegiați. I-au mutat în casele de unde îi alungasera pe foștii proprietari. Le-au împărțit și bunurile. Sau mai exact ce rămasese după prima tură de prădători din eșaloanele superioare ale partidului. Arestau sau trimiteau în exil dușmanii de clasă. Instituiera o atmosferă de teroare pentru a intimida orice dizidență. Dar în același timp realizau că trebuie să inspire și speranță, nu doar frică. Așa că au convocat o întâlnire a propagandiștilor revoluției și le-au cerut să fabrice simboluri prin care să fidelizeze populația. Să le stimuleze conformarea voluntară față de noul regim și ideologia lui. Concluzia a fost unanimă. Morții vii erau cel mai bun model pentru omul nou pe care

voiau să-l construiască. Individul lipsit de însușiri care își duce viața anostă de fiecare zi fără să aspire la altceva decât i se oferă. Care nu se abate niciodată de la drumul trasat de alții. Care nu comentează și nu opune rezistență. Le-au fost restituite casele. Familiile au fost obligate să-i primească înapoi. Au mai dispărut misterios doar vreo câțiva la intervenția unor lideri ai partidului. Restul au fost glorificați în materiale de reeducare ce au împânzit până și satele. Autoritățile vegheau să fie tratați mereu cu respect. Nu au mai fost înregistrate decât incidente marginale pentru care făptașii au plătit scump. Și lucrurile ar fi putut să continue la fel dacă nu s-ar fi încăpățânat să-și mențină stilul de viață.

Un nou lider ajunsese la conducerea partidului după moartea cam suspectă a precedentului. Anunțul oficial nu menționa vreo cauză a decesului. Au fost declarate câteva zile de doliu național și a fost îngropat cu tot ceremonialul convenit unui șef de stat. Noul secretar general era prezentat ca succesorul pe care îl alesese el însuși. Pe patul de moarte l-ar fi nominalizat ca persoana cea mai potrivită să ducă înainte idealurile democratice ale revoluției. Stăteau martori chiar membrii biroului politic. Cel puțin aceia care mai continuau să fie în funcție. Nu puțini au fost cei care s-au retras după schimbarea de la vârf. Alții care n-au înțeles apropourile sau aspirau ei înșiși la funcția supremă au fost denunțați ca trădători de colegii mai bine orientați și au sfârșit încarcerați după o judecată sumară. Noul secretar general și-a exprimat ambiția să impună și o schimbare de direcție pentru a urgenta realizarea utopiei. Voia să-și consolideze autoritatea din startul mandatului și să elimine orice potențială opoziție care i-ar fi amenințat tranziția la putere. Partidul s-a conformat integral. Societatea l-a urmat în totalitate. Era mai controlată decât oricând în trecut. Se vorbea pe la colțuri cu nostalgie până și despre junta militară. Dar cum să procedeze cu morții vii? Care nu se lăsau abătuți nici în ruptul capului de la drumul lor. Îi urmăreau în continuare trecând la aceleași ore și pe aceleași rute. Mergând spre și întorcându-se de la aceleași destinații. Iar ignoranța lor deplină față de noua traiectorie era considerată o insultă la adresa liderului însuși. Conducerea partidului a decis să fie distruse toate materialele de propagandă în care figurau ca eroi. Asta până să hotărască și cum să procedeze cu ei mai departe. Au urmat multe ședințe care nu s-au încheiat cu nicio concluzie. Până când la una dintre ele a ridicat mâna un tânăr aspirant cu o ascensiune fulminantă. Avea o idee cum să rezolve problema definitiv. Seniorii erau atât de disperați încât au trecut peste gestul lui impertinent și chiar i-au permis să vorbească. Dacă am cere la ONU să li se dea un teritoriu, le-a propus cu voce tremurândă? Să-și facă țara lor și să ne lase pe noi în pace. Liderii s-au uitat unii la alții și apoi toți la secretarul general așteptând o reacție. N-a scos niciunul vreun cuvânt până nu s-a pronunțat el însuși după o pauză de gândire. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Nu mai trecuseră prin momente atât de tensionate. Transpirau abundent și parcă îi sufocau cravatele înnodate strâns pe

gurile murdare. Când l-au văzut zâmbind pe sub mustață au început să aplaude furtunos. Tânărul a fost felicitat și chiar decorat în ziua următoare. A făcut parte și din delegația care s-a deplasat la Washington. Legenda spune că nu s-a mai întors de acolo. A fugit din hotel și a cerut azil politic. Dar asta nu a stricat totuși planurile regimului. Propunerea a fost votată în unanimitate. Toată lumea voia să îngroape subiectul. Însă când s-a pus problema ce teritoriu să aleagă, au început discuțiile aprinse. Rând pe rând au fost refuzate toate propunerile. Pentru fiecare exista cel puțin o țară din vecinătate care se opunea vehement. La un moment dat s-a ridicat tot un tânăr. De această dată din delegația americană. Nu au nevoie să bea și nici să mănânce, le-a spus cu voce sigură. Nu simt frigul și nici căldura, a continuat. Pot fi relocați oriunde, indiferent de condiții. În mințile ambasadorilor a înflorit aceeași idee. Așa că i-au trimis la polul nord.

Autoritățile i-au strâns de a doua zi cu armata și i-au închis în același lagăr în care îi ținuse și regimul precedent. După care i-au transportat cu avioane și vapoare cât de departe au putut să ajungă. De atunci nu i-au mai văzut decât exploratorii care s-au aventurat prin zonă. Unii pretind că au mers atât de mult pe rutele lor obișnuite încât au făcut șanțuri prin gheață. Că prezența lor grăbește topirea calotei polare și că ne-ar aștepta o calamitate naturală. Dar nimeni nu mai vrea să-i aducă înapoi oricare ar fi riscurile. Nici măcar organizațiile ecologiste nu au inclus subiectul pe agenda lor de revendicări. Așa cum evită în general orice inițiativă care lezează interesele guvernelor de aceeași orientare ideologică.

Trebuia să înțelegi ceva

Magda era trează de la ora șapte. Ar fi vrut să mai doarmă. Dar îi tremurau pupilele în spatele pleoapelor închise cu forța. Corpul îi amortise de la poziția în care se obliga să rămână. Simțea furnicături în pielea iritată de la așternuturile impregnate cu transpirație. O senzație de tensiune îi umezise tâmpilele încordate. Se va mai liniști după ce-și va face duș. Își spunea ca o consolare. Altfel o să-și frece scalpul până o să devină roșcată naturală. Se ridicase pe cele cinci perne. Era deja la a treia țigară. Și nu coborâse din pat nici măcar după cafea. Intra dintr-o aplicație într-alta cu un sentiment de așteptare. Agitația provocată de o absență pe care se ferea să o numească. Ezita să recunoască până și în fața propriei conștiințe. De parcă i-ar fi putut asculta cineva gândurile. Să-i condamne slăbiciunea de a-și dori să revină de unde plecase. Mergi înainte. Nu te mai uita înapoi. Îi răsunau în minte vocile stridente ale prietenelor. Pline de suspiciune la adresa fostei îndrăgostite. Se întreba dacă nu cumva greșise. Când renunțase la Cristi pentru o libertate care simțea că o murdărește. Așa cum o murdărea simpla presupozitie că e din nou disponibilă să plece însoțită din cluburi. Ieșise și seara trecută din inerție și numai pentru câteva ore. Toleră cel mai greu nopțile de sâmbătă în casă. Dar nici diminețile de după nu erau mai ușoare. Mai ales cele în care nu se trezea cu un plan deja conceput pentru toată ziua. Se consola că el va merge probabil la Biserica. Era cel mai liniștitor gând pe care putea să-l aibă. Îi apărea că fusese activ pe internet până la două. Ora lui obișnuită de culcare. Poate că s-a întors și el repede acasă. Deși avea obiceiul să ajungă dimineața când ieșea în cluburi. Fusese informată că își petrecuse seara într-unul dintre locurile lui favorite. Sau poate că nu se întorsese singur. La gândul că ar putea fi cu altcineva a simțit o înțepătură în inimă. Și-a descoperit picioarele să-i treacă valul de căldură. Și s-a întins după o nouă țigară.

S-ar explica și de ce nu a mai postat nimic de aseară. Și totuși mi-a zis că așteaptă. Dar ce-ar putea să mai aștepte? Am luat o decizie și mă simt obligată să o respect. Nu vreau să mai dau înapoi. M-a dezamăgit prea tare. Le-am spus deja tuturor. Cum să mai apar la brațul lui după ce i-am anunțat că ne-am despărțit? Cum să le justific prietenelor? Cum să mă explic în fața celor din familie? Nu, s-a terminat în sfârșit. E finalul. Nu trebuie să-l mai las să-mi intre în minte cu vreun mesaj în stilul personal. Mi-a stricat dispoziția și aseară. Nu știu ce mi-a venit să-i verific contul. Mi-am dezactivat notificările și tot nu m-am putut abține. Am intrat și acum de câteva ori de când m-am trezit. O să mă oblig să-l blochez. Fiecare postare e ca o palmă. Mă face să mă simt vinovată. Deși am dreptul să îmi trăiesc viața așa cum vreau. Și-a pierdut orice cuvânt de spus în privința mea. Și totuși continuă să comenteze. În stilul lui aluziv, de la distanță. Cât îl detest uneori. Mă umple de spume. Deși ar fi suficient să rămân indiferentă. Pentru că el se abține de la un timp să mă caute. Dar pot să rezist? Tot simt

nevoia să-i arăt că mi-e bine. Fără el. Că aveam nevoie să-l părăsesc pentru a fi din nou fericită. De obicei sunt atât de sigură că am luat decizia corectă. Și totuși mă face cumva să n-am încredere. Să mă îndoiesc de mine. Să mă îndoiesc de persoanele cele mai apropiate. Cât de mult le disprețuiește. Și cum le ironizează din gelozie. E invidios că nu îmi mai poate monopoliza atenția. S-a întors la singurătatea care îl măcina și înainte. Să bântuie prin apartamentul lui fără suflet toată ziua. Să-și petreacă nopțile sub tortura insomniilor. Probabil că mă învinovățește numai pe mine pentru despărțire. Deși în fața mea și-a recunoscut vina și mi-a cerut iertare. Cu disperare. Părea dispus să accepte orice umilință ca să mă păstreze. Cât de mult l-am disprețuit și eu în acele momente. Îl simțeam gata să izbucnească în lacrimi. Și mi se făcea scârbă. Nu milă. N-am simțit niciun fel de compasiune. Aveam nevoie de un bărbat lângă mine. Pentru ce am trecut peste diferența de vârstă? Nu știu când s-a transformat într-un băiețel nesigur. Poate că așa a fost de la început. Dar până la un punct nu i-a păsat ce se întâmpla cu mine, cu noi. Puteam chiar să-l înșel și i-ar fi fost totuna. Numai că iată-l între timp îndrăgostit și speriat ca un copil să nu fie abandonat. Dacă o să încap pe mână unuia ca el? Asta mi-a reproșat la final. Se temea că o să-mi frângă gâtul un recidivist de aceeași teapă. Vreun alt seducător de domnișoare cărora ar fi putut să le fie tată. Ajunsese să-mi tolereze tot mai greu absențele. Și totuși cât m-a iubit dacă a putut să renunțe la viața lui pentru mine. Și ce dacă? Eu nu voi renunța la a mea. Sunt tânără. Mai am atâtea de trăit. Nu pot să rămân de acum lângă unul care se teme și de umbra lui. Sau mai degrabă de umbrele mele.

Magda s-a uitat din nou la ceas. Nu se făcuse nici măcar ora nouă. Intrase să verifice dacă nu se trezise vreunul din noua gașcă. Avea nevoie să trâncănească o vreme la telefon. Să i se povestească ce s-a mai întâmplat după ce plecase aseară. Sigur aveau niște bârfe care să îi ocupe mintea. Măcar prin ceilalți să trăiască dacă ea luase o pauză de la aventuri. Dar ce o mai reținea să nu o ia de la capăt? Uita mereu că e din nou singură. Că nu mai avea nicio responsabilitate față de nimeni. Cine ar fi îndrăznit să o condamne dacă ar fi plecat aseară cu Romeo? Putea să facă ce vrea și nu permitea nimănui să o judece. Și totuși nu a făcut-o deși se încurajase cu niște shoturi. Efectul n-a fost suficient cât să-i înlăture sentimentul de vinovăție. Se simțea vinovată și că le băuse. Cristi nu suporta să o vadă dând peste cap pahare. Îi reproșa că e un gest lipsit de eleganță. Că e degradat să bei doar pentru euforia stupidă a beției. Și se mai întreba de ce nu mă distram în prezența lui? De ce preferam să ieșim separat la petreceri? Îl deranja teribil că mă simțeam mai bine fără el. Tot încerca să mă convingă că stilul lui e superior. Că muzica e mai sofisticată unde mergeam cu el. Că lumea e mai rasată. Că alcoolul pe care îl comandă e mai fin. Tot insista cu experiențele lui culturale când eu nu îmi doream decât să dansez și să cânt și să mă bucur de oamenii din jur. Să rămân cu

niște amintiri pe care să le păstrez în telefon. Să revăd pozele și peste câțiva ani și să re trăiesc momentele alături de aceleași persoane.

Trebuie să îmi opresc creierul. Iar mă gândesc de câteva ore numai la el. Mi-am stricat și dimineața asta. Mai bine aș încerca să mai ațipesc până se trezesc restul. Și Magda și-a lăsat capul pe pernă. A închis ochii și a rămas inertă. Să-și alunge oboseala după lupta cu ea însăși. Dar s-a auzit soneria.

Cine poate să fie la ora asta? Doar nu așteptam pe nimeni. Mi-or face vreo surpriză. Poate că acum se întorc din club. N-ar fi prima dată. Magda s-a îndreptat cu grijă spre ușă. Nu era hotărâtă dacă ar trebui să răspundă. Dar când s-a uitat prin vizor au scârțâit balamalele. Comanda de bătură, s-a auzit de cealaltă parte a ușii. Dar nu am comandat nimic, s-a gândit Magda. A deschis totuși și a văzut niște cutii înșirate pe scară. Sigur e pentru mine? Nu sunteți Magda ...? Ba da. Atunci e pentru dumneavoastră. E și plătită, nu vă faceți probleme. Dar cine a făcut comanda? Nu am de unde să știu. Atunci poftiți, lăsați-le în hol vă rog. Curierul a plecat și a lăsat-o printre cutiile cu sticle. S-a apucat să le deschidă și a recunoscut unele dintre băuturile preferate ale lui Cristi. Nu poate să fie o coincidență, și-a spus Magda. Dar ce mai vrea să însemne și asta? Am înțeles că mi-a trimis cadou de ziua mea. Dar băătură? Și cu ce ocazie? A plecat spre dormitor să-și verifice telefonul. Și a realizat când a trecut pe lângă un geam că era deja întuneric afară. S-a făcut deja seară? Vai de mine, am dormit toată ziua. Cât o fi ceasul? Cum de nu m-a sunat nimeni să mă trezească. Dar până să ajungă la telefon s-a auzit din nou soneria. Erau trei dintre prietenele alături de care ieșise în seara dinainte. Ce-i cu voi aici, le-a întâmpinat Magda. Am venit la petrecere, doar nu credeați că îți refuzăm invitația. Dar se pare că ne-am cam grăbit. Suntem primele? Primele și ultimele, le-a răspuns. Despre ce petrecere vorbiți? Cum ce petrecere? Ne-ai trimis invitația de dimineață? Dar ce-i cu tine în pijamale? Să nu-mi spui că te-ai răzgândit și am venit degeaba până la tine. Ce invitație, s-a minunat Magda? Mai degrabă îmi jucați voi mie o farsă. Farsă? Chiar e nevoie să-ți arăt conversația? Ce ai băut aseară? Ești în regulă? Musafirele s-au privit reciproc cu subînțeles. Una dintre ele și-a scos telefonul și i-a arătat mesajul de la ea. Nu-mi vine să cred. Dar nu l-am trimis eu. Mi-a umblat cineva în telefon. Știi ce, dacă vrei să contramandezi nu e nevoie să joci teatru. Plecăm și gata. Nu joc niciun teatru. Puteți să rămâneți dacă vreți. Tocmai am primit și niște cutii pline cu sticle. Vai, ce orgie de sortimente!

S-a auzit a treia oară soneria. Uite că nu ne-ai invitat doar pe noi. Ia să vedem cine a mai venit. Romeo, ce surpriză! Sau nu chiar. Era de așteptat să fii pe lista invitaților dacă mă gândesc mai bine. Te poftesc eu înăuntru că unii sunt cam surprinși de propria lor petrecere. Ai primit și tu mesajul, da? Hai să ne ții companie până se pregătește și gazda. Ar fi cazul să ieși din pijamale dacă mai vrei ceva de la băiat, i-a spus Oana la

ureche. Ți-a făcut marcaj strâns toată seara. Pare cam terminat după tine. Dar iată că sună încă cineva la ușă. Se pare că până la urmă ne strângem iarăși toată gașca.

Magda s-a retras confuză în dormitor. Și-a verificat telefonul și a văzut că trimisese mesajul la tot anturajul nou de prieteni. Invitații continuau să sosească. A auzit ceva și despre o livrare de mâncare. Cineva adusese și un sistem audio. A început să răsunе muzica și a recunoscut unul dintre playlist-urile lui Cristi. Cine altcineva putea să fie vinovatul, s-a gândit Magda. Dar cum reușise să-i intre în telefon? Ce-i drept știa codul. Poate că își păstrase o copie după cheie și venise cât dormea. Și totuși cu ce scop? Ce vrea să însemne toată nebunia asta? Orice ar fi nu-mi rămâne decât să mă îmbrac și să ies din cameră, s-a încurajat Magda. Nu pot să mă fac de râs în fața oamenilor. Sunt toți prietenii mei dincolo. O să-mi interpretez rolul până la capăt. După care o să-l strâng de gât pe Cristi. Sper să nu-și arate fața pe aici. Oamenii ăștia nici măcar n-au apucat să-l cunoască. Și nici nu-mi doresc să aibă nimic de-a face cu el. Mă bucur că am rămas singură imediat după ce ne-am cunoscut. Nu-i voi acorda nici măcar satisfacția să-l sun. Cel puțin nu până mă lămuresc ce mai vrea de la mine. Nu aveam niciun chef să particip la încă unul dintre jocurile lui.

Magda s-a grăbit să-și schimbe hainele. Apartamentul vuia de zgomotul petrecerii. Recunoștea vocile invitațiilor. Dar parcă auzea și persoane noi. Nu reușea să înțeleagă nimic din ce spuneau. Distingea cuvintele. Dar ordinea lor nu avea niciun sens. Părea să fie din ce în ce mai multă lume. De parcă s-a fi adunat și de pe stradă. Dar când a deschis ușa s-a făcut dintr-odată liniște. A ieșit din cameră și a găsit holul plin de persoane care stăteau cu spatele la ea. Se uitau în aceeași direcție și nu scoteau niciun cuvânt. La un moment dat au început să murmure o incantație stranie. S-au întors ca la comandă spre Magda și i-au făcut semn să se apropie. Fețele lor îi păreau cunoscute. Dar parcă erau totuși alte persoane. Sau alte laturi ale unor cunoștințe recente pe care nu apucase să le descopere. I s-a făcut teamă și s-a retras în dormitor. Dar au intrat după ea să o tragă înapoi. Au strâns-o de mâini și au pornit împreună spre living. Se înghesuiau toți să o atingă. Unii îi sărutau mâinile. Alții picioarele. S-a mai liniștit când le-a recunoscut pinurile. Erau toți membri ai organizației din care făcea și ea parte.

Așa că s-a lăsat dusă până spre mijlocul camerei. Unde l-a văzut pe Romeo așteptând-o dezbrăcat și cu penisul în erecție. Se făcuse din nou liniște. Magda ar fi vrut să fugă. Dar nu-și mai simțea membrele. Ar fi vrut să țipe. Dar nu-i mai ieșeau cuvintele. Era imobilizată ca sub influența unei puteri care o controla în totalitate. S-a lăsat pe spate în brațele invitaților. Care o legănau în tăcere. Romeo a făcut un pas spre ea. L-a făcut și pe al doilea. La capătul unei pauze ce părea să nu se mai termine. A întins mâinile tremurând spre fața Magdei. Dar când era aproape să o atingă a ejaculat prematur. Și câțiva stropi de spermă i-au căzut la picioare. Magda și-a coborât privirea jenată. Și a

văzut-o pe Oana lingând podeaua. I-a venit să vomite și a încercat să plece. Dar nu putea să se elibereze din strânsoare. Romeo tot își freca disperat penisul flasc. Dar nu îi mai revenea erecția. Deși continuase până se umpluse de răni sângerânde. S-a lăsat în genunchi și a început să plângă cu fața acoperită în palme. Oana s-a ridicat și l-a ascuns sub rochie. Lumea vocifera de iritare. Magdei i s-a părut că aude râsul lui Cristi. Dar nu reușea să-l distingă în mulțime. Invitații se întorseseră cu spatele și începuseră să plece. Nu înainte de a trece pe rând să-și prezinte regretele. O să fie mai bine cu următorul, o compătimea fiecare.

Magda și-a deschis ochii cu greutate. Îi bătea soarele în față. A realizat că visase și s-a întins imediat după telefon. Era abia zece. Dormise numai o oră. Prietenii se treziseră și îi răspunseseră la mesaje. Și-a verificat conversațiile și nu scria nimic despre vreo petrecere. A observat că era activ și Cristi. Oare a postat iarăși, s-a întrebat panicată?

Mai ești aici

Era într-o zi de marți. În jurul orei la care se umplu restaurantele de angajați în pauza de masă. Când s-a petrecut miracolul din Cotroceni. Așa cum avea să-i rămână numele în presă. Sau mai exact primul episod dintr-o serie mai lungă. Câțiva martori au sunat la 112 după ce au văzut un bărbat căzând de la etaj. În fața blocului era un magazin. Au presupus că s-a izbit de acoperiș. Numai că se auziseră câteva țipete și dinăuntru în momentul căderii. S-au gândit că poate intrase prin tavan. Au mers în grup să verifice. Și au fost întâmpinați de un paznic și câteva vânzătoare care se jurau că-l văzuseră trecând prin fața lor. Problema era că nu se oprise nici acolo. Deși sub magazin nu mai era decât pământul. Și de fapt nicăieri. Pentru că nu reușiseră să găsească niciun cadavru. Nicio urmă a trecerii lui prin clădire. Tavanul era intact. S-au urcat și pe acoperiș și n-au găsit nicio victimă. Nicio pagubă și nicio baltă de sânge. De parcă ar fi căzut direct în iad.

Poliția a început să investigheze. Mai degrabă la presiunea martorilor și a presei. Pentru că nu existau niciun fel de probe că s-ar fi produs vreun incident. De fapt nu existau niciun fel de dovezi că s-ar fi întâmplat ceva, orice. Părea un episod de psihoză în masă. Până au început să se înmulțească relatările și au reușit să identifice potențiala victimă. Îl chema Andrei și locuia în blocul cu pricina la etajul nouă. Când au urcat să bată la ușă nu le-a răspuns nimeni. Așa că au căutat administratorul. Care le-a dat numărul victimei. Au sunat și pe telefon și tot nu le-a răspuns nimeni. Așa că l-au căutat din nou pe administrator să-i ceară numărul unui membru al familiei. Numai că Andrei era cam singuratic și nu îl văzuse niciodată cu nimeni. S-au gândit să vorbească și cu vecinii. Poate se împrietenise cu vreunul dintre ei. Dar n-au avut succes nici astfel și rămâneau fără opțiuni. Nu schimbaseră cu niciunul mai mult de câteva vorbe. Era un băiat politic, spuneau toți. Asculta cam tare muzică. Dar în rest nu deranja pe nimeni. Nu se prea auzeau voci din apartamentul lui. Le-a confirmat și administratorul că era trecut singur la întreținere. Nu intrase decât o dată pentru o defecțiune la baie și îi rămăseseră în memorie teancurile de cărți din toate colțurile. Era de-ăsta, intelectual, le-a spus el polițiștilor. Și le-a făcut semn cu mâna că nu prea părea în toate mințile. Prin urmare se cam adunau mărturiile. Unuia dintre polițiști i-a scăpat și un „e clară treaba”. Ancheta putea fi deja închisă. Aveau de-a face cu un caz de sinucidere.

Așa că s-au hotărât să forțeze ușa și au chemat întăriri de la secție. Când au reușit să intre erau toate geamurile deschise. Cu draperiile și perdelele trase la perete. Semn că deliberase o vreme pe unde era mai bine să sară. Probabil că își calculase traiectoria. Își număraseră pașii în alergare. În așa fel încât să nu rămână doar schilodit. Să fie sigur că rănile vor fi fatale. Văzuse unul dintre polițiști într-un serial pe internet. Și le explica și

celorlalți cum e cu psihologia sinucigașilor. Nu exista niciun indiciu că s-ar fi produs vreo crimă. Deci munca lor era cam încheiată. Se micșorase riscul să rămână peste program. Doar că mai exista încă o problemă pe care nu reușeau să o soluționeze. Unde dispăruse cadavrul? Așa că s-au întors la punctul de pornire. Nu era totuși o halucinație colectivă? Poate că plonjase o pă sare de la etajul nouă și le provocase martorilor o iluzie vizuală. Dar cum să explice reacția celor din magazin? Doar nu ajunsese pasărea și pe acolo. Treaba era încurcată și nu mai aveau decât vreo două ore până la finalul zilei de lucru. Trecuse ceva timp de când nu-i mai prinsese seara la serviciu. Începuseră să aibă accese de nervozitate. Îi repezeau pe martori. Aproape că-i somau să-și retragă declarațiile. Dar nimeni nu voia să cedeze. Erau toți siguri de ce văzuseră. Așa că n-au avut încotro decât să continue ancheta. Doar că s-au hotărât să o lase pe a doua zi. Numai bine, până atunci poate apărea cumva și mortul. Au împrăștiat mulțimea de gură-cască. Și s-au dus fiecare în treaba lui. După ce au sigilat ușa spartă.

Însă a trecut noaptea și Andrei tot nu era de găsit. Vecinii fierbeau de curiozitate și l-au convins pe administrator să sune la Poliție. Nu aveau nici ei vreo informație nouă. Dar au promis că vor trimite un echipaj să continue investigația. Îi descoperiseră numai o rudă îndepărtată care nu știuse să le spună mare lucru despre victimă. La telefon nu-l mai sunase nimeni pentru că-l găsiseră abandonat în casă cu o zi înainte. Când s-au întors au încercat să-l deblocheze. Dar nu au reușit și au plecat să-l ducă la băieții de la tehnic. Au sigilat înapoi ușa fără să observe că rămăsese înăuntru o persoană. Care se ascunsese în dressing și îi urmărise cu sufletul la gură până se golise apartamentul. Era una dintre clientele din magazin. Intrase să-și cumpere doar o cremă anticearcăn. Și bineînțeles că își umpluse tot coșul cu lucruri de care nu avea nevoie. Când l-a văzut pe Andrei căzând prin fața ei. Li s-au intersectat privirile o secundă. După care a dispărut de parcă îl înghițise pământul. Îi rămăsese de atunci chipul lui întipărit pe retină. Și n-ar fi deranjat-o pentru că i se păruse drăguț. Chiar dacă și cam trist. Dar cum închidea ochii și-l imagina zdrobit de podeaua magazinului și nu putuse să doarmă toată noaptea. Avea impresia că întinsese o mână spre ea în cădere. Și nici măcar nu încercase să-l prindă. Rămăsese blocată cu toate cumpărăturile ei inutile în brațe. I se oprise inima pe moment. Și apoi începuse să-i bată puternic. Dar nu de la sperietură. Ar fi vrut să-l salveze. Să-l ducă acasă. Să-l îngrijească și să-l facă bine.

S-a ridicat din pat la prima oră. A citit știrile. Dar nu mai apăruse nimic nou. Așa că s-a îmbrăcat și a plecat spre locul faptei. Să descopere singură ce se întâmplase. A vorbit cu vecinii care se adunaseră deja în fața blocului și dezbăteau teoriile conspirației. S-a strecurat pe lângă ei când au intrat în scară. Și apoi pe lângă polițiști când au urcat la nouă. Simțea o atracție irezistibilă față de apartamentul lui. De parcă acolo trebuia să ajungă dintotdeauna. Era locul unde putea să găsească și răspunsuri. Așa că s-a apucat

să răscrolească peste tot când a rămas singură. A căutat în primul rând un bilet de adio. Dar nu a găsit nimic scris de mâna lui. Era curioasă să-i vadă caligrafia. I-a răsfoit cărțile de pe noptieră în căutarea unor notițe. Dar nu a descoperit nimic între pagini. Era clar că nu lăsase niciun mesaj în urmă. Așa că a încercat să-l înțeleagă prin lucrurile pe care le avea în casă. Apartamentul era decorat în stil industrial. Cu o combinație de stejar și metal. Toate piesele se potriveau în detaliu. Deși nu făceau parte din aceeași colecție. Peste tot erau cărți. Multe dintre ele vechi și cam ponosite. Părea să fie pasionat de literatura secolului XIX. Avea și câteva rafturi de teologie pe care le așezase în centrul bibliotecii principale. Niște filosofie. Albume de artă. Mai nimic contemporan. Multe icoane și tablouri pe pereți.

A trecut în dormitor unde avea un pat îngust. În care n-ar fi încăput două persoane decât îmbrățișate. Era aranjat la linie. Cu așternuturile proaspăt schimbate. În nuanțe de bej care se asortau cu pielea maro a cadrului. A deschis ușile dulapului și a început să-i umble prin haine. I se făcuse răcoare și a tras un hanorac larg pe ea. A căutat și o pereche mai groasă de șosete. Și-a prins părul la spate și a continuat să exploreze. I-a deschis noptiera și a dat peste o cutie de scrisori. Erau de la iubitele din tinerețe. Dar niciun răspuns din partea lui. A mai găsit tot felul de amintiri. Multe fotografii cu fete. Pe care le-a dat imediat la o parte fără să se uite la ele. Perii de păr, periute de dinți, parfumuri, cosmetice. Genul de obiecte pe care le lasă în urmă o fostă. A simțit că-i fac rău. Le-a pus înapoi și a închis noptiera. Cu intenția să nu se mai atingă de ce era înăuntru.

A plecat spre bucătărie. Unde s-a oprit în fața colecției de sticle. Majoritatea de cognac. Câteva de vin roșu. Un amaretto. Frigiderul era aproape gol. Niște borcane ce păreau acolo de când lumea. Câteva sticle de cvas nefiltrat. Sertarul de legume era ocupat cu beri. Germane și belgiene. S-a întors în living și i-a văzut biroul. Dacă a lăsat ceva scris pe laptop, s-a gândit și l-a pornit grăbită. Din fericire nu avea parolă. Era plin de fișiere pe desktop. Dar păreau cumva în ordine. Aranjate după o logică înțeleasă numai de el. Nu a găsit nici printre ele vreo scrisoare. Dar a intrat într-un folder numit *Întâmplări ridicole* și a descoperit ce părea a fi un manuscris. A intrat în aplicația lui de muzică și a pornit un playlist pe care îl numise la fel. După care a început să citească. L-a terminat pe la cinci dimineața. Nu s-a oprit nici să meargă la toaletă. Era un volum de proză scurtă. Părea mai degrabă autoficțiune. Scrisă ca o confesiune. O trecuse prin toate stările posibile. Nu mai realiza când râde sau plânge. Când e înduioșată sau îngreșată. Nu știa dacă iubea sau ura personajele. Avea o singură certitudine. Că era mai bine pentru Andrei să rămână nepublicat. I se părea că se inspirase prea mult din intimitate. Găsise chiar și o povestire în care protagonistul contempla la sinucidere. Așezat cu picioarele în gol pe marginea unui pervaz.

Andreea s-a întors pe lumină acasă. Păstrase hainele de la el și își trimisese manuscrisul pe telefon să-l mai citească o dată. A reușit la un moment dat să adoarmă. Dar s-a trezit după numai câteva ore. A căutat știri noi. Însă toată lumea părea să-l fi dat uitării. Nu se întorsese nimeni la apartament nici cât fusese ea acolo. Așa că a hotărât să meargă înapoi. Rupsesse sigiliul când plecase și se aștepta să-l găsească la fel. Avusese dreptate. Nu se mai preocupaseră de lucrurile lui. Putea să intre oricine. Să plece cu orice. Nu s-ar fi sinchisit nimeni să-i oprească. Andreea a intrat nestingherită și a hotărât să rămână peste noapte. S-a îmbrăcat în pijamalele lui Andrei și a dormit în patul lui până spre prânz. Nu mai avusese de multă vreme un somn atât de liniștitor. S-a trezit zămbitoare. A făcut un duș. Și-a schimbat hainele cu altele curate de la el. A găsit niște cafea rămasă pe fundul unui borcan și a pus un ibric cu apă la fiert. Tocmai își comandase și ceva de mâncare. Când a orbit-o o lumină puternică venind de afară. De parcă o fotografiase cineva cu blitz.

A început din senin să bată un vânt puternic care a trântit geamurile la perete. Draperiile și perdelele erau trase. Din stradă se auzeau strigăte de mirare. La fel ca în ziua căderii. S-a uitat pe fereastră și se adunaseră grupuri de oameni care arătau cu degetul spre apartament. Unul dintre ei a văzut-o și a început să o strige. S-a tras înapoi speriată și a ieșit din bucătărie să fugă. Dar s-a oprit când l-a văzut pe Andrei în living. Nu înțelegea cum ajunsese acolo. Ușa de la intrare nu se clintise. Stătea nemișcat cu spatele la ea. În dreptul ferestrelor deschise. Și parcă strălucea ca înconjurat de o aură. Lumina s-a disipat treptat. Vântul s-a potolit. Se mai auzea doar rumoarea din fața blocului. Când Andrei s-a întors spre ea și a privit-o cu surprindere.

Bună, i-a spus el! Bună, i-a răspuns ea! Cum ai intrat în casă? Au lăsat polițiștii ușa deschisă. Dar ce au căutat aici? Pe tine. Pe mine? Da, pe tine. De ce? Pentru că te-ai sinucis. Andrei s-a înroșit la față. Mi se pare că sunt cât se poate de viu. Pot să te ating? Poftim? Andreea s-a apropiat fără să mai aștepte vreo permisiune. Și l-a împuns de câteva ori cu degetul. Era viu, în carne și oase. Unde ai umblat trei zile? Nu știu despre ce vorbești. Știi măcar ce zi e? Marți, bineînțeles. E vineri. Cum să fie vineri? Ai dispărut trei zile. Unde să dispar? Te-ai aruncat de la geam și te-ai evaporat fără nicio urmă. Te-au căutat polițiștii, administratorul, vecinii... Eu am dormit la tine azi-noapte. Ți-am citit manuscrisul. Ce-ai făcut? Să nu-l publici cumva, te rog! O să-ți facă mult rău.

L-a întrerupt soneria. Între timp martorii se adunaseră la ușă să vadă miracolul de aproape. Ascunși după aceiași doi polițiști. Își povesteau unul altuia ce văzuse fiecare. Cum ieșise cineva prin acoperișul magazinului vecin și zburase până la etajul nouă. Cu picioarele în sus și capul în jos. De parcă ar fi căzut și nu urcat. Erau siguri că e persoana despre care citiseră pe rețelele sociale. Aceași care dispăruse în urmă cu trei zile. Cristi a mers să le deschidă și a văzut încuietoarea spartă. S-a întors spre Andreea

și pentru prima dată nu a mai privit-o ca pe o nebună. Pot să vă ajut cu ceva? Sunteți domnul Andrei ...? Da. Vă căutăm de trei zile. Dar ce s-a întâmplat? Mai mulți martori ne-au raportat că ați sărit de la etaj. Din câte puteți observa nu e cazul. Da, vă înțelegem. Dar acum ne-au sunat alții să ne spună că v-au văzut zburând înapoi în apartament. Andrei a bufnit în râs. Dar s-a oprit după ce a remarcat că era singurul. S-a uitat din nou spre Andreea. Care asculta speriată și îi făcea semne insistente să scape cumva de ei. Vă asigur că nu am superputeri. Și cum ne puteți explica absența dumneavoastră? Andrei a rămas un minut pe gânduri. Andreea a venit lângă el și l-a luat de mână. Am fost împreună, le-a răspuns polițiștilor. Înainte ca Andrei să improvizeze vreo explicație. A dormit câteva nopți la mine. Gata, s-a rezolvat cazul, a concluzionat un polițist întorcându-se spre martori. N-auri, domne, că l-am văzut zburând? Terminați, măi cu prostiile! Haideți să plecăm de aici și să lăsăm tinerii în pace. Până nu o să creadă ne-am sărit de pe fix. Ne cerem scuze pentru deranj! Bună ziua, le-a spus celălalt polițist! O zi frumoasă, i-a răspuns Andrei și a închis ușa! Nu le-a mai reproșat nici încuietorea spartă. Voia numai să-i vadă plecați odată.

Au răsuflat ușurați când au rămas singuri. Mai ales Andreea care părea în culmea fericirii. Andrei se uita la ea tot mai confuz. Și cum ziceai că te cheamă? Nu ți-am spus încă. Deci? Andreea. Andrei și Andreea. Da, a zâmbit ea. Ne cunoaștem de undeva? Am sentimentul că te-am mai văzut. Nu avem de unde să ne cunoaștem. Dar m-ai văzut în timp ce cădeai. În timp ce cădeam? Da, eram în magazinul din față. Te-ai uitat spre mine și mi-ai întins o mână. În timp ce cădeam? De câte ori să-ți explic? Și vrei să cred toată povestea asta? Chiar nu-ți amintești nimic? Îmi amintesc că hainele de pe tine sunt ale mele. Sper că nu te superi că le-am împrumutat. Dar îmi era cam frig. Am făcut un duș și aveam nevoie de schimburi. Nicio problemă. Mă bucur că te simți ca acasă. S-a întors să iasă din cameră și a realizat că încă se țineau de mână. A simțit cum îl strânge și mai puternic. Unde pleci? Nu mă arunc pe geam, stai liniștită! Să nu cumva să mai dispari! Înainte sau după ce mai dau o tură în zbor? Nu ești deloc amuzant. Ai speriat pe toată lumea. De-aia nu mai poate lumea de ce se întâmplă cu mine. Ai apărut și la televizor. Poftim? Vrei să vezi articolele cu tine? Bănuiesc că vor apărea și unele de astăzi. Hahaha! Arată-mi, te rog! Uite că au luat și interviuri martorilor. O să ajungi celebru. Mda, nu pentru ce mi-aș fi dorit.

S-a auzit din nou soneria. Sper că nu e presa, a glumit Andrei. Mă tem că e numai curierul, l-a lămurit Andreea. Nu-mi amintesc să fi comandat ceva. Luasem eu niște mâncare înainte să reapar. Bravo, acum realizez că îmi era chiar foame! De unde ai comandat? De la restaurantul libanez din Herăstrău. Minunat, hai să mâncăm! Ce-ți pun de băut? El a scos o farfurie și un set de tacâmuri în plus. Ea l-a ajutat să împartă porțiile și i-a lăsat mai mult lui pe ascuns. S-au așezat împreună la masă cu naturalețea

unui cuplu. Părea o rutină deja exersată de multe ori între ei. Și cum ziceai că ai ajuns la mine în casă, a întrebat-o după ce a luat câteva guri de mâncare? Dar Andreea rămăsese încremenită și nu mai putea să articuleze niciun cuvânt. Andrei dispărea pentru fracțiuni de secundă și apărea la loc. S-a întâmplat ceva, a întrebat-o iarăși? Sper că visez, a răspuns într-un final. Spune-mi, te rog, că nu e adevărat! Nu știu de ce te aud întrerupt. De parcă am vorbi la telefon și ar pica rețeaua. Andrei, cred că dispari din nou. Poftim? Nu pleca, te rog! Nu înțeleg ce spui. De ce s-a făcut întuneric? Nu mă lăsa singură. Să nu îndrăznești! Ai înțeles? Aud numai frânturi. Parcă sunt tot mai lungi pauzele. Și nu te mai văd deloc. Andrei, mai ești aici? Andrei!

Nu ai cum, înțelege

S-au cunoscut într-un club pe care îl frecventa des. Era al doilea sfârșit de săptămână din martie. Ieșise cu anturajul lui obișnuit de prieteni. Când a văzut-o intrând pe la miezul nopții. Cu doi gealați după ea care făceau pe gărzile de corp. Băieții s-au retras într-un colț stingheriți de locație. Nu păreau genul care să meargă la petreceri techno. Și-au mai descrețit frunțile doar pe niște electro oriental. Dar ea a monopolizat ringul. Se comporta de parcă ar fi scăpat din captivitate. Nimic surprinzător după cum își făcuse intrarea. Nu o recunoștea totuși de nicăieri. Poate că nu era vedetă. Deși se îmbrăcase ca una. Într-un stil care atrăgea atenția. Ci beizadeaua vreunui grangure. Sau poate chiar iubita excentrică și prea tânără a unui sponsor cu niște decenii mai în vârstă. Se aștepta să apară și partenerul cu două pahare. Dar a rămas neînsoțită pe ring. Dansa pe fiecare piesă de parcă i-ar fi putut expira timpul în orice moment. Un fel de Cenușăreasa. Dar care nu pleacă singură la oră fixă. Ci se așteaptă oricând să fie escortată cu forța.

Trebuia să-i vorbească înainte să dispară. A căutat să li se intersecteze privirile. Să-i urmărească reacția când îl vede. Și a înțeles imediat că are undă verde. Spre deosebire de nefericiții care își încercaseră norocul înaintea lui. Așa că s-a dus la bar să comande două Amaretto Sour. După care a mers și i-a oferit unul. Ce-ai pus în el, l-a întrebat râzând? Ți se pare că am nevoie să droghez fetele? Abia te-am cunoscut. Nu știu de ce ești capabil. Atunci n-avem decât să ne cunoaștem mai bine. Și dacă ți-aș spune că mi-aș fi dorit să fie ceva în pahar? l-a zâmbit din nou. Zâmbea și el. Cu senzația că pătrunde într-un teritoriu interzis. Simțea privirile gorilelor în ceafă de când se apropiase. Ca și cum ar fi stat pe ghimpi să intervină. Observase că le făcuse un semn discret să-și păstreze calmul. A vrut să-i mai spună ceva. Dar i-a pus mâna la gură și a început să danseze lipită de corpul lui. Lasă-mă să-mi imaginez restul conversației, i-a spus la ureche. După care s-a întors cu spatele și i-a tras mâinile pe coapsele ei. Apoi pe sâni. Sărută-mă pe gât, i-a spus din nou. S-a întors și l-a sărutat și ea. A tras cu ochiul spre brute. Care se uitau ca la un film erotic. Unul dintre ei a scos niște semințe și au început să le spargă în dinți. A venit un barman să-i atenționeze. Dar i-au băgat o sută de lei în buzunar și l-au trimis la plimbare. l-a ignorat complet și el după ce i-a simțit mâna între picioare.

Hai cu mine! Nu mai avem mult timp, i-a spus înainte să-l tragă de mână spre toaletă. Au intrat împreună în prima cabină. Când au ieșit îi așteptau gealații la ușă. Goliseră baia și nu mai lăsaseră pe nimeni să intre. l-au făcut semn cu nervozitate că trebuie să plece. Îi luaseră deja haina de la garderobă. Ne vedem tot aici peste o lună, i-a spus înainte să dispară. A urmărit-o trecând prin mijlocul ringului. Până s-a pierdut în mulțime. Atunci și-a dat seama că nu întrebasese nici măcar cum o cheamă.

S-a întors la prietenii pe care îi abandonase. A încercat să reia conversațiile de unde le lăsase. Dar cuvintele lor îi treceau pe la urechi fără să le audă. N-a mai rezistat mult și a plecat spre casă. A mers pe jos să-și limpezească gândurile. Cum să aștepte o lună până să o vadă din nou? Era întrebarea care îi revenea obsedant în minte. Și ce altceva putea să facă? Nu știa nimic despre ea. Avea senzația că oricum n-ar fi putut afla prea multe. Probabil că era o fantomă și pe internet. Se temea că nu avea să o mai vadă niciodată. Dar luna a trecut. Parcă mai greu ca oricare alta până atunci. Și în a doua sâmbătă din aprilie a mers în același club să o întâlnească. Și-a făcut apariția cam pe la aceeași oră. Din nou însoțită de aceleași gorile. A observat că se uita după el fără niciun fel de reținere. Brutele s-au cam strâmbat când l-au văzut că se apropie. Dar au lăsat-o în pace. Deși părea să fi încălcat o regulă. Prin faptul că se vedeau pentru a doua oară. L-a strâns în brațe puternic. Ca pe o veche cunoștință. Nu știau ce să-și spună. Erau atâtea de lămurit între ei. Dar avea sentimentul că s-ar fi complicat lucrurile dacă ar fi aflat prea multe.

Așa că s-a comportat de parcă veniseră acolo împreună. După ce ar fi petrecut ultimele săptămâni amândoi. Ca și cum prima lor noapte fusese începutul unei relații normale. Urmată de zile în care își povestiseră toată viața de până atunci. Și își făcuseră planuri cum să-și petreacă restul anilor. Întâlnirea a rulat după același scenariu. La final a condus-o până la ieșire. Unde s-a urcat într-o limuzină cu geamuri fumurii. Nu înainte să-i dea întâlnire din nou peste o lună. S-a abținut să comenteze. Deși abia își mai ținea cumpătul din orgoliu. S-au întâlnit și a treia oară. Și ar fi putut să fie la fel de simplu. Să petreacă încă o noapte provocatoare împreună. Gealații se obișnuiseră cu el și erau mai permisivi. Le acordau mai multă libertate de mișcare. Au făcut chiar și o plimbare pe bulevard până să plece. Numai dacă ar fi putut să se mulțumească cu atât.

Dar Vlad era la capătul multor nopți albe. Petrecute în singurătatea casei sale. Bântuind prin camerele goale. Cu gândurile prinse în tot felul de teorii. Își construia în minte o mulțime de scenarii. Care nu făceau decât să-l îndepărteze și mai mult de adevăr. Își pierduse orice apetit pentru compania altora. Aproape că nu mai trăia între ieșirile cu ea. Ar fi vrut să adoarmă și să se trezească o singură noapte pe lună. În restul timpului să fie inconștient pentru a nu-i simți lipsa. Dezvoltase o obsesie pe care nu o mai putea ține sub control. Încerca să se comporte la fel ca până atunci. Să se bucure de cât era dispusă să-i ofere. Să aștepte. Dar nu mai avea răbdare. Când a prins un moment de intimitate a somat-o să se vadă mai des. Să-i spună cine e. Cum o cheamă. Altfel nu avea să mai vină peste încă o lună. A simțit că îl privește cu dezamăgire. Și n-a mai îndrăznit să ridice ochii spre ea. Au trecut câteva minute apăsătoare de tăcere. Până i-a cerut să memoreze adresa unui site și un pseudonim. Intră mâine după prânz și

întreabă de Andra, i-a spus în timp ce le făcea semn gorilelor să aducă mașina. A plecat fără să-l mai sărute de rămas bun.

Lui Vlad i se accentuase sentimentul de vinovăție. Ar fi preferat să-i lase inițiativa până la capăt. Dar nu-și putea reprima nici bucuria de a fi aflat în sfârșit cum o cheamă. A fost prima noapte în care a dormit normal după trei luni. Știind că a doua zi avea cel puțin să-i vorbească. Și poate că urmau să treacă la următoarea etapă din relația lor. Sau cum se putea numi ce era între ei. Dar când a intrat pe site dimineața a văzut că era unul de videochat. Și cele mai negre supoziții i s-au reactivat pe loc. Dacă era damă de companie? Sau amanta vreunui proxenet care îi permitea din când în când vreo escapadă. Matroană la bordelul soțului cu ceafă lată. Aproape că nu-i mai venea să continue. Dar și-a amintit de privirea ei jignită când a luat-o la întrebări. Nu era reacția unei persoane care se știe vinovată.

Și-a reprimat dezgustul și a căutat-o pe domnișoara cu pseudonimul. A plătit și a așteptat să pornească sesiunea. I-a spus de la început că o caută pe Andra. Nu voia să lase impresia că intrase cu alte intenții. Deci tu ești, i-a răspuns curioasă. Îl analiza cu insistență prin ecran. De parcă ar fi vrut să înțeleagă ce îl face așa deosebit. După care a închis camera și a dispărut. Vlad număra minutele cu sufletul la gură. Se temea că i-ar putea face probleme. Dacă o prinde cineva vorbind cu mine, s-a întrebat? Până să-i audă în sfârșit vocea. S-a liniștit când a recunoscut-o. Dar părea schimbată. Parcă slăbită. Pronunța cuvintele mai lent și cu greutate. A rugat-o să aprindă camera și l-a refuzat. Nu avem suficient timp la dispoziție, i-a spus. Bianca i-a mințit că e cu un tip căruia îi place să mai asiste o persoană. Am avut noroc că celelalte fete sunt ocupate. Altfel nu aveai cum să mă contactezi. Nu-mi dau voie să comunic cu nimeni. Deci asta îmi ascundeai? Ești parte dintr-o rețea de proxenetism? Nu te grăbi să tragi concluzii, i-a răspuns cu aceeași jignire în voce. O să înțelegi totul când ne vedem. Poți să ajungi miercuri la douăsprezece în Cișmigiu? Sigur, o să fiu acolo. Voi căuta un loc mai ferit pe marginea lacului. Mă găsești tu. Ia-ți o șapcă, ceva. Îmbracă-te diferit să nu te recunoască. Trebuie să plec acum. N-a mai apucat să-i răspundă că închisese.

Încă niște zile de așteptare. Dar ce mai contau trei prin comparație cu treizeci. Nici n-a realizat când s-a făcut miercuri. A plecat din timp să o întâlnească. A dat o tură de parc pe marginea lacului. Și i s-a părut la un moment dat că o recunoaște după haine. Se așezase pe o bancă mai retrasă. În spatele unui rând de trestie. S-a apropiat ezitant. Nu era sigur că e Andra. Arăta mai firavă și mai scundă. Când s-a apropiat i-a văzut mâinile zbârcite. S-a gândit că a făcut o greșeală și a vrut să plece. Dar și-a auzit numele pronunțat de ea. Cu aceeași voce schimbată. Când s-a întors spre el arăta ca la șaptezeci. De parcă îmbătrânise cincizeci de ani în cinci zile. Îi recunoștea trăsăturile. Dar parcă vorbea cu o rudă de-a ei mai în vârstă. Eu sunt, a auzit-o spunând. Vlad avea

impresia că i se joacă o farsă. S-a uitat de câteva ori în jur. Apoi a rămas în picioare lângă bancă. Stai jos, l-a rugat. Și nu spune nimic deocamdată. Sunt datorare cu niște explicații.

A început prin a-i reda în detaliu nopțile lor împreună. Pentru a-i elimina orice îndoială în privința ei. După care i-a povestit tot. Cum au descoperit întâmplător că organismul ei are niște proprietăți speciale. Și de atunci a fost plasată sub controlul unui interlop. Care o ținea închisă pentru superiorii și protectorii lui. Făceau transfuzii cu sângele Andrei pentru a-și cumpăra timp în plus. Rezista la una singură pe lună. Avea nevoie de pauză să-și revină. Să ajungă din nou la vârsta ei reală. După fiecare procedură lua vârsta celuilalt. Și le câștiga lor câteva luni, un an. Cam toți aveau boli în faze avansate. Sau pur și simplu se apropiau de moartea naturală. Și încercau prin orice mijloace să o amâne.

Și de ce nu fugi, a întrebat-o? Unde să plec? Oriunde vezi cu ochii. Ai idee cine sunt clienții? Dacă pronunț câteva nume te calmezi. Nu ajung nici până la colțul străzii fără să afle. N-ar fi trebuit să te implic și pe tine. Dacă nu vrei să ne mai vedem te înțeleg. Nu doar că vreau să te mai văd, i-a răspuns el. Dar vreau să te ajut să te eliberezi. Nu poți trăi așa toată viața. Din câte se pare nu va trebui să mai suport mult. Cu fiecare transfuzie îmi revin din ce în ce mai greu. Cred că una dintre ele îmi va pune capăt în curând. Vlad avea impresia că i se sfâșie inima. Se simțea neputincios. Dar nu accepta nici să renunțe. Ceva trebuia să facă. O să găsesc o soluție până atunci. Nu ai cum, înțelege! Te mai și alegi cu un glonț în cap. Nu mi-aș putea-o ierta niciodată. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de soarta mea. Văd că te caută gorilele. Când mai poți să ne vedem? Greu de spus. În prima săptămână mă lasă mai liberă pentru că sunt foarte slăbită. Și n-aș avea cum să fug nici dacă aș vrea. Cine m-ar recunoaște în starea asta să mă ajute? M-ar lua de nebună și mi-ar închide ușa în nas. Dar de săptămâna viitoare revin la programul obișnuit. Nu pot nici să mă închidă complet pentru că trebuie să mă însănătoșesc. Să fiu aptă pentru următoarea transfuzie. Doctorul care mă tratează insistă să petrec timp în aer liber. Să am o viață cât se poate de normală. E singurul care înțelege că nu le va merge la infinit. Mai ales dacă abuzează de corpul meu. Vor să se asigure că scot cât mai mulți bani de pe urma mea până mă duc. De-asta îmi și permit să ies uneori în cluburi. Mi-au dat și un card de pe care să cheltui oricât doresc. Acum trebuie să plec. Încercăm peste o săptămână tot aici? Sper că voi reuși să ajung.

Dar nu a ajuns. Vlad era ca un leu în cușcă. A dat ocol de zece ori la parc. A verificat fiecare bancă. Dar nu a găsit-o nicăieri. Nu i-a văzut nici gorilele. S-a dus acasă disperat și a intrat pe site-ul de videochat. Îi venea să renunțe la orice precauție. Dar în același timp era îngrijorat să nu-i facă rău. Așa că a ezitat să vorbească din nou cu Bianca. S-a gândit în schimb să caute adresa studioului. După o oră era în fața sediului. Se așezase

într-o cafenea de peste drum și aștepta să o zărească. N-a avut succes din prima zi. Dar a văzut-o în a doua. Bineînțeles că alături de brute. A plecat în urma lor. A luat un taxi și i-a urmărit. S-au oprit în parcare a unui restaurant. Andra a intrat după câteva minute. Gealații s-au dus să mănânce o shaorma peste drum. Vlad și-a tras șapca pe cap și a intrat după ea. Era singură la o masă. S-a așezat la cea de lângă și i-a făcut cu ochiul. Și-au întins mâinile și s-au strâns puternic. Era fericită să-l vadă. Și nu putea să-și ascundă bucuria. Deși ar fi vrut să se prefacă pentru a nu-l încuraja să riște mai mult. Înțelegea că va face tot ce-i va sta în putință să o salveze. Și se temea pentru viața lui. Îmi pare rău că nu am mai putut ajunge ieri. Nu mi-au dat voie să ies. Sper că nu te-ai supărat, i-a cerut scuze. Nu-ți face probleme. Am găsit locul perfect unde să ne ascundem. Nu au cum să ne descopere. Mai am nevoie de încă o săptămână să aranjez și cu drumul. Crezi că mai rezisti? Mai e destul până la următoarea transfuzie. Sunt în regulă. Din câte vezi am început să-mi revin. Andra părea să fi întinerit cu douăzeci de ani de când o văzuse în urmă cu o săptămână. Dar tu ești sigur că vrei să renunți la viața ta pentru mine? N-am fost niciodată mai sigur de nimic. Am găsit o casă pe malul mării. În mijlocul pustietății. Nu trece decât trenul prin zonă. O să fim doar noi doi. Sună a scenariu de film, i-a răspuns cu emoție în voce. Nu mai mult decât ce ai trăit până acum. O să lăsăm un manuscris în urma noastră. Să-l ecranizeze după ce ne vor găsi morți în casă de bătrânețe.

Au comandat și au mâncat fiecare la masa lui. Nu-și puteau lua privirea unul de la celălalt. Ar fi vrut să fugă chiar atunci. Să nu mai stea niciun moment depărțiți. Dar ora pe care o negociase a trecut pe nesimțite. La un moment dat a apărut unul dintre gealați. Și Vlad a intrat la baie să fie sigur că nu îl recunoaște. Când s-a întors plecase alături de ei. A urmat o săptămână de pregătiri. Se întreba dacă puteau face legătura cu el. Dar brutele erau atât de indolente încât nici măcar nu-i ceruseră numele. Din precauție a închiriat totuși casa pe niște acte false. Și a cumpărat o mașină furată din străinătate. Avea și el prietenii lui interlopi. Băieții care terminaseră liceul pentru că îi lăsase să copieze. Dacă tot aveau să-i găsească măcar să depună puțin efort. Vlad nu era nici pe departe așa de optimist cum se prefăcea în fața ei. Se îndoia că exista vreo șansă de reușită. Dar cum să nu încerce măcar? Până la urmă se pune doar pe el în pericol. Andra era prea valoroasă pentru ei ca să-i riște viața. Mai rău decât să o închidă definitiv ce se putea întâmpla? Și ce importanță ar mai fi avut când se apropia oricum de moarte cu fiecare transfuzie? Orice deznodământ era preferabil unui sfârșit pe masa de operație.

În câteva zile a pus totul la punct. Planul era să o urmărească din nou până o lăsa singură. Să plătească un chelner pentru a ieși pe ușa de aprovizionare. Și să dispară împreună. Spre surprinderea lui le-a reușit din prima. Nu era ca și cum ar mai fi primit o

șansă dacă eșuau. La o jumătate de oră după ce intrase în restaurant erau deja pe autostradă. Parcase pe o stradă laterală să nu vadă mașina nici personalul. Își mai făcea probleme doar pentru camerele de supraveghere. A ieșit numai ea prin spate și s-au întâlnit direct unde parcase. N-au vorbit nimic în restaurant. Doar i-a lăsat un bilet pe masă cu un gest discret. Pe care scrisese numele chelnerului și numărul mașinii. Să nu apară împreună nici pe filmare. Își luase toate precauțiile. Chiar dacă era conștient că oricum îi vor găsi. Nu-și dorea decât să prelungească timpul pe care aveau să-l petreacă amândoi. Să facă iluzia cât mai credibilă. Oricât de dureroasă ar fi urmat să fie destrămarea ei. Era dispus să riște totul pentru a-i oferi măcar o singură zi de libertate.

Doar că nu trecuseră încă de toate încercările. După vreo două sute de kilometri au văzut un filtru de Poliție. Vlad înțelegea că dacă oprește e finalul. Andra nu avea niciun fel de acte. Mașina era furată. Așa că nu-i rămânea decât să accelereze. Polițiștii au plecat imediat în urmărire. Vlad a intrat pe un drum secundar. Și a luat-o de-a dreptul prin câmp când s-a înfundat. A reușit să-i piardă după ce s-a adâncit într-o pădure. Dar i-a explodat un cauciuc și s-au izbit violent de un copac. Vlad apucase să vireze la dreapta și să o ferească pe ea. Dar el își zdrobise coastele la impact. Andra și-a revenit înaintea lui. Și l-a scos cu greu din mașină. L-a sprijinit de portieră. Și s-a așezat în genunchi lângă el. Ești în regulă, l-a întrebat cu lacrimi în ochi? Da, ar trebui să ne grăbim. De aici putem ajunge și pe jos. Nu mai mergem nicăieri, îl implora plângând. Trebuie să ajungi de urgență la un spital. Avem de toate acasă. O să mă ajuți tu să mă tratez. Nu vreau să te sacrifici pentru mine. Vlad a mângâiat-o și a rugat-o să se liniștească. Înțelege că dacă ne prind suntem morți oricum. Sigur ne-au auzit și au plecat deja spre noi. Andra a tăcut și l-a ajutat să se ridice. Au mers până la capătul pădurii. Apoi au așteptat să se întunece pentru a-și continua drumul.

Spre dimineață au reușit să ajungă la casa închiriată de Vlad. Era într-adevăr în mijlocul pustietății. Se rătăciseră de mai multe ori până să nimerească. Andra l-a așezat cu grijă în pat. Ultima parte a drumului o parcursese sprijinit de ea. Când s-a lăsat pe spate i s-a luat respirația. A început să tușească și să scuie sânge. Andra a înțeles că e grav și nu exista decât o soluție. Și-a amintit ce îi povestise despre pregătiri. Cum a cumpărat orice ar fi putut avea nevoie. Inclusiv tot felul de materiale sanitare. Așa că a plecat să le caute. După un timp s-a întors cu necesarul pentru o transfuzie. Vlad era deja leșinat și nu s-a putut opune. Când s-a trezit a văzut-o dormind cu spatele. Se simțea complet refăcut. Și a înțeles pe loc ce se întâmplase. A luat-o disperat în brațe. Dar era prea târziu. Arăta din nou ca la șaptezeci de ani. Procesul nu se inversase complet și revenise la vârsta ultimului client. Părea și mai slăbită decât o văzuse în parc. Dar și-a găsit puterea să-i zâmbească. Nu-ți face probleme, i-a spus. O să-mi revin. Tu n-ai mai fi avut nicio șansă.

Dar nu și-a mai revenit niciodată. Au petrecut împreună un singur an în casa de pe malul mării. El tânăr și ea bătrână. Pentru că n-a mai întinerit nicio zi. Din contră. S-a degradat continuu până și-a găsit sfârșitul. Transfuzia îi accelerase și procesul natural de îmbătrânire. Dar Andra nu avea niciun regret. Se bucura de fiecare moment ce le mai rămânea împreună. Petreceau uneori și nopțile treji ca să nu-și irosească timpul. Vlad i-a rămas alături până la final. Făcuse provizii cât pentru o viață. Viața care îi fusese refuzată ei. Nu au plecat vreodată din casă. Nu a plecat nici el. Și nici măcar după ce a murit Andra. A mers doar să convingă un preot să o îngroape în curte. O găsisse într-o dimineață fără suflare. Cu un ultim zâmbet pe buze pentru el. Ar fi vrut să plângă mai mult. Dar ceva îi spunea că se vor reîntâlni curând. Acolo unde nu mai puteau fi despărțiți în veci.

A mai trăit numai un an și el. Scriind la manuscrisul pe care i-l promisese. La câteva zile după ce l-a expedit unor edituri s-a auzit o mașină în fața casei. Era mijlocul nopții. S-a ridicat din patul în care îi așteptase cu ochii deschiși. L-a sărutat fotografia de pe noptieră pentru ultima dată. S-a așezat în genunchi și a început să se roage. Cum au intrat l-au executat cu un glonț în tâmplă. Fără să-l mai întrebe nimic. Văzuseră crucea pe care era scris numele ei. Îl trecuse de la început și pe al lui. Trecuse chiar și anul decesului. Le lăsase și un bilet cu rugămintea să-l îngroape lângă Andra. Să fie împreună și în mormânt.

N-ai mai auzit de personaje care prind viață

Anton avea două tablouri. Nu era mare amator de artă. Dar simțise o atracție irezistibilă să le cumpere pe ambele și să le expună împreună. Pe cel dintâi îl remarcase în vitrina unei galerii de artă. Pe lângă care trecea zilnic în drumul spre casă. Mai întorcea uneori capul să vadă lucrările din mers. Dar în același moment picioarele lui grăbeau ritmul. De parcă ar fi încercat să-l protejeze de ridicol. Nu era un mediu în care să se simtă confortabil. Se gândise de multe ori să intre. Dar îi era teamă să nu fie abordat de vreun cunosător. Să nu-i devoaleze cineva ignoranța deplină. Abia dacă ar fi putut să înșire câteva nume de pictori. Titluri de picturi cu atât mai puțin. Ce să mai vorbim despre curente, școli sau tehnici. De obicei nu prea apuca să le distingă în mersul lui alert. Dar când a văzut tabloul a încremenit în mijlocul trotuarului. Se hotărâse instantaneu să-l cumpere. Nu era nici pe departe o persoană avută. Dar în acel moment nu l-ar fi interesat prețul. Era în stare să meargă la bancă pentru credit. Nu concepea să plece fără el. A plătit pe loc și le-a cerut să-l împacheteze. Curatorul l-a rugat să-l mai lase câteva zile. Până se termina expoziția. Dar nici nu a vrut să audă. A plecat cu tabloul sub braț în pas alergător. De parcă s-ar fi temut să nu i-l fure. Cine îl vedea trecând în grabă avea impresia că îl furase el însuși.

La fel s-a întâmplat și cu al doilea. Cu diferența că l-a găsit într-un târg de vechituri. Obişnuia să mai dea câte o tură duminica. Să vadă ce-și vinde lumea din casă. L-a remarcat expus la loc de cinste. Printre lucrurile unei doamne în vârstă. Se distingea la rândul ei prin eleganță în peisajul grotesc al pieței. Dar hainele nu mai păreau atât de somptuoase din apropiere. Ba chiar erau deteriorate până la descompunere. Roase de molii și tocite. Croite după mode apuse cu mult înainte de nașterea lui. Numai bune de etalat la muzeu. Ea însăși părea un exponat din alte vremuri. O relicvă care supraviețuise marșului distrugător al comunismului. Înfrunta cu sobrietate vârsta înaintată și mizeria. Își păstrase demnitatea chiar și în sărăcie. Pentru Anton era tocmai genul de persoană în fața căreia se intimidă complet. Ar fi evitat cu siguranță orice contact. Dacă nu l-ar fi atras irezistibil tabloul.

Probabil că trecuseră pe lângă el sute de persoane în acea dimineață. Dar nu se interesase nimeni să-l cumpere. Deși prețul era ridicol. Suficient doar cât să mai suplimenteze pentru o lună veniturile distinsei proprietare. Oricine ar fi putut să-i aprecieze valoarea. Dar parcă îl așteptase pe eroul nostru. Și între timp se făcuse respingător în ochii tuturor. Mi se rupe inima că trebuie să mă despart de el, i-a mărturisit după ce a luat banii. L-am primit cadou de la părinții mei de majorat. Pe vremea aceea cântam și eu la pian. Aș mai fi cântat și acum. Dar l-am vândut și pe el de mult. Cu mulți ani înainte de revoluție. Spre bucuria vecinilor proletari care fuseseră

repartizați în fosta noastră vilă. Pe noi abia ne-au lăsat să rămânem în dependențele pentru servitori. M-au reclamat în permanență că interpretam muzica dușmanilor de clasă. De parcă ar fi și fost capabili să recunoască vreo compoziție. Erau instruiți să ne provoace. Să adune orice fel de probe ar fi găsit pentru dosarele de la Securitate. Le-am citit delațiunile când s-au desecretizat. Până la urmă l-au condamnat pe tata și fără să obțină vreo dovadă.

Îi cam părea rău și lui Anton că trebuia să o lipsească de încă o amintire de familie. A rugat-o să păstreze restul. Dar nici nu a vrut să audă. A insistat să-i lase măcar numărul de telefon. Să-l viziteze oricând ar fi vrut să revadă tabloul. I-a mulțumit emoționată pentru gestul lui. Dar l-a refuzat cu încăpățănare. O despărțire îi era de ajuns. Nu voia să o retrăiască la infinit. A plecat totuși din târg cu inima împăcată. Un sentiment de absență nu-i mai dădea pace de când descoperise primul tablou. Se împlinise un an de atunci. Un an de căutat prin fiecare galerie. Prin fiecare anticariat care îi ieșea în cale. Nu știa nici el după ce mai exact. Înțelegea doar că trebuie să-i găsească o pereche. Nu știa nici dacă există o regulă să le expună în cuplu. Mersul prin spații expoziționale nu-i suplimentase cunoștințele în domeniu. Era numai o intuiție care se accentua cu fiecare lună. Acum mă voi putea liniști în sfârșit, se încuraja pe drumul spre casă. O să-l agațe cum ajunge. Să fie eliberat de povară. O să comande ceva de mâncare și o să-și deschidă o bere. Poate și pe a doua să-i vină somn mai devreme. Simțea nevoia să doarmă până a doua zi la prânz.

Tablourile semănau ca subiect și erau pictate în stiluri înrudite. Dar nu aveau și același autor. Primul era pictat de o femeie, al doilea de un bărbat. Ba chiar era între ele o diferență de peste un veac. Unul pictat la începutul secolului trecut, celălalt în urmă cu numai câțiva ani. Primul era cu un pianist, al doilea cu o pianistă. El compunea, ea interpreta. El își cânta în minte linia melodică. Ea se juca pe claviatură. Până și Anton sesiza potrivirea cu toată ignoranța și lipsa de simț estetic. După ce acționase sub impulsuri pe care nu le putea controla. Cu atât mai puțin justifica. Odată ce le-a văzut împreună a început să priceapă rostul obsesiei care îi dictase fiecare alegere.

Se hotărâse să-l expună și pe al doilea tot în living. Dar inițial a vrut să-l agațe de peretele opus. Numai că a strâmbat vreo trei cârlige și tot n-a reușit să le înfigă. Parcă se topeau în mâinile lui când le apropia de zid. Mai avea unul singur și nu voia să riște. Așa că l-a pus lângă celălalt din superstiție. Iar aici chiar a intrat din prima. L-a așezat cu grijă pe aceeași linie și la mică distanță de primul. A observat că se potriveau și la mărime. Până și personajele aveau dimensiuni similare.

S-a felicitat pentru decizie și a plecat să mănânce în bucătărie. S-a întors după un timp cu berea visată și s-a așezat pe canapea. N-a mai fost nevoie să vină noaptea că a și

ațipit după câteva guri. Eliberat de stresul în care își petrecuse ultimul an. Nu mai trebuia să meargă la vernisaje. Să mai înfrunte atitudinea de superioritate a obișnuiților locului. Să-și mai ferească privirea de jenă. Să-și mai ascundă indiferența la teme pe care nu le cunoștea. Sau confuzia la vederea unor picturi abstracte. Se putea întoarce la viața lui simplă de dinainte. La satisfacția dulceagă a preocupărilor sale uzuale. Să părăsească definitiv o lume pe care nu o înțelegea. Și de care ar fi vrut să nu se mai apropie vreodată. Își propusese să treacă strada când mai vede câte o galerie. Să le marcheze pe hartă și să le ocolească. Orice numai să-și reprime impulsul de a mai face vreo achiziție. Care ar fi trebuit urmată de încă una. Sau poate chiar mai multe dacă avea ghinionul să dea peste unul cu orientare poliamoroasă. Ar fi însemnat să treacă dintr-un coșmar într-altul.

Cum stătea cu ochii închiși a început să-i cante în minte o melodie. Apoi parcă se mutase sunetul în urechi. Ca și cum ar fi ieșit din capul lui și răsuna în toată casa. Era o compoziție de pian. I s-a părut că seamănă cu Satie. Nu vă mirați totuși de referințele eroului nostru. Îl știa de la o sonerie pe telefon. A deschis ochii să verifice dacă îl sunase cineva. Dar nu avea nici măcar vreo notificare. S-a enervat că i-a stricat somnul unul dintre vecini. Ar fi vrut să asculte cu atenție de unde se aude. Numai că se oprise cum s-a mișcat. A închis ochii la loc să adoarmă. Dar liniștea nu a durat mai mult de câteva minute. Și melodia a început din nou. S-a oprit doar când s-a ridicat nervos de pe canapea. Avea senzația că e victima unei farse. Parcă îi instalase cineva camere de supraveghere în apartament. Și se distra tachinându-l cu muzică din niște difuzoare ascunse. A verificat fiecare încăpere. Apoi s-a întors în living. Nu era decât el. Nici urmă de recuzită audiovizuală. Dar de unde se auzea? Părea să vină totuși din apartament. Era prea clar sunetul ca să fie dincolo de pereți. Simțea că îl doare creierul de la cât se concentrase. Când a observat o schimbare la tablouri. Era sigur că nu mai erau la fel ca înainte. Dar nu putea să-și dea seama ce se modificase. Așa că a luat telefonul să verifice. Și-a amintit că le făcuse o poză înainte.

Și avusese dreptate. Pianistul ținea partitura îndreptată spre celălalt tablou. În timp ce pianista o privea și cânta. Se uita la poză. Se uita la tablouri. Și nu știa ce să mai creadă. Cum s-ar fi putut explica așa ceva? Măcar de-ar fi băut și a doua bere. O puneă pe seama efectului. Dar cum să aibă halucinații de la una singură? Poate că expirase, s-a gândit. Îi venea să caute sticla în gunoi și să verifice termenul. Avea nevoie să găsească urgent o explicație. Altfel simțea că își pierde mințile. A lăsat telefonul înapoi pe masă. S-a dus la bucătărie să bea niște apă. Și când s-a întors arătau ca la început. Cu ambele personaje la locul lor. A rămas blocat. Cu paharul pe jumătate gol în mână. A deschis iarăși telefonul să verifice. S-a uitat la poză. S-a uitat la tablouri. Până s-a convins că totul revenise la normal. A dat-o pe seama oboselii și s-a întins la loc pe canapea. Dar

când era aproape să adoarmă i s-a părut că aude o femeie chicotind. S-a ridicat speriat și s-a uitat în jur. Nu era nimeni altcineva în cameră. Începea să-și facă probleme. Se temea ca agitația ultimului an să nu-i fi afectat și sănătatea mintală. Când s-a uitat din nou la tablouri aproape că a căzut din picioare. Personajele își schimbaseră iarăși pozițiile. Pianista își acoperea gura cu mâinile. De parcă și-ar fi înăbușit o explozie de râs. În timp ce pianistul îl imita pe Anton cum se holbase la ei cu mâinile în șolduri. S-a frecat insistent la ochi. A făcut câțiva pași în față să le privească mai bine. Și când s-a apropiat l-a văzut strâmbându-se și scoțându-i limba.

Anton simțea nevoia să urle. Să cheme vecinii și să le arate minunea. Orice numai să se convingă că nu a luat-o razna. S-a dus la baie să se spele pe față. Și când s-a întors nici n-a îndrăznit să se mai uite la tablouri. S-a așezat înapoi pe canapea cu ochii strânși. Își puneă toată speranța într-un somn lung. Că va reuși să-i limpezească gândurile. Ce altă soluție ar mai fi avut? Numai că n-a reușit să adoarmă nici acum. După ce s-a auzit strigat de o voce masculină. Și-ar fi dorit să nu fie decât un vis. S-a prefăcut inițial că doarme. Dar și-a auzit iarăși numele. Strigat cu voce răstită. S-a ridicat pe marginea canapelei. Și a deschis până la urmă ochii. Dar tot nu-i venea să privească spre tablouri. Se uita în schimb spre ușă cu impulsul să fugă fără să mai revină. Știu că poți să mă auzi, a răsunat iarăși vocea. Nu ți se pare cam nepoliticos să nu răspunzi? Anton era complet paralizat de frică. N-a reușit să murmure decât un cine ești. Nu mi-a dat niciun nume autoarea. Nici nu a articulat titlul tabloului. Sunt doar un pianist oarecare. Măcar s-a referit la tine, s-a auzit și o voce feminină. Pictorul meu m-a pus în plan secundar după muzică. Anton se retrăsese într-un colț al camerei. De parcă era din nou copil și îl pedepsiseră părinții. Tot nu ți-ai revenit din șoc, l-a întrebat pianistul? N-ai mai auzit de personaje care prind viață? Doar e o expresie comună. Ia-l mai ușor, l-a dojenit pianista. E normal să fie surprins. Stimate domn, nu trebuie să vă temeți de noi. Vă mulțumim că ne-ați adus împreună și că ne găzduiți. Așteptam de mai bine de un secol să-mi găsesc un partener. Sunteți probabil de acord că nimeni nu ar trebui să-și ducă existența singur. Nici măcar un personaj dintr-un tablou. Mai avem o singură rugămintă și apoi vă lăsăm în pace. O să vă puteți întoarce liniștit la preocupările dumneavoastră. Nu vă mai deranjăm niciodată dacă ne îndepliniți și această ultimă dorință.

Promiteți, i-a întrebat Anton după ce și-a făcut curaj să tragă cu ochiul? Se ridicaseră amândoi să-și pledeze cauza mai convingător. Promitem, i-au răspuns simultan. Acum te rugăm să ne ascuți cu atenție, a preluat inițiativa pianistul. Chiar dacă putem să ne mișcăm suntem limitați la cadrul tabloului. Nu avem posibilitatea să ieșim din el. Ar însemna să părăsim lumea noastră pentru a voastră. Și nu putem supraviețui într-un mediu așa de toxic. Suntem produse ale imaginației artistice. Nu tolerăm contactul cu realitatea. Putem numai să trecem dintr-un tablou într-altul. Și nu din orice tablou într-

altul. Avem și în această privință restricții. Trebuie să fie pictate în același stil. Să aibă cam aceleași proporții. Chiar să se potrivească și tematic. Ale noastre sunt compatibile. După cum ai observat și tu când le-ai pus unul lângă celălalt. Locul lor era împreună. Problema e că ramele ne blochează trecerea. Pentru noi sunt ca niște cuști poleite în aur. De multe ori ne pun și mai tare în valoare. Dar ne și restrâng libertatea de mișcare. Din cauza lor suntem condamnați să rămânem despărțiți. Cred că ai înțeles deja ce ai de făcut.

Anton era sensibil la povești de dragoste. El nu prea avusese parte de niciuna. Dar nu era nimic să-și dorească mai mult pe lume. Așa că n-a stat prea mult pe gânduri. A scos câte o bucată de ramă din fiecare tablou și le-a unit. Pianistul a intrat în al ei și a sărutat-o pasional. Anton s-a întors din nou cu spatele de rușine. Avea senzația că el le invadase intimitatea și se simțea ca un intrus în propria casă. Observase că pianistul era acum îmbrăcat în haine de epocă. De parcă s-ar fi metamorfozat într-un personaj din vremurile pianistei. Aleseseră să rămână într-un trecut mai exigent cu standardele estetice. Ar fi vrut și Anton să-i urmeze. Dar începuseră să cânte Gymnopédie.

Mă descurc și singură

Adela dansa în camera ei. Ar fi preferat un pas de deux. Dar îi lipsea partenerul. Așa că s-a mulțumit cu un pas seul. Făcuse balet în copilărie. Renunțase spre finalul liceului pentru a se concentra pe școală. Sau cel puțin așa suna explicația pentru restul. Nu știa nimeni care era realitatea. Pur și simplu refuzase într-o zi să mai urce pe scenă. Nu o mai văzuse niciunul dansând de atunci. Nici măcar părinții cu toate insistențele. O mai făcea numai de una singură. În special când revenea acasă. Nu se putuse abține nici acum. Dar se mișca tot mai stângaci cu fiecare an. La un moment dat s-a izbit de birou și a dărâmat o vază. Ai pățit ceva, s-a auzit de la parter? Sunt în regulă, i-a răspuns mamei. Își petrecea ca de obicei sărbătorile în familie. Te așteptăm la masă, a răsunat și vocea tatălui. După câteva minute s-a auzit și soneria. Ajunseseră și mătușa cu unchiul. Dar nu se simțea încă pregătită să-i întâmpine. Nu-și putuse reține lacriminile nici de această dată. De câte ori se întorcea acasă devenea emotivă. Nu era doar nostalgie. Își revedea toate amintirile. Etajerele cu romanele preferate. Teancurile de reviste. Posterele care îi tapetau pereții. Și îi reveneau în minte așteptările pe care le avusese de la viitor. Le compara cu prezentul. Și o copleșea dezămăgirea pentru alegerile făcute. Interpreta la fel până și ambiția părinților de a-i păstra camera intactă. De parcă ar fi vrut să-i transmită că și versiunea lor preferată era tot cea din trecut. Chiar dacă ajunsesse o persoană de succes după criteriile apreciate de lume. Bifase destule borne în carieră pentru vârsta ei. Dar ar fi renunțat la tot ce realizase pentru a o lua de la capăt. S-ar fi întors oricând în punctul din care totul ar fi părut iarăși posibil.

A venit și Marta, s-a auzit din nou vocea mamei. Cobor imediat, i-a răspuns Adela. Poftim? Am zis că o să cobor imediat. Hai odată că nu mâncăm fără tine, i-a spus înainte de a se îndepărta. Îi iubea din toată inima pe amândoi. Dar avea momente în care și-ar fi dorit să dispară fără urmă. Și să nu mai revină niciodată în orașul natal. O încerca aceeași senzație că trebuia să coboare. Dar s-a comportat normal ca în fiecare an. A trecut întâi pe la baie să-și refacă machiajul. Aveau obiceiul să se îmbrace festiv de sărbători. Chiar dacă se întâlneau numai de-ai casei. După care și-a exersat zâmbetul fals în oglindă. Când a coborât s-a bucurat totuși să-i vadă strânși laolaltă. Leșise și bunica din camera ei. Își abandonase chiar și serialele pentru a li se alătura. S-a pupat cu noii veniți. Au strâns-o în brațe și au copleșit-o cu laude. Primise și un cadou de la ei. Nu trecea niciun an fără să facă vreun gest. Tu vei rămâne mereu un copil pentru noi, i-au răspuns la proteste. A luat câteva guri de vin. Și parcă se simțea mai bine. O priveau cu atât de mult drag încât i-ar fi jignit să-și afișeze tristețea. Era datoare măcar să se prefacă. Să-și joace rolul până la capăt. Dar și-a schimbat iarăși starea când a observat scaunul gol din stânga ei. De la o vreme așezau unul în plus la masă. De parcă ar fi încercat să-i transmită încă un mesaj. Și Raul ce mai face? Ați mai vorbit, a întrebat-o

mătușa? De parcă înțelesese ce se petrece cu ea. Și alesese să reacționeze în cel mai greșit mod cu putință. S-a uitat la fața consternată a mamei. După ce i s-a părut că își lovise sora pe sub masă. Adela s-a poticnit să-i răspundă. Nu știa niciodată cum ar trebui să abordeze subiectul. Sper că e bine, i-a spus până la urmă. Nu am mai ținut legătura. Păcat că v-ați despărțit, a continuat în ciuda avertismentelor. Era un băiat așa bun. Mai greu să găsești altul ca el. Mama Adelei n-a mai răbdut să o asculte. E treaba lor. Nu ne privește pe noi, a pus-o la punct cu severitate. Dar se simțea o nuanță de regret și în tonul ei. Unchiul a sesizat gafa nevastei și a schimbat subiectul. S-a discutat politică până la finalul mesei. Devenise cumva un subiect mai confortabil pentru toată lumea.

Adela a răsuflat ușurată când s-au ridicat să plece. Se temea de alte imprudențe pe care le-ar fi putut comite. Mătușa era recunoscută în familie. O liniștea gândul că se va putea retrage iarăși în camera ei. A realizat și că își uitase telefonul la etaj. Când a urcat avea câteva apeluri ratate. O sunase colega de bancă din liceu. Vorbiseră cu o lună înainte și stabiliseră să se vadă de sărbători. Adela uitase complet. Era ultimul lucru pe care și-l mai dorea după cina în familie. O ieșire în oraș cu gașca veche. Resursele ei sociale erau deja epuizate. Avea nevoie de o pauză să se încarce. Dar cum ar fi putut să o refuze? Ar fi fost prima lor întâlnire de la începutul anului. A sunat-o înapoi cu speranța că era prea târziu să mai iasă. Colega era căsătorită și avea trei copii. Dar a anunțat-o că tocmai primiseră invitație la o petrecere. Un alt coleg își deschisese un club și le rezervase o masă. Nu mai avea nicio scăpare. A realizat că nici măcar nu își luase haine potrivite. Venise cu gândul să nu meargă nici până la colțul străzii. Așa că nu-i rămânea decât să apeleze la garderoba din adolescență. L-a rugat pe tatăl ei să-i aducă gențile din mansardă. Și-a ales o fustă scurtă din piele neagră. Și un top alb din satin care îi lăsa descoperit buricul. A realizat că nu-i tocmai un gest elegant față de prietenele care trecuseră prin câteva nașteri. Dar simțea nevoia să compeseze alte lipsuri. Avea și singurătatea avantajele ei. A căutat o poză din liceu în care era îmbrăcată cu aceleași haine. Și-a amintit că și le cumpărase pentru un majorat. S-a uitat în oglindă și stăteau cam la fel pe ea. Chiar i se mai rotunjiseră formele. Nu se vedeau anii trecuți decât pe față. Dar i se părea că nu e nimic care să nu poată fi retușat din machiaj. Doar expresia de atunci nu reușea să o reproducă. În poză zâmbea cu toată încrederea. Ca orice tânără care e sigură că va întoarce multe priviri în acea seară. De ce nu și astăzi, s-a încurajat? Și-a luat geanta și a coborât iarăși. Părinții s-au ridicat să o acompanieze până la ușă ca pe vremuri. Au rugat-o să-i anunțe dacă rămâne undeva peste noapte. O să dorm acasă, stați liniștiți, le-a răspuns. Și i s-a părut că era prima dată când nu ar fi vrut să o găsească dimineată în camera ei.

Adela a comandat un taxi. Refuzase să vină un coleg după ea. Nu voia nici să conducă. Băuse un pahar la masă și oricum n-ar fi rezistat nici restul serii fără alcool. A cuprins-o o senzație de ridicol cum a intrat. Întorcea capete mai mult pentru vârstă decât pentru ținută. Nu era nimic prin comparație cu ce purtau adolescentele de acum. A răsuflat ușurată când le-a găsit într-un final masa. Era mai retrasă și putea să ignore ce se întâmpla în jur. S-au bucurat toți să o vadă. Au umplut-o și ei de complimente. Suficient cât să-i risipească impresia de la intrare. O așteptaseră cu un rând de shoturi. Pentru ceilalți era al treilea. Singurul capitol la care puteau fi siguri că stăteau mai bine decât tinerii. Încercau să vorbească. Dar muzica le acoperea vocile. Așa că s-au ridicat la dans. A venit și un rând de cocktailuri pentru fete. O parte dintre ei au obosit repede și s-au așezat înapoi pe canapele. Adela a rămas în picioare. Amețise și se unduia provocator pe singura piesă pe care o recunoscuse. A simțit că se apropie cineva. S-a întors și era unul dintre colegi. Singurul care reușise deja să și divorțeze. Își amintea că avusese probleme cu fidelitatea și în relațiile din liceu. Văd că ți-a păstrat mișcărilor, i-a spus la ureche. Mulțumesc! Nici tu nu te miști prea rău pentru vârsta noastră. Mai las-o încolo că nu suntem așa bătrâni. E a doua noapte la rând pe care o petrec în club. Văd nu ți-ai schimbat obiceiurile. Ce motiv aș mai avea să o fac, i-a spus înainte să ia o gură mare din pahar? Acum pe bune, se vede că ai făcut balet. Pe Adela a bufnit-o râsul. Ce treabă are baletul cu muzica de aici? Dacă vrei o schimbăm. Lasă copiii în pace să se distreze. Și totuși ce-ar fi să le arăți cum se face? Adică? Să dai o reprezentație pe ring. Ca înainte la casa de cultură. Adela râdea din nou. Uitasem că ai simțul umorului. O să te obișnuiești cu mine până dimineață. N-am de gând să mai plec de lângă tine. Îmi sunt dragi și ceilalți. Să nu mă înțelegi greșit. Dar mă plictisesc complet familiștii. Mi se par chiar simpatici. Ce ai cu ei? Ai să vezi că nu mai durează mult și vor începe să se tireze. Nu se pot relaxa la gândul că îi trezesc progeniturile de la prima oră. Exagerezi. N-am dreptate? De unde să știu? Ne vedem tot mai rar. Și în general doar la o cafea. Îți garantez că se uită la noi și ne invidiază. Își imaginează cum putea să arate viața lor fără să se căsătorească. Dar am auzit că și tu ai fost. Cea mai mare greșală din viața mea. Nu m-a ținut oricum decât un an. Ce s-a întâmplat de nu a mers? Era prea devreme pentru mine să rămân cu o singură persoană. Nu ți-a ieșit niciodată din câte îmi amintesc. Marius a zâmbit flatat. Numai tu mi-ai rezistat până la final. A făcut un pas mai aproape de ea. Și te-ai gândit să rezolvi în seara asta ce n-ai reușit tot liceul? Doar cu consimțământul domnișoarei. Că așa se poartă mai nou. Ai mult de lucru până să mă convingi, i-a spus și s-a îndepărtat de el. Și-a luat geanta de pe canapea și a mers la baie. Marius s-a panicat vreme de o secundă. Crezuse că a fost prea insistent și că plecase spre casă. Dar s-a relaxat după ce a văzut-o intrând la toaletă. Și a comandat încă un rând.

Când s-a întors la masă plecaseră deja o parte. Ți-am spus că o să dispară, a întâmpinat-o cu un pahar în mână. Nu voi mai sta nici eu mult. Să nu te aud. Pe tine nu te las să pleci. Rămânem până se închide ca în liceu. Apoi urcăm pe deal să vedem răsăritul. Pe acolo nu mai ajunsesem cu tine. Noi și cuplurile de adolescenți în călduri. Sunt începători. Poate au nevoie de o demonstrație. Mai ușor cu apropourile că întreci măsura, i-a spus înainte să mai bea o gură din pahar. Dar a constatat că îl golise deja. Marius i-a adus imediat altul. Adela realiza că era cazul să se oprească. Dar îi încolțise în minte ideea plantată de el. Și ziceai că te cunoști cu djul? Nu chiar. Dar ce nu se poate rezolva cu bani? Parcă îmi lipsește să dau o reprezentație. Vorbești serios? Nu tu mi-ai propus? Glumeam, i-a răspuns Marius încurcat. Dar dacă vrei neapărat... E în regulă. Mă descurc și singură, i-a replicat tăios Adela. Și-a luat geanta și a plecat din nou. Nu înainte să-și termine cocktailul. Marius a încercat să o oprească. A prins-o din mers de mână. Dar s-a uitat la el atât de urât încât n-a mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt. I-a dat drumul și a urmărit-o doar cu privirea cum se îndepărta. A mers întâi la baie să-și ia poantele în picioare. Purta o pereche în geantă de când se lăsase. Devenise aproape o superstiție la care n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Apoi s-a îndreptat spre dj și i-a șoptit ceva la ureche. A scos niște bani să-i ofere. Dar a refuzat-o cu gesturi categorice. După un minut a anunțat la microfon că urmează un moment special. Și le-a cerut celor de pe ring să-l elibereze. Rămăsese numai Adela în mijlocul lui. S-a auzit din boxe muzică clasică. Ceruse variația șase din Raymonda. Începuse de câteva zeci de secunde. Și ea tot nu se mișcase din aceeași poziție. Marius a realizat că înghețase. S-a întors cu spatele de jena ei. Nu mai putea să urmărească ce se întâmplă. După câteva măsuri s-a oprit muzica și s-au auzit fluierături. S-a uitat iarăși după ea și nu mai era acolo. Fugise din club fără să mai danseze. A luat un taxi din față și a plecat acasă. Marius a avut impulsul să meargă după ea. Să o sune. Dar i-ar fi fost rușine să se mai afișeze cu Adela după ce se făcuse de râs. Spera că nu-i observase nimeni împreună nici până atunci. S-a grăbit chiar să glumească pe seama ei cu niște tineri. Le-a spus și cum o cheamă. A doua zi avea să afle tot orașul din cauza lui. Inclusiv părinții Adelei. Care nu au mai îndrăznit să protesteze când le-a cerut să o conducă la gară cu o zi mai devreme.

Ți-am spus că vei strica totul dacă mai insiști

Ce planuri să-mi fac azi, se întreba Ioan după ce ieșise din duș? Își terminase cu întârziere programul obișnuit de dimineață. Își făcuse exercițiile fizice, ieșise la alergat. Avea conștiința împăcată. Restul zilei și-l putea ocupa cu activitățile lui sedentare. N-ar fi stricat nici o ieșire nocturnă. Poate că o să ia cina în oraș. Și-a amintit cu lehamite că trebuie să-și spele hainele de sport. Obligațiile casnice îi provocau mereu o senzație de disconfort. Se precipita să le termine cât mai repede. De parcă n-ar fi vrut să irosească niciun moment în plus cu treburi lumești. Trecea și acum grăbit dintr-o cameră într-alta. Când s-a împiedicat și s-a izbit cu fruntea de o ușă. Într-un minut era plin de sânge. Se așezase rezemat de zid să-i treacă amețeala. S-a ridicat după ce și-a mai revenit și a plecat la baie să se spele. Dar nu a putut să oprească sângerarea. S-a uitat în oglindă la tăietură și a realizat că s-ar putea să aibă nevoie de copci. Așa că și-a pus un plasture și a plecat resemnat la spitalul din apropiere. A intrat la urgențe și a așteptat să-l preia un medic.

Se uita la restul pacienților cu jenă de parcă problema lui era minoră prin comparație. I s-a părut la un moment dat că recunoaște o vecină. Părea să fi venit tot pentru o lovitură la cap. Ce coincidență, s-a gândit. Dar a intrat înaintea lui în camera de gardă și nu i-a mai dat atenție. L-au chemat și pe el mai târziu și s-a întors acasă cusut și pansat. Avea o migrenă îngrozitoare. Se alesese praful de planurile lui pentru seară. Ar fi vrut să doarmă. Dar când și-a așezat capul pe pernă a început să se învârtă totul cu el. Ca după o noapte cu prea multe pahare. Așa că s-a apucat să curețe dezastrul pe care îl lăsase în urmă. Problema era că lipsise câteva ore și se infiltrase sângele în parchet. A realizat că va trebui să schimbe câteva plăci. Și-a amintit că păstrase un pachet de rezervă de când renovase. Și cum nu era în stare de altceva s-a apucat să-l schimbe singur. După ce a văzut un tutorial pe internet. Era convins că va rămâne în urma lui un dezastru și mai mare. Pe care va trebui să-l repare un meseriaș. Dar simțea nevoia să aibă o ocupație care să-i oprească gândurile. Să nu-și mai facă procese de conștiință pentru cât fusese de neglijent.

Și spre surprinderea lui chiar a reușit să le scoată. După câteva ore de încercări eșuate în care își mai provocase și alte răni. De această dată la mâinile lui stângace. Când a dat la o parte plăcile a văzut că sângele pătase și dușumeaua veche. Pe care o acoperise cu parchetul la renovare. Locuia într-o vilă construită înainte de mijlocul secolului trecut. Pe care o cumpăraseră la preț redus din cauza stadiului avansat de degradare. Plătise mai mult pentru locația centrală și reparațiile ulterioare. S-a hotărât să le schimbe și pe acelea. Dar a amânat pentru ziua următoare. Când s-a trezit se simțea mai bine și s-a apucat direct de treabă. Se gândea că înlocuiește exercițiile cu puțină muncă fizică. A

scos bucățile de pardoseală și a descoperit un strat gros de nisip care se impregnase de sânge. S-a hotărât din nou să-l înlocuiască și pe acesta. Măcar să ducă treaba la capăt.

Nu prea înțelegea nici el ce-l apucase. Își imagina că totul are legătură cu lovitura la cap. Încerca totuși să-și justifice rațional elanul. Deși continua cu înverșunare dintr-un impuls pe care nu-l putea controla. A început să sape de parcă ar fi căutat o comoară. Până când a lovit cu lopata o cutie de metal. A scos-o și a curățat-o de nisip. Părea acolo de când exista și casa. Era încrustată cu litere dintr-un alfabet pe care nu-l cunoștea. Când a deschis-o a găsit în ea o cheie. Părea de la o ușă veche și masivă. Pe căptușeala din interior era desenată o clădire. Ioan a recunoscut-o imediat. Îi trezise interesul de când se mutase. Ca un mister pe care nu reușea să-l dezlege. Clădirea era îngustă și scundă. Părea să aibă o singură cameră. Nu avea niciun fel de geamuri. Doar o ușă lată ca intrarea unui garaj. S-a gândit că poate era vreo magazie. Sau vreun grajd al proprietarilor de pe vremuri. Dar ce-l frapase era că nu fusese inclusă în contract. Clădirea era încercuită cu un gard. Și de partea lui. Dar și de partea casei vecine. Nu mai exista nicio cale de acces pentru că nu avea nici ieșire la stradă. S-a interesat atunci să o cumpere. Dar i s-a răspuns că nu e de vânzare. A întrebat și la Primărie. Dar au refuzat să-i divulge numele proprietarului. Așa că a rămas abandonată între casa lui și cea de lângă. Precum un tărâm interzis. N-a mai rezistat de curiozitate. A plecat în alergare spre clădire. Să încerce dacă se potrivea cheia din cutie. A sărit gardul și s-a apropiat de ușă. Dar când să o descuie a observat că erau încuietori de ambele părți. A băgat cheia într-una. Dar nu a reușit să o deschidă. A încercat și în a doua cu același rezultat. Aproape că-i venea să plângă de frustrare. A început să dea târcoale la clădire. Să vadă dacă nu mai exista cumva vreo altă intrare. Și când a revenit în față a văzut-o pe vecina de la spital cu o cheie în mână. Sărise și ea gardul și încerca să deschidă ușa. Dar nu avusese mai mult succes. Era și ea bandajată la cap. Și tot în același loc ca Ioan. S-au măsurat cu suspiciune din priviri.

Ce cauți aici, l-a întrebat ea? Ce cauți tu, i-a răspuns el? Eu am întrebat prima. Am găsit o cheie și am venit să verific dacă se potrivește. Ciudat, și eu la fel. Ai observat că sunt două încuietori? Da, poate că e nevoie să le deschidem pe amândouă. Dă-mi și cheia ta să încerc, a rugat-o Ioan. Cheia rămâne la mine, l-a refuzat vecina. Au încercat să descuie pe rând și nu a mers. Au schimbat și locurile și degeaba. Poate ar trebui să încercăm simultan. Ca la valiza cu butonul nuclear, s-a gândit ea cu voce tare. Ioan a bufnit în râs. Bine, hai să vedem dacă merge. Și spre surpriza lui a funcționat. S-au uitat înăutru și nu se distingeau nimic. Era întuneric beznă. Vrei să intrăm, l-a întrebat vecina? Ce ni se poate întâmpla, a brăvuit Ioan? Dar când s-a trântit ușa singură în urma lor le-a cam sărit inima din piept. Au închis ochii din reflex și după ce i-au redeschis se făcuse

lumină. Părea să vină prin niște geamuri dincolo de care nu se distingea nimic. Ioan s-a apropiat de unul. Dar nu se vedeau decât niște umbre. Vecina nu-și putea ascunde reacția de uimire. Clădirea părea imensă din interior. Tavanele erau înalte de câțiva metri. Străpunse de scări care urcau la etajele superioare. În fața lor se deschideau tot felul de uși și culoare. Le-ar fi trebuit o hartă ca să-și continue drumul în siguranță. Dar s-au încumetat și au pornit oricum. Atracția era irezistibilă. Se încurajau reciproc prin simplul fapt că își țineau companie.

S-au plimbat ore întregi. Treceau dintr-o încăpere într-alta fără să caute ceva anume. Doar se minunau de arhitectura clădirii și dimensiunile ei infinite. Pereții erau albi. Camerele erau toate goale. La un moment dat vecina a cam obosit. Ce bună era o canapea să mă odihnesc puțin, i-a spus lui Ioan. Și când s-au întors să caute ieșirea au observat că apăruse una în încăpere. S-au uitat complice unul la celălalt. N-ar fi rău nici un fotoliu, a spus Ioan. Și lângă canapea a apărut și un fotoliu. S-au așezat amândoi cu grijă să nu fie o iluzie. Dar erau cât se poate de reale. Ca tot ce trăiseră în ultimele zile. Clădirea le îndeplinea toate dorințele. Așa că s-au apucat să o decoreze. Vecina a vrut niște etajere cu flori. Ioan a vrut un tablou al lui Hammershøi. Vecina a mai vrut o masă cu scaune și o oglindă. Ioan a mai vrut un birou și un raft cu operele integrale ale lui Huysmans. Au continuat să meargă dintr-o cameră într-alta și să le mobileze. Nu era nevoie să precizeze și stilurile. Pentru că fiecare piesă arăta ca scoasă din imaginația lor. De parcă le citea și gândurile. Au constatat că se completeau și în gusturi. Începea să arate ca o casă pentru amândoi.

Au realizat la un moment dat că se făcuse târziu. Și s-au hotărât să iasă. Se temeau că nu vor mai putea găsi ieșirea. Dar cum s-au gândit la ea a apărut o ușă care i-a scos în holul de la intrare. S-au temut apoi fiecare în dreptul lui că nu se vor mai putea întoarce niciodată. Că nu fusese totul decât o închipuire. S-au despărțit totuși în fața clădirii cu promisiunea să revină a doua zi cât mai devreme. Au stabilit și ora. Nici nu te-am întrebat cum te cheamă, i-a spus vecina. Ioan. Pe tine? Maria. Bucuros de cunoștință. Atunci rămâne să ne vedem mâine la douăsprezece.

Maria îl aștepta deja când a ajuns în ziua următoare. Cu niște minute întârziere cum îi era obiceiul. Nu prea ești punctual, l-a apostrofat. Părea nerăbdătoare să intre. Nici n-a avut răbdare să termine Ioan numărătoarea. Că a încercat să descuie mai repede. Și au fost nevoiți să o ia de la capăt. Au reușit abia din a doua încercare. Când au intrat s-au gândit la camerele pe care le decoraseră cu o zi înainte. Și casa le-a deschis ușile spre ele. Maria adusese un coș de picnic cu niște briose făcute de ea și o limonadă. Mai târziu li s-a făcut foame. Și s-au gândit că ar putea să comande și ceva de mâncare. Iar clădirea le-a îndeplinit pe loc dorința. Au constatat din nou că aveau preferințe complementare și au împărțit porțiile. Apoi s-au așezat pe canapeaua comandată cu o

zi înainte și au început să-și povestească viețile. Mai mult ea. Pentru că Ioan nu obișnuia să vorbească despre el. A fost chiar surprins de familiaritatea Mariei. În câteva ore i-a spus totul despre persoanele din viața ei. Rude, prieteni și chiar foști iubiți. Acum sunt singură, a ținut să precizeze. I-a arătat o mulțime de poze și clipuri din telefon. Nici nu-și punea problema să ascundă ceva. Se afișa în fața lui așa cum era. Fără să încerce să pară cum și-ar fi dorit el. Chiar dacă observase că-i urmărea cu atenție reacțiile. Nu știa să ascundă nici că era atrasă de Ioan.

S-au văzut și a treia zi la aceeași oră. Au rămas din nou împreună până seara. La un moment dat li s-au intersectat privirile. Maria s-a înroșit și i-a zâmbit. Ioan a înțeles mesajul și a sărutat-o. În noaptea aceea n-au mai plecat la casele lor. S-au despărțit cu greu dimineața. Dar s-au văzut din nou seara. Și în fiecare zi pentru încă o săptămână. Maria era complet îndrăgostită. N-ar mai fi ieșit deloc din clădire. Avea impulsul să-l urmeze și la el acasă. Dar Ioan o ținea la distanță de viața lui. Îi explicase că se convinge mai greu să intre în relații serioase. Atât cât vorbise despre el. De altfel nici nu avusese prea multe. Prefera să încheie lucrurile devreme. Înainte să apară orice complicație. Nu suporta schimbările de atitudine la parteneri. Dispărea la primul semn de uzură.

Într-o seară Ioan s-a scuzat că trebuie să plece mai repede. Era prima dată când o lăsa singură în clădire. Maria a vrut să mai rămână. Spera că o să-l facă să renunțe. Dar nu s-a răzgândit și a lăsat-o aproape în lacrimi. Nici măcar nu a observat cât o afectase. Se gândea numai la premiera la care trebuia să ajungă. Nu se gândise, în schimb, să o invite și pe ea. Avea impresia că nu s-ar fi integrat în anturajul lui. Maria nu era tocmai genul de persoană cu preocupări intelectuale. Ar mai fi avut nevoie de timp să o pregătească. Să o introducă măcar superficial în universul lui cultural. Înainte să-și asume relația și în fața celorlalți. Era un progres și că își punea problema să o facă vreodată. Dar până atunci viața lor împreună trebuia să se consume între pereții clădirii.

Ioan a venit a doua zi la ora stabilită. Dar nu și următoarea. Bifase încă o premieră negativă. Maria l-a așteptat vreo oră la ușă. Când s-a convins că nu ajunge a început să se uite peste gard la el în curte. Dar nu vedea nicio mișcare. Nu părea să fie nimeni acasă. I-a dat un mesaj și l-a șters imediat. Nu voia să pară insistentă. Poate că adormise. O va căuta el. Era sigură. A plecat tristă spre casa ei. Nu avea nici măcar consolarea de a-l putea aștepta în clădire. Să se simtă mai aproape de el. În spațiul lor secret. Plin de lucrurile concepute de imaginația lor. S-a așezat pe canapea. A răsfoit o carte de la Ioan și a adormit. S-a trezit spre seară în zgomot de petrecere. Înțelesese din start de unde vine. Nu era prima dată de când se mutase. A ieșit în curte și s-a uitat spre casa lui. A văzut câteva persoane pe terasă. La un moment dat a apărut și el cu o domnișoară de găt. Nu i-a văzut sărutându-se sau ceva de genul. Dar nici nu a răbd

să-i urmărească prea mult. S-a întors cu spatele și a plecat furioasă. Petrecerea s-a terminat spre dimineață. Maria nu a putut să doarmă mai deloc. Aștepta furioasă să-l pună la punct. De această dată nu a mai ratat întâlnirea. Părea cam șifonat după noaptea albă. Dar Maria s-a mai îmbunat oricum când l-a văzut că apare. A vrut să o sărute și nu l-a respins complet. Doar i-a întors obrazul.

De ce nu ai venit ieri, l-a repezit din prima? Iartă-mă, te rog! Aveam programată o întâlnire și am uitat complet să te anunț. M-am întors pe seară cu niște prieteni și am continuat petrecerea la mine. Întâlnire sau petrecere? Și una și alta, i-a răspuns el distrat. Și domnișoara cine era? Care domnișoară? Nu mai contează. Hai înăuntru! Sper că nu te-am deranjat cu muzica. Pari cam nedormită. Ioan observase că avea cearcăne. Sunt în regulă. Dar ai putea să-ți inviți și vecinii data viitoare. Dacă tot vrei să nu-i mai trezești. Ioan s-a făcut că nu aude și a schimbat subiectul. Au petrecut restul zilei împreună. S-au prefăcut că era totul ca până atunci. Dar ceva se schimbase în atitudinea ei. Maria avea perioade de relaxare în care se purta ca în primele zile. După care își schimba brusc starea de parcă i-ar fi revenit o amintire dureroasă. Era tocmai genul de instabilitate emoțională pe care o evitase mereu cu aversiune. Și din cauza căreia nu rezistase prea mult în relații. Și-a dat seama că liniștea lor era compromisă definitiv. Că se încheiase deja prima etapă a relației. Dacă nu va încheia complet lucrurile cât mai curând va avea multe de suportat din partea ei. Se gândea în tot mai dese momente de pauză din conversațiile lor ezitante.

Ajunseseră dintr-odată să-și măsoare cuvintele. Pe care și le adresau unul celuilalt. Maria devenise circumspectă în privința lui. Nu-i provocase o rană fatală cu escapada din ziua precedentă. Dar fusese suficient cât să o pună în gardă. Din acel moment se aștepta oricând să o rănească din nou. Nu era vorba numai de gestul lui. Ci de un șir lung de experiențe care o făceau să-și piardă subit încrederea. Se obișnuise să aleagă greșit și să fie dezamăgită. Pe cât de puternică era iluzia pe care și-o confecționa la începutul fiecărei relații. Pe atât de brusc se decepționa la orice senzație de déjà-vu. Pentru Maria relația lor avea deja un termen de expirare.

Au mai trecut câteva zile în care au continuat să meargă în clădire. Dar își petreceau timpul mai mult cu ocupații solitare. El își aducea câte o carte. Ea stătea mai mult pe telefon. În conversații cu prietenii pe care îi neglijase de când era cu Ioan. Aproape la fiecare întâlnire îl anunța de noi planuri. Evenimente, petreceri, călătorii la care era rândul ei să nu-l invite. Și care le reduceau tot mai mult timpul petrecut împreună. Devenise ceva normal să nu se mai vadă în fiecare zi. Și ar fi urmat să nu se mai intersecteze cu săptămânile. Dacă s-a fi confirmat măcar o parte dintre planurile ei.

Ioan anticipase ce avea să urmeze. Dar tot nu se putuse desprinde la timp. Pentru prima dată după o iubire de tinerețe. Era condamnat să treacă printr-o nouă experiență umilitoare. Știa deja cum se vor petrece lucrurile. Dar continuase oricum. Ca împins de o forță care îl obliga să îndure consecințele propriilor fapte. Înțelegea că avea să plătească acum pentru greșelile pe care le comisese în trecut. Nu doar față de Maria. Ci față de șirul lung de fete care speraseră la mai mult de la el. Și față de iubii pe care le făcuse să-i trădeze doar pentru a-și hrăni orgoliul. Ar fi putut încă să reacționeze. Dar se comporta de parcă ar fi meritat tot ce i se întâmplă. Și încă pe atât. Așa că a urmărit-o cum se desprinde treptat. Și se amăgește cu tot felul de surrogate menite numai să-i distragă atenția. Până nu s-a mai putut abține și a reacționat. În cele mai nepotrivite momente și pe tonul cel mai neconvincător. Pentru ea a fost pretextul așteptat să-i întoarcă spatele. Rolurile se inversaseră oricum de ceva timp. Ioan era cel care urmărea peste gard petrecerile din casa Mariei. Cel care se simțea exclus. Dat la o parte. Și care îi reproșa că nu ia în serios relația.

Nu a putut nici după să renunțe definitiv. Ceva îi spunea că trebuie să continue. Să nu mai cedeze cu indiferență ca de fiecare dată până atunci. Soluția nu putea fi decât în clădire. Locul din care începuse totul între ei. Dar ce putea să facă din afară? Și cum să mai intre fără ea? Începuse să iasă mai des. Să-și piardă iarăși nopțile în cluburile lui favorite. Dar nu-l mai satisfăceau nici măcar cât o făcuseră înainte. Se întorcea mai indispus decât pleca. Și de fiecare dată singur. Într-o dimineață n-a mai intrat în casă. A mers direct spre clădire. Hotărât să pătrundă prin orice mijloace. A încercat numai cu cheia lui. O ținea în permanență la el de când o descoperise. Dar nu a reușit. La fel ca prima dată. A luat un ciocan și a început să izbească în ușă. Nu a putut nici să o spargă. A început apoi să lovească turbat în ziduri. Nu s-a clintit nicio piatră. S-a hotărât să încerce din nou cheia. Dar a forțat-o și s-a rupt în încuietore. A simțit că s-a frânt și o parte din el în acel moment. S-a lăsat în genunchi și a început să se lovească cu fruntea de ușă. Până când i s-a redeschis tăietura. S-a întins de ameteală pe jos și a rămas inert. După câteva ore l-a găsit Maria leșinat. L-a trezit cu greu și l-a rezemat de perete. Ce ai făcut, l-a întrebat? Nu a putut să articuleze niciun cuvânt. Doar i-a arătat cheia ruptă pe care o ținea încă strâns în palmă. Ți-am spus că vei strica totul dacă mai insiști, a răbufnit nervoasă. Și-a scos cheia ei de la gât și i-a aruncat-o în brațe. După care a plecat fără să-i mai spună vreun cuvânt.

Ioan se simțea complet uscat pe interior. Nici nu realizase când începuseră să-i curgă lacrimile. Și le-a sters cu mâna ca pe un lichid oarecare. Și a văzut că erau roșii. Avea fața plină de sânge. Se scursese și pe lespezile din pavaj. S-a uitat mai atent și a observat că se și strecurase printre ele. Ioan a înțeles că trebuie să-l urmeze iarăși. Că primise încă o șansă pe care nu mai credea că o merită. A luat ce scule a găsit prin

casă. Și a început să sape. După trei zile și nopți a ajuns la capătul firului de sânge. Și a descoperit o nouă cutie de metal. În care era o altă cheie. I-a făcut o poză și i-a trimis-o ei. După care a așteptat cu emoție. Maria îl văzuse săpând pe lângă clădire. Dar alesese să-l ignore. Și-a închipuit că încearcă să intre printr-un tunel subteran. Se uita la Ioan ca la un nebun. Incapabil să accepte realitatea. Abia când a văzut mesajul a înțeles cât de mult conta pentru el. Și până unde era dispus să meargă. A observat petele de sânge pe cutie. Și-a amintit că se lovise iarăși la cap. Și a știut că e un nou semn pe care nu-l poate trece cu vederea. A plecat imediat spre el. Și l-a găsit într-o stare de extenuare completă. Dar fericit odată cu vederea ei. Uitase cum arată când zâmbește. I-a zâmbit și ea după mult timp. S-au uitat unul la celălalt și s-au înțeles din priviri. L-a ajutat să se ridice și s-au apropiat îmbrățișați de ușă. Au descuiat și au intrat în clădire. Apoi și-au rupt ambele chei în încuietori pe dinăuntru.

Maria și Ioan nu au mai fost văzuți niciodată.

Vino să te joci cu mine

Era prima ninsoare din an. Venise abia pe la mijlocul lui ianuarie. Mai bine am sărbători și Crăciunul după calendarul vechi, se gândea George. Se consumase și în acel decembrie într-un peisaj dezolant de toamnă târzie. Vitrinele împodobite făceau contrastul și mai intolerabil pentru el. Dar acum nu se mai oprise din nins de o săptămână. Nămeții aveau înălțimea unei persoane de statură medie. Nu se mai vedeau decât glugile trecătorilor prin culoarele în zăpadă. Și ele cu un strat de ninsoare deasupra.

George se izolase în apartamentul lui. Și privea melancolic de la primul etaj. Orașul îi părea un labirint văzut de sus. Cu traseele lui alambicate prin zăpadă. În care avea senzația că poți să te pierzi cu totul. Sau cel puțin să-ți pierzi busola. Albul de la suprafață ascundea nuanțele sterile de gri ale urbanismului comunist. Nu va rezista însă prea mult, își spunea George. Se va transforma ca de obicei în mocirlă. Iar ce va mai rămâne se va strânge în grămezi pe marginea drumului. Negre ca sufletele celor care au dărâmat orașul vechi. Pentru a-și ridica în loc constructele ideologice. Se vor topi complet abia sub razele soarelui de primăvară. Și doar ca să-și împrăstie mizeria pe asfaltul crăpat de sare. Ar fi vrut să fie altundeva. Dar și orașul lui natal începuse să arate tot ca un cartier din București. Cu tot felul de clădiri turn ridicate pe fiecare petec liber de pământ. Urâte și strâmbe ca imaginația proiectanților. Mai obișnuia să meargă numai vara. Când își petrecea vacanțele pe terasa din curte. Evita să traverseze centrul. Îl ocolea pe străzile adiacente. Printre case mai vechi sau mai noi. Construite după puterea fiecăruia. Unii se îndrăgostiseră prea mult de beton. Și sacrificaseră natura pentru confortul mașinilor. Alții își tundeau gazonul cu frenezie. Și amestecau mirosul de iarbă proaspăt tăiată cu duhoarea carburantului. Dar tot le prefera trotuarelor înguste dintre străzile cu trafic și blocurile cu supermarket la parter.

S-a uitat la ceas și trecuse mai bine de o oră de când admira ninsoarea. Dar tot nu-i venea să se desprindă. Avea impulsul să coboare. Sau mai degrabă să sară de la etaj direct într-un morman. Cum îl aruncau ai lui în copilărie când îl scoateau la sanie. Își amintea de omul uriaș de zăpadă pe care i-l făcuse tatăl lui. Cum îl ridica în brațe să-i pună un morcov în dreptul nasului. Și pălăria de paie a bunicului pe cap. Șterpelise și o eșarfă de la bunica. Și i-o legase bine la gât să nu răcească. L-ar fi luat și în casă. Dar bunicul încingea prea tare sobele și s-ar fi topit pe loc. Așa că îl lăsa cu inima grea să îndure gerul de afară. Și-l mai verifica pe geam dacă e bine. Cu timpul avea impresia că îi coborau colțurile gurii într-o expresie de tristețe. Și atunci se ducea la mama lui plângând că vrea afară să-l îmbrățișeze. Parcă se mai și micșorase. Și își plecase capul a resemnare. Când îl ținea în brațe se uda tot pe haine. Curgeau stropi din el de parcă

erau lacrimi. Tatăl lui îi explicase că simte apropierea primăverii. Și că va trebui să plece când se încălzește. Pentru a se întoarce iarna viitoare. George ar fi vrut să fie și cald. Să meargă cu verișorii săi la râu. Să joace fotbal pe terenul din curtea grădiniței. Dar ar fi vrut și să păstreze omul de zăpadă. L-a vizitat în fiecare zi. Până a mai rămas din el numai un bulgăre. Pe care l-a pus într-un borcan de sticlă și l-a ascuns în frigider. Pe locul unde se topise apăruseră câteva tufe de ghiociei. George și-ar fi dorit să-i dăruiască mamei. Dar nu voia să-i rupă și să-i omoare. Așa că i-a desenat pe o felicitare. I-ar fi scris și o dedicație. Dar nu era încă la școală. S-a supărat un pic când i-a întinat desenul cu lacrimile ei. Nu înțelegea de ce e tristă. El nu vruse decât să o facă fericită. A refuzat să vorbească cu ea până seara. Când a venit la el în cameră cu o porție de clătite. Pe care le umpluse cu dulceață de gutui făcută de bunica. Nu s-a putut abține să nu-i mai ceară încă una.

Nu-i venea să-și întoarcă privirea de la geam și pentru că nu avea ce alți ochi să întâlnească. George nu avea un copil pe care să-l scoată la sanie. Căruia să-i facă un om de zăpadă. Pe care să-l alinte cu deserturile preferate. Era prima dată când îi simțea lipsa. Nu-și propusese niciodată să-și întemeieze o familie. Evita și să abordeze subiectul. Dar nu mai era vorba și acum despre sfaturile nesolicitate ale unor rude cicălitoare. Ci despre o absență pe care realiza că o resimte de ceva timp. Și-a proptit fruntea de geamul rece. Cu speranța că o să-i înghețe și creierul. Să nu-l mai tortureze cu procese de conștiință. Nu era în stare nici să țină în viață o plantă. Cum ar putea să crească un copil? Și mai ales cu cine?

Nu i se opriseră încă gândurile. Când i-au fost întrerupte de o lovitură în geam. A ridicat privirea și a văzut resturile unui bulgăre. Cum se prelingea pe sticla aburită. După o vreme s-a auzit încă unul. Și chicotele unei fete venind de afară. George a deschis fereastra să vadă ce se întâmplă. Și s-a trezit cu un alt bulgăre drept în frunte. În hohotele de râs ale autoarei. Și-a curățat urmele de zăpadă de pe față. Și a văzut în stradă o domnișoară. Care se amuza teribil de farsa pe care i-o înscenase. Vezi că mai ai puțină și în păr, i-a spus distrată. Ne cunoaștem de undeva, a întrebat-o nervos? Dacă m-ai fi cunoscut îți aminteai de mine. Te asigur. Atunci cum îți permiți asemenea glume? Nu arăți la fel bătrân pe cum te exprimi. Poate chiar am făcut o greșală. Nu părea să aibă cu mult peste jumătate din anii lui. Ce legătură are vârsta, a întrebat-o jignit? Ar trebui să-mi mulțumești că te-am băgat în seamă. Te-am văzut căzut pe gânduri, cu fruntea lipită de geam. Nu te-ai mișcat un sfert de oră. Eram curioasă dacă ești viu. Acum te-ai lămurit? Ești mulțumită? De lămurit m-am lămurit. Dar mulțumită nu prea sunt. S-a prefăcut că își caută prin rucsacul aruncat pe jos. Și când s-a ridicat l-a pocnit iarăși cu un bulgăre în cap. Termină odată, a strigat George! Ar fi vrut să se enerveze și mai tare. Dar îl bufnise și pe el râsul. Nu se mai putuse abține. Mai bine ai

coborî la mine să mă pedepsești. Decât să te răstești ca pensionarul de la balcon. A continuat să-i arunce bulgări în geam. Până l-a convins să iasă. Promit să nu alerg prea repede. Poate chiar ai șanse să mă prinzi. Ai grijă să nu furi startul, i-a răspuns George. Uite că moșul are și glume în program. Încă puțin și mă las impresionată.

A închis fereastra și a plecat să se schimbe. Domnișoara l-a văzut că a aprins lumina în dormitor. A așteptat vreo cinci minute. După care a început să lovească și geamurile de acolo cu zăpadă. Ce s-a întâmplat, a întrebat-o George după ce a scos capul cu grijă pe fereastră? Hai mai repede! Ce durează atât? Vin imediat. Doar să-mi iau ceva mai gros pe mine. Mișcă-te odată că mă plictisesc! Dacă m-ai lăsa totuși să mă îmbrac poate că aș reuși să cobor, i-a spus George înainte să revină în fața șifonierului. Adevărul era că nici măcar nu se hotărâse ce să-și ia pe el. Doar nu era să plece neasortat din casă. Și-a schimbat chiar și lenjeria să se potrivească. A reușit să iasă din bloc după încă vreo zece minute. Și n-a apucat să facă doi pași că s-a trezit cu un bulgăre în ceafă. Domnișoara fugise deja printre nămeți când s-a întors. A aruncat și el cu un bulgăre. Dar nu a nimerit-o. Ba chiar a lovit din greșeală într-un geam de la parter. S-a ascuns repede după un morman de zăpadă. Și a pornit după ea aplecat printre nămeți. Fata se amuza de vecinul care ieșise nedumerit pe fereastră. Vino pe aici, i-a făcut semn să o urmeze! Și l-a dus într-un fel de iglu.

Înăuntru erau niște pături și câteva lemne aranjate ca pentru foc. Domnișoara s-a așezat și s-a prefăcut că se încălzește la focul imaginar. George se retrăsese într-un colț și o privea suspicios. Vino să te joci cu mine, l-a chemat pe un ton imperativ! Când s-a apropiat l-a acoperit cu o pătură și l-a pus să-și țină mâinile deasupra lemnului ude. Imaginează-ți că suntem la polul nord și tocmai te-ai întors de la pescuit. Eu sunt nevasta ta și te-am așteptat cu focul pregătit să te încălzești. Ai adus și un cadou pentru mine. Cât așteptai să tragă peștele mi-ai sculptat chipul într-o bucată de gheață. Mi s-a părut foarte romantic. Și urmează să te sărut drept mulțumire. Fata și-a apropiat buzele de ale lui. Avea ochii închiși. l-a închis și el. Și s-a trezit că l-a mușcat de nas. George nu s-a putut abține să nu strige de durere. A încercat să o prindă. Dar fugise deja râzând. S-au alergat prin culoarele în zăpadă. Până a crezut că o pierduse. Era gata să renunțe. Când s-a auzit strigat și a văzut-o intrând pe o alee. Ajunseseră într-un cartier vecin în care își dorise mereu să se mute. A pornit în alergare după ea. Dar s-a oprit în fața unui zid de ceață. Domnișoara dispăruse prin el. După mici ezitări s-a hotărât să o urmeze.

A trecut cu grijă și ceața s-a risipit după câțiva pași în orb. Dispăruse și zăpada. Mai rămăseseră numai urme la marginea gardurilor și pe acoperișuri. Era și mai puțin frig. Parcă și vilele arătau diferit. A recunoscut un restaurant după nume. Dar și el părea schimbat. De parcă fusese renovat în săptămânile de când nu mai trecuse prin zonă. A continuat să meargă pe alee. Până a văzut poarta deschisă la o casă. l s-a părut că o

aude cântând și a intrat. În hol erau niște piese de mobilier identice cu unele din apartamentul lui. Ce straniu, s-a gândit înainte să meargă spre bucătărie. De acolo se auzea vocea domnișoarei. Când a intrat a văzut-o aplecată peste cuptor. Gătea o friptură care mirosea de la intrare. S-a întors spre el și l-a apostrofat din prima. Ce cauți încălțat în casă? George s-a uitat încurcat spre ghetе și s-a întors să se descalțe. A găsit niște papuci care i se potriveau perfect. Și a revenit în bucătărie. Cheamă te rog copiii și hai să ne așezăm la masă că e gata. Copiii, a întrebat-o nedumerit George? Sunt în curte la joacă. Se tot chinuie să facă un om de zăpadă. Dar nu prea mai au din ce. I-am prins mai devreme că încercau să urce pe acoperiș. Trebuie să-ți faci timp pentru ei. Nu pot să am grija lor toată ziua. Te porți de parcă ai fi tată cu jumătate de normă. Îți tot spun și degeaba. Te închizi în biroul tău și nu mai știe nimeni de tine cu orele. Măcar dacă i-ai învăța ceva și pe ei. Că de la anul încep școala și nu sunt deloc pregătiți. Fata încă mai bombănea când George a plecat bulversat după copii. A căutat ușa care ducea în curtea din spatele casei. Dar când a deschis-o și-a dat seama că nu știe cum să-i strige. S-a uitat după ei și nu-i vedea. Doar îi auzea cum se jucau pe undeva.

Haideți la masă, a strigat până la urmă! Venim acum, i-au răspuns în sincron. A mai așteptat un minut. Îi era teamă să se întoarcă fără ei. Haideți odată! Of, venim imediat. Ai puțină răbdare! După câteva minute au apărut înghiontindu-se. Erau plini de noroi din cap până în picioare. Unul dintre ei avea nămol și pe la gură. De parcă luase deja masa în natură. A tresărit când i-a văzut mai de aproape. Erau doi băieți gemeni. Semănau izbitor cu ea. Ca niște versiuni masculine în miniatură. Dar parcă recunoștea și ceva din el la unul dintre ei. Ce făceați acolo, i-a întrebat? Nimic, i-au răspuns uitându-se în pământ. Tu cum ai reușit să te murdărești și pe față? Nu știu. Și tu? Ai noroi și pe căciulă. Cum să vă bag așa în casă? Dezbrăcați-vă în hol de toate! Copiii l-au ascultat. Dar tot au lăsat în urma lor numai dăre. Mergeți la baie să vă spălați și apoi la masă, le-a ordonat și a rămas să curețe. După câteva minute a auzit scandal din bucătărie. Copiii nu mai trecuseră pe la baie și se așezaseră murdari la masă. Tu nu i-ai văzut cum arată? De ce i-ai lăsat să intre în halul ăsta? Le-am spus să meargă la baie, s-a scuzat George. De parcă s-ar duce vreodată singuri. Și ce tot faci de nu mai veneai? Le strângeam hainele să le duc la spălat. Lasă că le strângi și după ce terminăm. Merg să mă spăl atunci. Hai mai repede că se răcește!

S-au așezat într-un final la masă și au mâncat în tăcere. Până când unul dintre copii a râgâit și au bufnit amândoi în râs. Râdea și domnișoara pe ascuns. Lui i se făcuse cam greață. N-a mai putut să-și termine mâncarea. Dar pe copii i-a atenționat, în schimb, să nu lase nimic în farfurie. Nu știa nici el de unde i se activase instinctul patern. S-a uitat spre domnișoară să vadă dacă îl aprobă. Avea în sfârșit răgazul să o privească mai atent. Și a observat că arăta la rândul ei schimbată. De parcă trecuseră câțiva ani peste

ea. I se părea că are în față o versiune din viitor a celei pe care o fugărise prin zăpadă. Se distingeau niște riduri. Luase și un pic în greutate. Dar cea mai izbitoare schimbare era de atitudine. Îi dispăruse entuzismul de tânără abia ieșită din adolescență. Părea trecută prin experiențe care o maturizaseră. E cam târziu, le-a spus după ce au terminat. O să vă culce tatăl vostru că eu sunt obosită. L-a sărutat pe obraz și s-a ridicat să spele vasele. George s-a lăsat condus de copii în camera lor. Ne spui o poveste, l-a rugat unul dintre ei? Când s-a uitat pe noptieră și-a recunoscut cărțile din copilărie. A ales-o pe preferata lui și a început să le citească. Copiii adormiseră de mult când a terminat. Dar nu s-a putut opri până la ultima pagină.

Când a coborât a găsit-o pe domnișoară la un serial. A mers ca teleghidat spre gheridon să-și toarne un pahar de brandy. Cumva era sigur că o să găsească vreunul dintre sortimentele lui preferate. Nu îndrăznea să chestioneze ce i se întâmplă nici măcar în capul lui. Se comporta de parcă totul era normal. Pentru că altfel s-ar fi internat singur la nebuni. Ți-ai luat somniferul, l-a întrebat ironică? Vrei și tu ceva? Pune-mi un prosecco te rog. I-a adus paharul și s-a așezat lângă ea. De când te uiți tu la așa ceva, l-a întrebat după câteva minute de tăcere? Voiam doar să-ți țin companie. Domnișoara l-a privit și mai surprinsă. Nu știu ce se întâmplă cu tine. Dar te-ai comportat foarte ciudat în seara asta. George a mai luat o gură din pahar. Evita să continue discuția. S-a ridicat să-și mai toarne unul. Și când a trecut pe lângă oglindă s-a oprit înmărmurit. Nu doar ea se schimbase. Și el făcuse puțină burtă și i se mai rărise părul. Barba îi era complet albă. Și-a întors capul speriat. Și n-a mai îndrăznit să-și privească reflecția când a trecut înapoi. Îl apucase o senzație de amețeală. Și nu de la cele două pahare. Hai să ne băgăm la somn, l-a chemat când s-a terminat episodul.

Au urcat în dormitorul de la etaj. I-a verificat și ea pe copii și i-a pupat de somn ușor. Apoi s-au dus pe rând la baie și s-au așezat în pat. Îmi faci un masaj, l-a rugat? Și s-a conformat fără să-i mai răspundă. A început cu spatele. A continuat cu picioarele. La un moment dat a vrut să-i maseze și fesele. I-a strecurat o mână între coapse. Nu în seara asta, l-a oprit pe un ton categoric. S-a lăsat pe spate lângă ea. După câteva minute a realizat că adormise. A rămas o vreme cu ochii în tavan. I se aglomerase iarăși mintea de posibile explicații. Așa că s-a forțat să adoarmă și el. Cu speranța că somnul va lămurii totul. Dar când s-a trezit dimineața era tot acolo. Sunase alarma de la ora șapte. Nu mai ținea minte de când nu se trezise așa devreme. Nici nu realiza ce se întâmplă cu el în acele momente. S-a întors pe partea cealaltă să mai doarmă. Dar i-a aruncat o pernă în cap. Ridică-te că iar întârzie din cauza ta la grădiniță! Mă duc să pregătesc micul dejun. A mers să se spele. S-a îmbrăcat și a coborât. Copiii erau deja la masă. În zece minute trebuie să plecați. Mănâncă și tu ceva. S-a așezat și a luat câteva guri. Apoi i-a ajutat să-și pună gecile și a plecat în urma lor. Ce faci, nu iei mașina, s-a auzit vocea

ei din ușă? leșise să-i dea și o listă de cumpărături. Ne ducem pe jos, i-a răspuns. George nu știa să conducă. Și nici nu-și dorise vreodată să învețe. Era una dintre obligațiile la care refuzase să se conformeze. I-a lăsat pe copii să meargă în față. Nu știa nici măcar încotro se îndreaptă. Au ajuns cu întârziere. I-a băgat repede pe ușă. Și a plecat cu un sentiment de eliberare. Îi venea să mai zăbovească pe străzi. Să-și limpezească mintea înainte de a se întoarce. Dar și-a amintit că aștepta cumpărăturile. Și a simțit că nu poate să-și neglijeze responsabilitățile. A intrat într-un magazin în drum. Apoi în altele două să găsească tot ce era pe listă. Și a plecat grăbit cu aceeași senzație că întârziase. Când a intrat pe alee a observat că apăruse din nou zidul de ceață. A rămas pe loc un moment. Apoi s-a uitat în stânga și în dreapta. A lăsat plasele jos și a fugit prin el.

După câțiva pași a căzut peste un morman de zăpadă. Dar s-a ridicat și a continuat să alerge. Fără să mai privească înapoi. S-a oprit numai când a intrat în apartament. A căutat prin fiecare cameră și nu era nimeni. Toate erau la locul lor așa cum le lăsase. Avea senzația că se trezise dintr-un coșmar. Și-a pus din nou un pahar de brandy. Dar a evitat să fie același ca în seara precedentă. S-a așezat pe canapea. Și se uita la lucrurile lui aranjate la linie. Îl liniștea ordinea din casă. S-a gândit cu ce și-ar putea umple restul zilei. Dar parcă nu avea chef de nimic. Nu i se mai părea atractivă niciuna dintre ocupațiile lui obișnuite. Și-a petrecut ziua plimbându-se prin apartament. Trecând dintr-o cameră într-alta. Devenea din ce în ce mai agitat. Le simțea lipsa. Dar se ferea să o recunoască până și în fața propriei conștiințe. Avea tendința să se tot uite pe fereastră. Să verifice dacă nu cumva mai apare domnișoara. După un timp a coborât să o caute prin fața blocului. A mers chiar și la iglu. Dar nu era de găsit nicăieri. Așa că a plecat spre zidul de ceață. Nu știa ce va face când va ajunge. Dar simțea nevoia să se asigure că e tot acolo. Cu fiecare pas creștea în el dorința să se întoarcă de unde fugise. A grăbit ritmul. Ultima stradă a parcurs-o aproape în alergare. Dar nu mai era unde îl lăsase. A trecut de câteva ori prin același loc și nu s-a mai întâmplat nimic. Rămăsese blocat în lumea lui înzăpezită. A mers totuși să verifice și casa. Dar a găsit-o abandonată și cu un anunț pe care scria de vânzare.

A plecat abătut spre apartamentul lui. Dar nu a urcat până nu a mai dat o tură de bloc să o caute. Fără succes și de această dată. Au urmat multe seri petrecute în fața geamului. Cu speranța că o să mai apară. Să-i ia la țintă ferestrele cu bulgări. Dar nu a mai venit. Cu timpul a început să se gândească la ea mai puțin. Și s-a reacomodat cu singurătatea. Pentru că nu mai existase altcineva pentru el de atunci. Ceva îi spunea că trebuie să mai aștepte. Că viitorul pe care îl trăise pentru o seară nu fusese doar o fantasmă. Până într-o zi când a intrat în birou o colegă nouă să se prezinte. George nici

măcar nu își ridicase ochii din laptop. Dar la un moment dat i s-a părut că-i recunoaște vocea. A venit la el și i-a întins mâna. Eu sunt Anda. Îmi pare bine.

Mă poți vedea? Mă poți și auzi

Ioana mergea spre casă. Era sâmbătă la prânz. Își petrecuse dimineața în cafeneaua din apropiere. Singură. Comandase un latte. Apoi și pe al doilea. Ca să-și continue lectura din *Marea bucurie*. N-a putut să facă pauză mai devreme. A rămas să o termine. Deși i-au dat lacrimile când a plecat Cristian. A întors capul spre geam să și le șteargă discret. Dar tot nu i s-a risipit impresia că e privită. De parcă toată lumea își ridicase ochii din telefoane pentru a se uita la ea. I se părea și că se lăsase tăcerea. Și-or închipui că plâng din dragoste, s-a gândit. Când ea plângea din lipsa ei.

S-a oprit lângă o florărie până să treacă strada. Cât aștepta la semafor a văzut un buchet de bujori. Și nu s-a putut abține să nu-l cumpere. Era încă iarnă. Dar ieșise puțin soarele. Așa că s-a oprit și a mai rămas o vreme pe băncile din fața blocului. Nu era ca și cum ar fi așteptat-o cineva acasă. A lăsat florile și cartea pe bancă. Și când le-a văzut împreună a observat că se potriveau. Și-a scos telefonul și le-a făcut o poză. Pe care a postat-o cu mesajul *the morning after*. Cu o zi înainte fusese 14 februarie. A verificat de câteva ori cine i-a văzut povestea. Nu era prea multă activitate. Oamenii avuseseră program cu o seară înainte. Și se trezeau în general mai târziu sâmbăta, a căutat o scuză. I s-a făcut răcoare și s-a hotărât să intre în casă. Și-a tras gluga pe cap și a plecat cu mâinile adâncite în buzunare. Abia când ajunsese la scară și-a amintit de buchet și roman. S-a uitat spre bancă și erau încă acolo. Dar nu s-a mai întors să le recupereze. Poate le găsește o persoană care are cui să le dăruiască, și-a spus în gând. Și a urcat pe scări să mai facă mișcare. Când a intrat în apartament o înăbușea liniștea. S-a dus direct încălțată să deschidă un geam. Să intre zarva de afară. Abia după ce s-au auzit voci din stradă a simțit că poate respira din nou.

Își plănuise să citească toată ziua. Dar nu s-ar mai fi apucat de încă o carte. Îi era frică să nu fie tot o poveste cu final trist. Îi venea uneori să le înceapă de la sfârșit. Și să citească restul numai după ce s-ar fi asigurat că nu o va face să sufere. Mai bine ar fi curățat florile. Le cam neglijase în ultima vreme. Deși își petrecuse mult timp în casă. Cel puțin mai mult decât avea obiceiul. Sau decât și-ar fi dorit. Dar n-a apucat să înceapă pentru că s-a auzit soneria. S-a uitat pe vizor și nu se vedea nimeni. A deschis totuși să verifice și a găsit buchetul uitat pe bancă. Cineva îl lăsase în fața ușii împreună cu un bilet. L-a deschis să-l citească. Te rog să primești înapoi florile, scria pe spatele unui cupon de reducere la cafeneaua unde își petrecuse dimineața. Dar îmi voi permite să împrumut romanul. Am observat că îl terminaseși oricum. Ți-l voi returna după ce îl citești și eu.

S-a gândit cine ar putea să-i joace o farsă. Dar niciunul dintre prietenii ei nu locuia în zonă. Mai degrabă era unul dintre clienții de la celelalte mese. Încerca să-și amintească

fețele lor. Dar nu le privise cu atenție. Era prea captivată de lectură. Dacă o văzuse uitând buchetul însemna că o urmărise și spre casă, și-a spus Ioana. Și i-a trecut un fior prin corp. A închis ușa și a încuiat-o de trei ori. De unde știe la ce apartament locuiesc, s-a întrebat? Era sigură că nu intrase cineva după ea în scară. Dacă mă urmărește și acum? S-a mai uitat o dată prin vizor. Tot nu era nimeni. Asculta cu atenție dacă se aud pași. Dar nu răzbătea prin ușă niciun zgomot. Când s-a întors în living a simțit nevoia să tragă draperiile.

A lăsat biletul pe masă. Și l-a privit cu suspiciune de la distanță. Ca pe un intrus care se lăsase prins cu intenție. Nu știa ce să facă. A sunat o prietenă să-i povestească. Dar i-a refuzat invitația de a rămâne la ea peste noapte. Cu fiecare oră devenea mai curioasă. Și mai puțin temătoare. Și-a făcut curaj până și să iasă la ghenă. Chiar dacă a cam luat-o la fugă pe trepte înapoi. Parcă spera să găsească încă un bilet. Dar l-a primit abia a doua zi la prânz. Împreună cu romanul. M-a ținut treaz până târziu, îi scrisese. Și mult timp după ce am terminat-o. Nu-i stă bine și unui bărbat să plângă. Mai ales unuia de vârsta mea. Dar mi-a trezit amintiri care încă mă apasă. Nu știu dacă ai trecut printr-o experiență asemănătoare. Dar mi s-a părut că ai empatizat cu personajele. După reacția emotivă din cafenea. În special cu el îmi imaginez. Nu mi te închipui lăcrimând pentru altcineva decât Cristian. Deși adevărata victimă e Lilo. Condamnată la o viață cu alde Pitschau. Aș fi curios să aflu ce gândești. Știi că e un obicei străin pentru generația ta. Dar poate îmi vei scrie câteva cuvinte. De mână, pe hârtie. Ceva asemănător scrisorilor din vremuri în care nici măcar nu te născuseși. O poți lăsa pe aceeași bancă, se încheia mesajul. Se și semnase. Cu o singură literă, V.

Nu știu cine ești și nu prea îmi place cum ai intrat în viața mea. Îți fac această singură concesie doar pentru a te ruga să încetezi. Dacă vrei să ne cunoaștem n-ai decât să te prezinți în persoană. Recunosc că mi-ai trezit suficient interesul cât să nu-ți întorc spatele din prima. Dar o voi face cu siguranță dacă vei continua să mă urmărești din umbră. Bănuiesc că nu mai are rost să mă semnez din moment ce știi deja atâtea despre mine, i-a scris pe o foaie ruptă dintr-un caiet de facultate. A pus-o într-un plic și a lăsat-o pe bancă. Ar fi vrut să-l urmărească și ea. Dar geamurile apartamentului erau de cealaltă parte a blocului. A rămas un timp pe altă bancă mai retrasă. Dar și-a dat seama că n-o să vină după scrisoare cât stă acolo. Așa că s-a ridicat să meargă la cafenea. Și-a comandat un macchiato la pachet. Nerăbdătoare să verifice dacă mai era plicul. Și când s-a întors chiar dispăruse. A cuprins-o iarăși senzația că e urmărită. A grăbit pasul să ajungă mai repede. Când a intrat în bloc s-a intersectat cu un bărbat care aștepta liftul. I s-a părut că se uită la ea suspect. S-a gândit că poate fi el și a fugit pe scări. I-au căzut de trei ori cheile din mână până să descuie. Nu mai nimerea încuietorea de tensiune. Când a intrat în casă simțea că se sufocă. A ieșit pe geam la aer să-și revină.

Dar l-a închis speriată după ce a observat un alt bărbat care o privea din stradă. Putea să fie oricine. Să o aștepte oriunde. A realizat că are un atac de panică. Nu-i venea nici să rămână în casă. Dar nu avea nici curajul să plece. Și-a sunat din nou prietena și a întrebat-o dacă mai poate să-i țină companie. Doar pentru o noapte. A venit după vreo oră și au dormit împreună.

Când a condus-o dimineața a găsit o nouă scrisoare. Nu a vrut să i-o arate și ei. A ascuns-o în mânecă și a păstrat-o să o citească singură. Mai avea puțin și o împingea afară din casă de nerăbdare. Se mai liniștise și îi revenise curiozitatea să afle mai multe despre el. M-aș prezenta în persoană, îi scrisese V. Dar mă tem că ar fi degeaba. Pentru că nu mă vei putea vedea. Te vei uita prin mine la fel ca toți ceilalți. Vei trece peste și îți vei continua drumul. Ca și cum nu ar fi existat nimic între tine și destinația pe care vrei să o atingi. Eu nu mai pot fi atins pentru că am încetat să mai fiu o destinație. Sunt doar capătul unui drum în pantă și cu serpentine. Pe care lumea preferă să-l ocolească.

Începi să devii cam ermetic, i-a răspuns Ioana. Nu am înțeles mai nimic din ultima ta scrisoare. Asta dacă era ceva de înțeles și nu a fost doar un joc de cuvinte. În continuarea celui de-a v-ați ascunselea cu mine. La care îți reamintesc că încă nu mi-am dat acordul să particip. Te-aș ruga să-mi explici ce urmărești să obții din partea mea. Și de ce ai inițiat tot acest dialog. Dacă vrei să nu devină în curând un monolog, a încheiat pe un ton amenințător. Nu se lungise prea mult în scris. Avea senzația că o face vulnerabilă. Și planul Ioanei era altul oricum. Îi servea numai de capcană. Avea de gând să meargă la o vecină în vârstă. Sub pretextul unei vizite de curtoazie. Și să aștepte în fața geamului. Să-l prindă când vine după scrisoare. Se uita pe fereastră și încerca să fie atentă și la conversație. Când a văzut hârtia ridicându-se ca luată de vânt. Deși era sigură că o acoperise cu o piatră. S-a oprit în aer și s-a deschis. A rămas așa câteva secunde. După care s-a închis la loc și a dispărut. A improvisat o scuză și a fugit să o recupereze. Dar nu mai era nicăieri. S-a întors la vecină cu gândul să o rescrie și să o ducă înapoi. A mai rămas doar câteva minute și a urcat spre apartament. Dar la intrare a găsit o nouă scrisoare. Deci o găsisese și el pe a ei. A deschis-o până să intre în casă. Și a citit-o pe nerăsuflăte. Am început corespondența dintre noi pentru că nici tu nu pari să fi ieșit la strada principală, îi scrisese. Ci mai degrabă avansezi pe un drum lăturalnic despre care nu știe nimeni unde duce. Și pe care se aventurează numai cine se plictisește de traseele aglomerate între destinații populare. O să mă opresc aici cu „jocurile” pentru a nu fi și ultima noastră conversație. Îți voi explica mâine pe larg de ce nu puteam să mă prezint altfel decât în scris. Dacă vrei mai scrie-mi și tu până atunci. O să fiu în apropiere.

Ioana a recitit ambele scrisori toată seara. Dar nu a știu ce să-i răspundă. Așa că s-a hotărât să aștepte versiunea lungă. O aștepta și o noapte la fel. Spre dimineață a avut

un coșmar. Era pe un drum pe care nu-l cunoștea. În fața ei mergea un bărbat pe care nu-l mai văzuse. La un moment dat individul s-a oprit. Și-a rotit fața la spate. Și i-a spus că se va face noapte în curând. După care a dispărut în beznă. Și din întuneric au început să apară perechi de ochi care se apropiau din toate direcțiile. S-a trezit lac de transpirație. A mers să deschidă geamul. Și când a tras draperiile l-a surprins pe bărbatul care o privise din stradă cum încerca să intre pe fereastră. A țipat și a vrut să fugă din apartament. Dar la ieșire o aștepta cel de la lift. S-a închis în living și i-a strecurat cineva un plic pe sub ușă. L-a deschis și nu se vedea nimic înăuntru. Dar când a băgat mâna să verifice s-a tăiat la degete într-o hârtie invizibilă. Plicul mânjit cu sânge era ultima imagine care îi rămăsese în minte. Dar se simțea de parcă ar mai fi urmat multe alte vise într-unul singur. A reușit să adoarmă la loc. Dar s-a ridicat din pat mai obosită decât se culcase. S-a uitat la ceas. Dormise până târziu. A fugit imediat după scrisoare. Și era acolo unde o aștepta mereu.

În urmă cu niște ani am trecut printr-o despărțire, îi scria V. A fost și ultima mea relație. N-aș putea să-ți spun exact motivul pentru care s-a terminat. Prea multe diferențe probabil. Dintre care unele s-au transformat în incompatibilități. Nu mai credeam niciunul într-un viitor împreună. Ea nu-și găsea locul în lumea mea. Eu nu mai făceam parte din planurile ei. Am continuat să mai vorbim o vreme. Din ce în ce mai rar. Și numai când mă căuta ea. Eu renunțasem să o mai sun. Până a renunțat la rândul ei și la acel telefon de comenzi. Au început să treacă zile fără niciun semn. Apoi săptămâni. Și am lăsat-o să dispară complet din viața mea. Pentru a dispărea și eu din a tuturor. M-am închis în casă. Și când am ieșit prima dată după multă vreme am observat că nu mă mai vedea nimeni. Am crezut inițial că am murit și îi băntuiam pe cei vii ca o fantomă. Dar nu era nimic atât de tragic. Doar devenisem invizibil. Nu pot fi văzut. Nu pot fi auzit. Și nu pot fi atins. Doar pot scrie. Și pot fi citit. Așa că m-am retras în realitatea virtuală. Unde îmi postează gândurile ca într-un fel de jurnal. Nu mai contează pentru mine că mă expun. Nu m-am preocupat nici măcar să public sub un pseudonim. Din moment ce oricum nu mă vede nimeni. Cel puțin nu așa cum te-am văzut eu pe tine la cafenea. Te întorseși spre fereastră să-ți ștergi lacrimile. S-a întâmplat să trec prin față chiar atunci. Și m-am întrebat ce fel de persoană mai plânge la cărți. Te-am așteptat să pleci și am mers în spatele tău. Are și invizibilitatea avantajele ei. Poți să te apropii de cineva fără să atragi atenția. Fără să fi băgat în seamă. Aș fi vrut să-ți cumpăr eu buchetul de flori. M-am așezat pe banca de lângă tine când te-ai oprit. M-am dat la o parte din poză chiar dacă nu aș fi apărut. Ți-am văzut profilul când ai intrat să o postezi. Apoi te-am acompaniat până la apartament și m-am întors să iau cartea și florile. Ți-am lăsat buchetul la ușă și am plecat să citesc romanul. M-ai citit și tu pe mine a doua zi și mi-ai răspuns. A trecut o vreme de la ultima mea conversație. Nu cred că mai pot fi un

partener foarte atractiv. Dar nu mi-aș dori nici să ne oprim aici. O să-ți respect totuși decizia oricare ar fi.

S-a apucat să-i răspundă cum a terminat de citit. Și a plecat să-i lase scrisoarea pe bancă. A simțit nevoia să se așeze și să mai rămână o vreme. Îi scrisese doar câteva rânduri de nerăbdare să primească una nouă de la el. A deschis-o să mai adauge ceva. Și a scăpat-o din mână de grabă. Dar s-a oprit în aer în fața ei. De parcă cineva o prinsese din zbor. S-a uitat mai atent și i s-a părut că distinge conturul unei mâini. Apoi i-a auzit vocea. Poftim, îi spusese V! Ioana s-a întins să ia scrisoarea. Și din greșeală l-a atins și pe el. Când a ridicat privirea începuse să-i distingă și conturul feței. Mă poți vedea, a întrebat-o după ce a rămas cu ochii spre el? Cred că da. Mă poți și auzi. Chipul i se descoperea treptat. Apoi și restul corpului. Arăta cum și-l imaginase pe Cristian. Înalt și tras la față. Cu trăsături distinse. Care erau sublimite de vârstă. Părul și barba ușor încărunțite. Puțin aplecat de povara experiențelor trecute. Dar cu o postură încă impunătoare. Cu mișcări studiate și gesturi elegante. Ioana nu se mai sătura să-l privească. Se așezase lângă ea pe bancă. Erai de mult aici, l-a întrebat? Te așteptam să cobori cu scrisoarea. M-am ridicat să-ți fac loc când te-am văzut. Acum îmi poți spune numele tău complet? Mă cheamă Valentin. Ce program ai pentru restul zilei, Valentin? Îi plăcea cum sună numele lui din gura ei. A continuat să-l repete în minte ca un ecou. Niciunul, i-a răspuns. Dar pentru restul vieții, îi venea să-l întrebe. Atunci mă însoțești la o cafea?

Mergeau împreună ca niște cunoștințe vechi. Prezența lui îi inducea un sentiment de siguranță. Cum nu mai simțise în compania nimănui până atunci. După câțiva pași l-a strâns puternic de mână. De parcă ar fi vrut să se asigure că nu a dispărut iarăși. Și să-l asigure că nu va dispărea nici ea din viața lui. La întoarcere au trecut pe lângă niște copii. Care se împărțiseră în echipe și jucau fotbal între două porți improvizate. Le-a scăpat mingea în afara terenului trasat cu creta. Și l-au strigat pe Valentin să le-o înapoieze. Îl vedeau și ceilalți de când erau amândoi.

Cea de-a treia persoană

Cristi s-a întors brusc. Parcă simțise pe cineva în spatele lui. S-a rotit și a măsurat cu privirea întreaga cameră. Dar nu putea să vadă pe nimeni. Senzația nu-i dispăruse însă. Trecuseră deja câteva luni de când își făcuse simțită prezența. Avea sentimentul că e urmărit oriunde se afla în casă. Dacă citea pe fotoliul din living. Sau vedea un film de pe canapea. Când își punea un sandvici în bucătărie. Sau întindea niște rufe pe balcon. Parcă îi era și jenă să meargă la baie. Se ferea de posturi indecente. Și se înroșea când se trezea vorbind singur cu voce tare. Doar când ieșea în oraș îi mai pierdea urma. În rest era acolo de când se trezea și până la culcare. Într-o noapte chiar o visase. O simțise cum se lipește de spatele lui. Îl prinde în brațe. Și îl strânge până i se taie respirația. Îi zdrobește coastele și i se înfig în plămâni. Îi astupă arterele și îi pleznesc venele. Când și-a desprins mâinile s-a scurs pe podea. Ca o târâtoare nevertebrată. Ar fi trebuit să fie mort. Dar a descoperit că se poate trăi și fără inimă. A trecut de câteva ori peste el. Și l-a călcat în aceleași locuri ca să-i adâncească rănilor. Să-l doară și mai tare. N-a îndrăznit nici să se vaite. Doar a udat parchetul cu lacrimi. Și le-a șters cu părul să nu o irite.

S-a trezit într-o baltă de transpirație. Se încălzise afară. Dar încă nu renunțase la pilotă. Nu putuse niciodată să doarmă neacoperit. Oricâtă căldură intra pe geam în zilele de vară. Să fi lăsat numai cearșaful, și-a reproșat nervos. Pentru că era nevoit să-și schimbe hainele în mijlocul nopții. Deși avusese oricum impulsul să aprindă lumina. Să risipească întunericul. Iar odată cu el să alunge și efectul visului. Dar când s-a ridicat i-a simțit încă o dată prezența în cameră. L-au trecut fiori pe șira spinării. Și a început să lovească peretele cu palmele. Până a nimerit într-un târziu întrerupătorul. Lumina s-a aprins. Dar l-a orbit. Și-a închis ochii la loc. Și parcă i-a văzut silueta în spatele pleoapelor. Doar un contur în vidul negru. A tresărit și a făcut un pas în spate. S-a împiedicat de noptieră și s-a dezechilibrat. Dar n-a mai ajuns ca în vis la podea. A simțit că l-a împins o mână spre pat. Și a căzut între perne. S-a uitat curios în jur. Și parcă îi distinge profilul și cu ochii deschiși. Îi vedea urma în saltea. Arăta ca și cum s-ar fi așezat lângă el.

Cristi și-a întins mâna spre ea. Dar și-a tras-o înapoi până să o atingă. Și dacă era reală parcă n-ar fi vrut să știe. Ar fi preferat să trăiască mai departe în ignoranță. Să-i rămână consolarea că nu apare. Că nu a întâlnit persoana care să i se potrivească. Să-și justifice singurătate prin circumstanțe mai presus de influența lui. El și-ar fi dorit. Dar nu avea puterea să schimbe nimic. Și cu asta le închidea gura celorlalți. Apoi se retrăgea în sine. Și nu mai scotea nicio vorbă cu altcineva. De teamă să nu-și mai poată stăvili elanul. Și să încalce orice limită de bună cuviință. Ar fi avut multe de povestit. Deși nu se

întâmpla mare lucru în jurul lui. Se petreceau în schimb destule în imaginație. Își construisese o întreagă lume fictivă. A cărei istorie se desfășura conform propriei narațiuni. S-a uitat din nou spre siluetă. Și nu mai stătea lângă el. Se ridicase în picioare și îl privea de sus. Era încă transparentă. Dar începuse să prindă culoare. Nu mai distingea doar un contur. I se reliefau treptat trăsăturile. Și parcă i se părea cunoscută. Nu o mai văzuse niciodată. Dar arăta ca ieșită din memoria lui.

I-a venit să țipe când a deschis gura să respire pentru prima dată. Dar nu de teamă. Ci de surpriză. O urmărea cu uimire. Ca pe o minune care se materializa sub privirea lui. Simțea nevoia să o atingă. Deși nu se îndoia de existența ei. Credința nu-i fusese niciodată mai puternică. Cum ar fi putut să-i rămână vreun dubiu? După ce primise răspunsul la rugăciunile cele mai intime. Nu se mai sătura să-i privească chipul. Și-a spus în minte că ar dori să o admire mai de aproape. Și s-a aplecat spre el. De parcă i-ar fi auzit gândurile. Apoi s-a urcat deasupra lui în pat. Și și-au apropiat fețele până li s-au întâlnit buzele. Cristi și-a închis iarăși ochii. Când a simțit valul de plăcere care i-a traversat întreg organismul. Și a îmbrățișat-o ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată. Dar ea nu s-a zbatut. Doar și-a lipit și restul corpului de al lui. Părea că s-ar fi contopit amândoi într-o singură ființă. Din care peste nouă luni se va fi născut cea de-a treia persoană.

A încercat să aducă jumătățile laolaltă

Soarele nu-i pătrundea în casă decât un sfert de oră pe zi. O singură rază la marginea dinspre fereastră a unui perete. De obicei era aurie și se alungea până la tavan. O privea adesea cum se subțiază până se stinge. Și îl cuprindea de fiecare dată un sentiment de tristețe. Ca și cum i-ar fi plecat un prieten bun. Aproape un membru al familiei. Uneori se așeza în dreptul luminii. Și îi urmărea cu ochii închiși mișcările pe față. Simțea o căldură puternică ce-i încălzea tot corpul. Până scădea treptat în intensitate. Și îl lăsa cu o temperatură mai ridicată decât cea din atmosferă. Începea să tremure de câte ori îi părăsea locuința. Chiar și în zilele caniculare de vară. De parcă ar fi dispărut unica lui sursă de căldură. Avea impulsul să aprindă becurile. Deși geamurile înalte făceau camera luminoasă. Prin ochii lui se vedea ca o criptă.

Într-o zi s-a trezit cu o senzație de agitație. Parcă nu-i venea încă să se ridice. Ar mai fi stat în pat să încerce să adoarmă la loc. Și poate s-ar fi trezit a doua oară cu o stare diferită. Dar n-a reușit să-și oprească gândurile. S-a zvârcolit până i-au amorțit membrele. Și n-a mai rezistat să rămână întins. S-a întrebat ce-i de făcut. Și a încercat să-și reia programul obișnuit. Dar îndeplinea totul mecanic. Era cu mintea în altă parte. Doar aștepta cu înfrigurare să i se confirme premoniția.

Se făcuse seară și încă nu-i dispăruse sentimentul. Nu știa dacă transpiră de la căldură sau de tensiune. La televizor se anunțaseră cele mai ridicate temperaturi din an. S-a uitat pe geam. Și soarele părea să fi venit mai aproape. A trebuit să-și pună ochelarii pentru a privi spre el. Îl mai liniștea numai gândul la raza care avea să-l viziteze în curând. S-a așezat să o pândească. Și n-a trecut mult timp până să apară. Dar a observat că era schimbată. Avea o nuanță roșiatică. A privit din nou pe fereastră. Și a văzut soarele încercuit de nori sângerii.

Dinu s-a dat câțiva pași în spate. Avea privirea încetșoșată. Și parcă i se umflaseră pupilele. Nu-i mai aveau loc în orbite. S-a frecat la ochi să-și revină. Și s-a apropiat de raza înroșită. Care îi traversa peretele pe locul celei obișnuite. Simțea o atracție irezistibilă să se așeze în dreptul ei. Cum avea obiceiul. Dar culoarea îi provoca teamă. Ceva îi spunea că ar trebui să se ferească. Poate avea legătură cu starea lui de toată ziua. Așa că s-a hotărât să încerce numai cu o mână. Și a tras-o înapoi după câteva secunde. Simțise o arsură ce se accentuase cu fiecare moment de amânare. S-a uitat la palmă. Și avea o dungă roșie pe urma razei. Ca un tatuaj permanent.

Dinu se gândea că ar trebui să se îndepărteze. Și să privească de la distanță cum se stinge. Să treacă pericolul și să aștepte lumina aurie. Dar îl copleșea impulsul de a încerca din nou. A testat iarăși raza cu mâna. Și parcă nu se mai simțea arsura la fel de

tare. Se acomodase cu temperatura. Așa că și-a făcut curaj și a intrat sub ea cu totul. Și-a închis ochii și s-a lipit de perete. A simțit raza cum îi traversează întreg corpul. Și după un timp n-a mai suportat durerea. A încercat să plece din calea ei. Dar când a făcut un pas în lateral i s-a despicat trupul. Și a căzut la pământ în două bucăți egale.

Dinu se uita cu fiecare ochi la partea cealaltă. Și nu înțelegea ce se întâmplă. A încercat să aducă jumătățile laolaltă. Să le lipească înapoi. Dar erau deja cauterizate pe urma tăieturii. Nici măcar nu cursese vreo picătură de sânge. A reușit într-un final să se strângă în brațe. Și să-și încrucișeze picioarele. Apoi s-a târât până în hol. Unde a scos șireturile de la toate perechile de încălțăminte. După care s-a legat cu ele în jurul mijlocului. Și a reușit să se ridice în picioare. A deschis ușa și a vrut să strige după ajutor. Dar nu-i ieșeau din gură decât sunete dezarticulate. Nu reușea să pronunțe nicio frază coerentă. Așa că a încercat să coboare pe scări. Să găsească pe cineva să-l salveze. A făcut un pas înainte cu o parte. Dar cealaltă l-a făcut înapoi. S-a concentrat apoi să-și aducă al doilea picior în față. Dar atunci s-a mutat primul în lateral. Nu reușea să avanseze deloc. S-a întins cu o mână după balustradă. Și s-a tras afară din casă. Dar cealaltă mână s-a agățat de ușă. Și i-a prins piciorul când a trântit-o. S-a dezechilibrat și a căzut pe trepte. De unde s-a rostogolit până la marginea trotuarului. Între timp se umpluse și de sânge de la lovituri.

Dinu s-a uitat speriat la urmele roșii pe care le lăsa pe asfalt. Și s-a târât după trecători să-l ajute. Dar nu s-a înduplecat nimeni să-l salveze. Două femei au luat-o la fugă. După ce au început să strige *monstrul*. Un bărbat a luat o piatră și i-a aruncat-o în tâmplă. Dar n-a avut curajul să se apropie. Vecinii au sunat la Poliție. Și după câteva minute au oprit două echipaje în fața casei. Dinu reușise să se ridice din nou în picioare. Avea întreaga față tumefiată. Și încerca să le explice prin gesturi că nu e un pericol pentru nimeni. Dar arăta atât de înspăimântător încât și-au scos pistoalele și l-au somat să se oprească. A vrut să facă un pas înapoi. Dar nu și-a putut controla mișcările și l-a făcut înainte. Polițiștii nu l-au mai avertizat și a doua oară. Au început să tragă până și-au terminat gloanțele. Au schimbat încărcătoarele și le-au ațintit iarăși spre victimă. Dinu a scos niște urlete înfiorătoare. Care i-au făcut să-și acopere urechile cu mâinile. Aveau senzația că le ard timpanele. Că le ia foc cutia craniană. L-au urmărit cum se zvârcolește. Până a încetat să se mai miște. După care s-au privit reciproc cu suspiciune. Unul dintre ei a ridicat pistolul. Și au început să tragă la întâmplare unii în ceilalți.

Când a ajuns al treilea echipaj i-a găsit pe toți împușcați. Doar un coleg mai răsufla încă. Un polițist s-a aplecat să-l asculte ce-i spune. Și când s-a ridicat a mers direct la portbagaj. A scos o pușcă automată și a început să tragă în trecătorii care se adunaseră să urmărească scena. Nu s-a oprit până când partenerul nu i-a zburat creierii.

Se dezbăteau teorii. Se dezlegau comploturi

Dinu a urlat și a căzut la pământ. A leșinat de durere și a rămas inconștient pe trotuar. Când și-a revenit auzea ca prin vis focuri de armă și țipete. Cineva s-a împiedicat în alergare și a căzut peste el. Bărbatul fusese împușcat și îi curgea sânge din gât. Dinu ar fi vrut să-l dea la o parte. Dar nu avea suficientă energie. A încercat să-l împingă cu utimele puteri. Și i-a țâșnit sângele pe față. L-a lăsat să se scurgă până aproape să-i intre în gură. Și când i-a ajuns pe marginea buzei i-a venit să-l lingă. Avea senzația că-i potolește setea și l-a înghițit. Îl simțea cum i se răspândește în organism. Și odată cu el i se risipea și durerea. Dinu a rămas un timp pe gânduri. După care l-a tras mai aproape să-i bea direct din rană. Cu fiecare înghițitură își recupera forțele. Acum putea să miște cadavrul cu ușurință. S-a ridicat și s-a uitat spre propriile răni. Și a văzut cum îi creșteau noi membre prin găurile de gloanțe. Și-a dus mâna la tâmplă. Pe locul unde fusese lovit cu piatra. Și i s-a părut că-i ieșea încă un cap. Doar tăietura nu i se vindecase. Rămăsese spintecat pe mijlocul corpului. Începuse totuși să-și controleze părțile. Și își putea coordona mai ușor mișcările.

S-a uitat în jur și era plin de cadavre. A ridicat unul de pe jos. L-a smuls capul și a început să-i bea și lui sângele. Lumea deja se răspândise de la împușcături. Rămăsese numai polițistul cu arma în mână. Încă se uita la trupul partenerului căruia fusese nevoit să-i zboare creierii. Când l-a observat că se ridică plin de gloanțe. Parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu știa dacă să tragă sau să fugă la fel ca restul. Îl privea cum goleşte de sânge cadavrele. Și crește în înălțime. Cum i se lungesc noile membre. Și parcă începea să-l fascineze. La un moment dat li s-au intersectat privirile. Și monstrul a urlat spre el prin gura secționată în două. Polițistul s-a lăsat în genunchi și s-a aplecat în fața lui. Ca și cum i-ar fi jurat loialitate. S-a ridicat doar când s-au auzit noi sirene apropiindu-se. Și-a luat pistolul și s-a așezat în fața stăpânului să-l protejeze.

Mașinile i-au înconjurat și polițiștii i-au amenințat cu pistoalele. Dar cel dinainte a început să le vorbească pe noua limbă. L-au ascultat până la final și s-au măsurat din priviri. Apoi s-au uitat toți spre unul singur și au început să tragă. S-au alăturat la rândul lor monstrului după ce i-au dus trupul celui mort ca ofrandă. Când i-a smuls capul i-a stropit și pe ei de sânge. Și câțiva au gustat din picăturile căzute pe fețele lor. Dar nu au devenit mai puternici. Doar mai violenți ca sub influența drogurilor. Unora li se înroșiseră ochii și perorau cu spume la gură. Altora le-a venit să vomite când i-au simțit gustul. Și s-au făcut nevăzuți printre blocuri după ce au plecat în marș spre centru. Dar cei mai mulți au rămas să-și devoreze porția cuvenită din următoarea pradă.

Între timp străzile se umpluseră de jurnaliști. Și de tot felul de alți propagandiști cu telefon. Monstrul nu-l atacase pe niciunul dintre ei. Ca și cum și-ar fi dorit publicitate.

Creșteau și rândurile partizanilor. Coloana din urma lui era tot mai lungă. Părea o revoluție în plină desfășurare. Mai ales când a devenit limpede că avansau spre sediul guvernului. Unde erau așteptați de câteva șiruri de militari. Baricadați în spatele altora de tancuri. Protestatarii s-au oprit la câțiva metri de trupe. Și i-au deschis culoar monstrului să iasă în față. Unii dintre ei s-au făcut preș să-i calce în picioare. Se zvârcoleau sub talpa lui ca atinși de extazul ideologic. Monstrul s-a uitat la soldați pe deasupra generalilor. Și a început din nou să urle. O parte s-au desprins din rânduri pentru a-și executa superiorii. Restul au fugit după ce și-au abandonat armele. Și-au dezbrăcat uniforme și s-au amestecat cu mulțimea. Cei rămași au venit spre monstru cu jertfele și s-au alăturat revoluționarilor.

Au trebuit să tragă cu tancurile în clădire pentru a-i face loc să intre. Se înălțase până la primul etaj de la câte ofrande primise. În hol se adunaseră politicienii grăbiți să-i aducă omagiile. Și o parte dintre ei fuseseră striviți sub dărâmături. Cei rămași l-au condus până în sala de ceremonii. Dar nu au găsit niciun scaun care ar fi putut să-l încapă. Așa că s-a făcut apel la voluntari pentru a-i construi un tron din corpuri umane. Nu s-au oferit suficienți din prima. Și i-au racolat cu forța pe restul din ultimele rânduri. Între timp se formase o gardă din cei mai vechi și devotați aderenți. Se distingeau între ei printr-o bandă legată în jurul brațului stâng. Decretaseră că rămâneau și singurii care mai aveau dreptul să poarte arme.

Noul regim s-a instaurat în uralele audienței. Membrii curții superioare s-au încolonat să-i valideze investitura. A fost improvizată rapid o procedură de numire în funcție pentru a elimina orice contestație. Ba chiar au inventat pe loc și un ceremonial. Îți venea să juri că a fost înscăunat cu rigorile constituționale și nu alta. Dar nu toată lumea i-a acceptat legitimitatea.

N-a trecut mult și pe la colțuri au început să circule zvonuri despre apariția unor grupuri de rezistență. Clasa conducătoare brevetase un sistem pentru satisfacerea apetitului conducătorului. În fiecare zi erau trase la sorți trei victime care să-i fie oferite drept sacrificiu. Prima la micul dejun, a doua la prânz și ultima la cină. Iar monstrul se dezvolta continuu din moment ce îl hrăneau abundent. Și odată cu gabaritul îi sporea și pofta de sânge. Așa că erau nevoiți să-i crească mereu rația.

În societate se acumula nervozitatea. Toți urmăreau cu sufletul la gură tragerile la sorți din fiecare seară. Le mureau membri ai familiei sau prieteni. Erau excluși numai cei sub vârsta majoratului. Unii observaseră că majoritatea celor extrași venea din rândul vârstnicilor. Alții se întrebau cum de niciunul dintre tartori nu fusese selecționat până atunci. Și se răspândise suspiciunea că întreg procesul era măsluit. Clasa conducătoare a recunoscut pericolul la adresa poziției sale. S-a organizat o întâlnire secretă la care nu

au participat decât cei mai influenți dintre nomenclaturiști. Și s-a hotărât că trebuie sacrificat de urgență și unul dintre ei. Cu scopul de a fi dat ca exemplu. În cele din urmă a fost ales cu unanimitate un aparatcîk care nu era prezent. Iar în seara următoare a fost extras din urnă în vâzul întregii țări. Un detașament al gărzii era deja la poartă când i s-a pronunțat numele la televizor.

Sacrificiul a mai liniștit masele revoltate. Se consolau cu sentimentul vinovat de mulțumire că s-a făcut dreptate. Că s-a mai echilibrat raportul dintre popor și elite. Dar tensiunile s-au mutat în eșaloanele superioare. Nomenclaturiștii deveniseră paranoici și se temeau pentru viața lor sau a apropiaților. Venise și rândul lor să urmărească extragerile de seară cu emoții. Câțiva au fost chiar internați în urma unor atacuri de panică. Nimeni nu se mai simțea în siguranță. Nici măcar cercul restrâns care ordonase execuția unuia dintre fruntași. Mulți se temeau că ar putea să le vină rândul și au contactat rezistența. Câteva facțiuni au pus la cale operațiuni de răsturnare a regimului. Dar nu știau niciunii cum să procedeze cu monstrul. Căderea lui ar fi însemnat și finalul sistemului. Iar ei își doreau cu tot dinadinsul să-l perpetueze. Numai că sub controlul propriu. Așa că s-au rezumat la atacuri între ei.

După un timp devenise ceva obișnuit să mai fie anunțată câte o victimă din elita conducătoare. Dar populația le vedea drept ce erau. Reglări de conturi între grupările de la vârful statului. Le urmăreau războiul televizat ca pe un film de acțiune. Se dezbăteau teorii. Se dezlegau comploturi. Vreme în care monstrul creștea fără oprire de ajunsese până la ultimul nivel. Birocrații calculaseră că va sta liniștit cât timp îi vor fi satisfăcute nevoile primare. Doar că într-o zi a fost executat cel responsabil cu racolarea victimelor. Și a rămas nemâncat peste noapte. Când au fost alertați dimineața lăsase deja în urma lui un morman de cadavre. S-au grăbit să-l aducă înapoi între ziduri. Dar monstrul plecase să-și facă provizii și pentru restul zilei. Rezistența aflate înaintea autorităților că își părăsise bârlogul. Și îl atacase cu tot armamentul procurat cu ajutorul trădătorilor. Când l-au găsit era deja sfârtecat de obuze și grenade. Încerca să respingă încă un atac cu ultimele forțe. Dar abia își mai trăgea răsuflarea. Membrele i se zvârcoleau pe asfalt deprinse de restul corpului. Jumătățile i se mișcau haotic. Nu-și mai putea din nou coordona mișcările. Părea la fel de neajutorat ca în prima zi.

Partizanii au înțeles că nu mai putea fi salvat. Și au trecut de partea noilor revoluționari. Și-au scos uniforme pentru a-și pune banderole de altă culoare pe brațe. Așa cum o făcuseră și la precedenta răsturnare de regim. Unii dintre ei au fost totuși denunțați ca sabotori. În special figurile cele mai vizibile ale fostei conduceri. Și au sfârșit executați sumar în piața publică. De această dată prin metodele clasice. Nu mai exista un monstru care să le smulgă capetele. Dar străzile tot nu s-au curățat de sânge.

Dacă mai rămâneai în relația toxică

Se întinsese pe covorul din living și citea *Inima noastră*. Cu o mână ținea romanul. Cu cealaltă frământa o portocală ca pe o minge antistres. Simțea nevoia să-și descarce pe ceva nervii provocați de lectură. Și i-ar fi descărcat și pe cineva. Știa ea pe cine. Chiar pe cel care îi recomandase cartea. Înțelesese din primele capitole de ce insistase să o citească. Evita să-i spună anumite lucruri în față. Pentru că se ferea de reacțiile ei impulsive. Așa că mai bine îi recomanda o carte. Un film uneori. Alteori îi povestea despre situații asemănătoare. Din fostele lui relații sau ale prietenilor. Nu știa niciodată dacă erau reale sau inventate. Se concentra mai mult să-l prindă cu minciuna. Decât la ce ar fi trebuit să înțeleagă. Și tot ajungeau în final la o ceartă. Ultima se petrecuse în urmă cu două săptămâni. Nu mai vorbiseră de atunci. Nu sunase nici Simina. Nu sunase nici el. Trântise ușa în urma ei când plecase. El, nu ea cum s-ar fi așteptat oricine îi cunoștea. A rămas șocată așteptând liftul. Nu îi era deloc caracteristic. Poate că întrecuse și ea măsura. Dar tot nu se putea scuza un asemenea gest din partea lui.

Era una dintre zilele în care îi simțea lipsa. Și avea tendința să se înconjoare de lucruri de la el. Purta un tricou pe care i-l împrumutase când o prinsese ploaia. Și nu i-l mai returnase. Avea obiceiul să-și însușească tot ce-i plăcea din șifonierul lui. Asculta un playlist pe care îl făcuse special pentru ea. Deși nici măcar nu era genul ei. Nu se potriveau deloc în gusturile muzicale. De aici porniseră multe alte dispute de-a lungul relației. Era un permanent subiect de confruntare. Până și portocala o avea de la el. I-o adusese la ultima vizită și o păstrase de atunci. Era aproape putrezită. Nu mai putea să o mănânce. Dar refuza și să o arunce. De parcă odată cu ea ar fi renunțat definitiv și la el.

A continuat să citească. Se recunoaștea în Michele. Îl recunoaștea în André. Și îi devenea insuportabilă relația lor. Cu fiecare pagină îi reveneau sentimentele din seara cu scandalul. Își amintea replicile lui. Se inflama din nou. Și îi dispărea orice urmă de regret. Când a venit Michele după André n-a mai putut continua lectura. A strâns portocala până a strivit-o între degete. Și a aruncat cu ea în perete. A contemplat un moment dezastrul pe care îl provocase. S-a ridicat. A lovit cu piciorul și cartea. Și a plecat în dormitor să se îmbrace. Se hotărâse pe loc să iasă în oraș. Își propusese să-și petreacă weekendul în casă. Dar acum simțea că înnebunește. Dacă mai rămânea singură între pereții apartamentului. S-a îmbrăcat în grabă cu ce i-a venit la mână. Când s-a văzut în oglinda din hol a realizat că o parte dintre haine erau de la el. Geaca i-o cumpărase de Crăciun. Ghetetele de ziua ei. A ezitat dacă să-și ia și geanta pe care i-o făcuse cadou tot Luca. Dar era singura care se asorta cu restul ținutei. Și-a pus și o broșă pe care o primise cadou în Singapore. Prietenii glumeau că poate să o folosească

și pentru autoapărare. Avea o tijă ascuțită în care se tăiase de câteva ori. Și totuși nu ar fi oprit-o nimic să o poarte.

N-a fost nevoie decât să trimită niște mesaje. Și-a găsit imediat companie. Nu fusese niciodată o problemă pentru ea. A unit două grupuri de prieteni. Erau trei fete și patru băieți. Trebuia să vină și al cincilea. Dar nu a mai răspuns la apeluri. După ce inițial confirmase. Stabiliseră să se vadă direct în oraș. Deși îi ceruse un scurt răgaz să se pregătească. Nu avusese răbdare să-l mai aștepte. Era vecinul ei de la parter. Se cunoscuseră pe scara blocului. Și își descoperiseră cunoștințe comune. Erau cam de aceeași vârstă. Începuseră să-și bea cafeaua împreună. Chiar dinainte de cearta cu Luca. Nu știa nici ea de ce. Dar îi cam ascundea vizitele sale. Deși nu ar fi avut niciun motiv evident.

Au mers întâi la un restaurant. Băieților le era foame. În scurt timp devenise cea mai gălăgioasă masă din local. Nu avuseseră nevoie de prea multe pahare să se dea în spectacol. Cum erau patru băieți la trei fete. Unul avea toate șansele să rămână pe tușă. Așa că n-aveau decât să le impresioneze pe domnișoare. S-ar fi mulțumit cu oricare. Doar să nu rămână de fraieri. Dacă ar mai fi venit măcar și al cincilea. Ar fi avut companie și pierzătorul. Cu atât mai bine dacă era și bisexual. Simina își plimba atenția de la unul la altul. I se părea cam ridicolă surescitarea băieților. Dar în același timp flatantă. Trecuse ceva timp de când nu mai flirtase pe față cu nimeni. N-a mai durat mult și s-au format perechile. Una dintre fete s-a întors spre ea și i-a făcut cu ochiul. Vezi ce pierdeai dacă mai rămâneai în relația toxică, i-a spus la ureche. Siminei nu i-a picat deloc bine. Ar fi vrut să risposteze. Dar și-a amintit că nu mai avea în brațele cui să se refugieze. Și-a înghițit cuvintele și a zâmbit fals. Nu dorea să provoace un conflict care să-i încheie seara prematur.

Se hotărâseră să meargă în altă parte. Dar încă mai deliberau unde. Fiecare venea cu altă idee. Pentru care insista până în pânzele albe. Au plătit nota și partenerul Siminei a plecat la baie. S-a întors în aceeași stare de exaltare. Trecea în viteză printre mese și vorbea tare de la distanță. De teamă să nu se bage în seamă prietenul care rămăsese pe lângă. Nu s-a mai uitat pe unde merge. Și s-a împiedicat de geanta Siminei. Pe care o lăsase la piciorul scaunului. S-a răsucit în aer să nu cadă peste ea. Și s-a izbit cu tâmpla de masa vecină. Când s-a ridicat era deja plin de sânge. Își spărsese o arcadă. S-au repezit toți să-l ajute. Dar era clar că se terminase seara pentru el. L-au condus la taxi. Mai rămăseseră numai șase.

S-au întors în restaurant să-și ia hainele. Pierzătorul s-a repezit să-i țină geaca Siminei. A luat-o din cuier în grabă. Și s-a tăiat în broșa de la guler. A încercat să-i oprească sângerarea. Se simțea vinovată și l-a însoțit la baie. Dar nu avea nicio șansă. Tăietura

era prea adâncă. S-a scuzat și a plecat și el. Când s-a întors la masă se uitau cu suspiciune la ea. Mai rămăseseră numai cinci. Și vecinul tot nu-și arătase fața. L-a sunat din nou și nu a răspuns. I-a lăsat și câteva mesaje pline de reproșuri. Băieții rămași s-au retras în conversații cu celelalte fete. Parcă evitau să interacționeze cu ea în orice fel. O tratau ca pe o piață rea. Se goliseră și scaunele din jurul ei. Începea să se simtă în plus. Dar nu era pregătită să se retragă.

Încă mai deliberau unde să-și petreacă restul serii. Fetelor le părea rău de Simina pentru ce se întâmplase. Și i-au convins pe băieți să o lase pe ea să aleagă. Simțea nevoia să urle. Eventual într-un microfon. Așa că i-a dus la karaoke. Au comandat niște beri. Dar parcă nu îi erau de ajuns. A plecat la bar și s-a întors cu un rând de shoturi. Au urmat și altele. Pe la douăsprezece era deja amețită. După încă vreo oră a realizat că ar fi mai bine să plece acasă. Înțelegea că era ultimul puseu de luciditate. Dacă o să-l ignore nu voi încheia bine noaptea, își spunea în gând. Și-a dat pe loc comandă de taxi. Să nu se răzgândească. Nu a încercat oricum nimeni să o oprească. Nici măcar fetele. Ar fi vrut și ele puțină intimitate. Băieții nici măcar nu s-au oferit să o conducă. Nu s-au străduit nici să-și ascundă ușurarea. Deveniseră precauți la fiecare contact. Le observase și Simina expresiile de groază. Când îl invitase pe unul dintre ei la dans. Așa că i-a lăsat pe amândoi în pace.

Odată urcată în mașină i-a trecut orice urmă de euforie. Ba chiar i-au revenit gândurile la el. Avea un sentiment straniu că plecase așa devreme. Și mai ales singură. Nu că n-ar fi avut obiceiul și până atunci să iasă separat. Mergea chiar mai des la petreceri fără Luca. Fusesse unul dintre motivele lui de nemulțumire. Dar obișnuia să mai urce la întoarcere și să doarmă împreună. O consolare care nu-l satisfăcea niciodată. A trecut pe lângă blocul lui și era lumina aprinsă. Deci nu ieșise. Pentru un moment a avut impulsul să-i ceară șoferului să oprească. Dar și-a amintit de ceartă. De ușa trântită. De cartea lovită cu piciorul. Ați spus ceva, a întrebat-o taximetristul? Nimic, mă scuzați, i-a răspuns Simina! Și s-a prefăcut ocupată cu telefonul până la destinație.

Când a intrat în casă a simțit mirosul puternic de portocală. Amestecat cu unul acru. De parcă s-ar fi stricat cât lipsise. Și-a amintit că va trebui să curețe mizeria lăsată în urmă. Bine că am plecat la timp din bar și nu voi avea de curățat și vomă, s-a consolată cu voce tare. S-a uitat spre locul faptei. Și i s-a părut că iese o lumină din podea. S-a apropiat cu grijă. Și a descoperit că apăruse o gaură. Pe locul unde se rostogoliseră bucățile din fructul eviscerat. Până și peretele unde se izbise era perforat. S-a aplecat să se uite prin crăpătura din podea. Și a văzut că ajungea până în apartamentul vecinului. L-a văzut și pe el. Întins pe burtă în dreptul găurii. Cu trupul secționat de la mijloc. Și fața dizolvată într-o baltă.

Se pregătea de plecare după ce primise mesajul de la ea. Când a observat că i se pătase tavanul. S-a gândit că l-a inundat vecina. Și când s-a apropiat să verifice i-au căzut niște picături pe frunte. A simțit o arsură puternică. Și același miros izbitor de portocală. A început să se frece cu disperare. Dar n-a făcut decât să le întindă pe toată fața. Îi intraseră și în ochi. Îi ardeau și palmele. După câteva secunde a leșinat de durere sub ploaia de acid. Care a continuat să cadă până l-a tăiat în două.

De ce să mai aștepte

Oare ce gânduri îi trec prin minte, se întreba Ștefan? Își ridicase privirea spre el și îi zâmbea cu toată fața. Venise să-și petreacă seara împreună. Îi ceruse chiar și o carte să citească amândoi. El nu mai citise nimic de când intrase pe ușă. Se prefăcea că își continuă lectura. Dar nu-și mai putea lua ochii de la Elena. O urmărea pe ascuns cum întoarce pagină după pagină. Cum își schimbă expresia la fiecare turnură de evenimente. O privea cum stă întinsă pe canapea. Acoperită până la mijloc cu o pătură. Cu părul strâns la spate. Niște dulciuri pe masă și o cană de ceai în mână. Și avea senzația că trăiește o scenă din manuscrisele lui abandonate. În care își proiectase toate fanteziile pe care nu i le putuse satisface realitatea. Și-ar fi dorit să fie ultima pagină pe care avea să o mai scrie.

Vrei să ne uităm la un film, a întrebat-o după un timp? Nu a mai rezistat să nu se apropie. Voia să o strângă în brațe. Să o alinte. Îi venea să o sărute pe tot corpul. Să muște din carnea ei moale. Era ca o jucărie din pluș în mâinile lui aspre. Întregul chip îi exprima numai dragoste. Nu vedea nicio urmă de îndoială. Nicio umbră. De parcă lumina îi venea din interior. Avea senzația că strălucește în obscuritatea casei lui. Ca o sursă naturală de lumină caldă într-un mediu artificial și rece. Dar cum să ajungă și la inima lui îmbătrânită? Care bătuse până atunci în ritmul ei regulat. Din ce în ce mai lent cu fiecare an. Până ar fi trebuit să se oprească definitiv. Cum să regleze aritmia puseurilor sentimentale? Excesul de bătai pe minut. Și valurile de sânge pe care le răspândesc în organism. Uneori avea senzația că e un corp străin pe care i-l implantase cineva în piept. Și ale cărei secreții îi otrăveau trupul. Pentru a-l fragiliza și manipula după voie. Simțea că pierde controlul asupra propriilor membre. După ce îl pierduse și asupra gândurilor.

Și totuși nu are cum să dureze, își tot spunea în absența ei. Și mintea i se umplea de premoniții sumbre. Se imagina pus în situațiile în care îi văzuse pe atâția. Își amintea de comportamentul altor fete. Cum își manifestau independența față de prietenii lor. Gesturile de sfidare prin care încercau să-l impresioneze. Cât de ușor le-ar fi putut face să renunțe la o relație de ani de zile. Fie și numai pentru câteva nopți cu el. I se făcea jenă când observa privirile indecente ale consoartei vreunui amic. Cum să mai pot avea încredere în cineva, se întreba? Dacă experiențele din trecutul lui îi demonstau contrariul. Cum ar putea să le ignore? Și de ce ar fi relația lor altfel? Cât o să dureze până își va schimba și ea atitudinea? Până se va instala rutina din care va dori să evadeze alături de altcineva. Și de ce să mai aștepte? Când ar putea să încheie lucrurile de acum. Înainte de a se trezi că flirtează cu alții pe la spatele lui.

Într-o seară l-a anunțat că iese în oraș cu niște prieteni. Se aștepta să-l invite și pe el. Dar nu a făcut-o. L-a scris în schimb toată noaptea. L-a trimis poze și clipuri. Se distra foarte bine și fără el. Nu-i simțea deloc lipsa. Și nici nu pretindea că ar fi altfel. A rămas până dimineața. Ștefan s-a prefăcut că doarme de la un punct. Dar nu a putut să închidă un ochi până nu a știut-o acasă. A reușit să o întâmpine cu zâmbetul pe buze a doua zi. Deși se trezise după numai câteva ore de somn. Cu o senzație puternică de mahmureală. De parcă el ar fi băut. Au mai urmat și alte nopți albe. Care s-au consumat după același scenariu. Urma și primul sfârșit de săptămână pe care aveau să-l petreacă separat. În mintea lui Ștefan se confirmau cele mai pesimiste ipoteze. Nu o suspecta de nimic. Altceva decât o tendință de a se întoarce la fosta ei viață. Din care el nu făcuse parte. Și nu părea că va face nici în viitor.

A plecat vineri dimineața cu avionul. Și prima zi a decurs normal. L-a scris permanent cum avea obiceiul. Dar sâmbătă a dispărut complet o jumătate de zi. Pentru Ștefan au fost cele mai lungi ore din viața lui. Evita să-i scrie primul. Sau să o sune când era cu alte persoane. Nu a făcut-o nici atunci. L-a scris tot Elena după multe ore de așteptare. De parcă nu se întâmplase nimic. A fost prima dată când nu a mai reușit să mențină aparențele. Se distingea în vocea lui ștearsă. Se înțelegea din răspunsurile lui monosilabice. Că îl deranjase absența ei prelungită. După ce tot ea îl obișnuise cu o prezență aproape sufocantă. Se simțea în același timp penibil. Și nu-i venea să-i divulge motivele indispoziției lui. Dar nu putea nici să ignore. Cum atenția Elenei începea să se disipeze. Cu fiecare lună care trecea în plus. Relația evoluase tocmai în sens opus pentru el. Se dedicase treptat vieții de cuplu. Și parcă nu mai știa nici ce să facă cu timpul. Atunci când nu i-l acorda ei.

Elena s-a simțit jignită de suspiciunile lui. A fost prima dată când l-a tratat cu ostilitate. L-a sunat târziu. Când s-a retras pentru moment în camera de hotel. Se comporta de parcă îndeplinea numai o formalitate. Urcase doar să-și schimbe ținuta. Și urma să plece înapoi la petrecere. Lui Ștefan îi pulsau tâmpilele de tensiune. A fost și prima dată când a simțit o durere în vârful capului. Și-a dus mâna să verifice. Și s-a înțepat în ceva ascuțit. Începuse să-i curgă sânge din buricul degetului. S-a uitat în oglindă. Și părea să-i fi ieșit un ac prin piele. A încercat să-l smulgă. Dar nu a reușit. N-a făcut decât să-și mai provoace și alte răni. S-a hotărât apoi să-l taie cu o foarfecă. S-a pipăit și încă se mai distingeau urma. Parcă mai simțea și altele sub piele gata să iasă. Elena nu i-a mai dat mesajul obișnuit de somn ușor. L-a scris el într-un final. Dar nu i-a răspuns până dimineața. Pentru Ștefan a urmat încă o noapte albă. În care i-au rulat din nou în minte cele mai negre scenarii.

L-a prins somnul când se luminase deja afară. Dar s-a trezit repede și nu a mai putut să adoarmă. L-au revenit aceleași gânduri obsedante cum a deschis ochii. Și s-a zvârcolit în

pat până s-a încumetat să se ridice. Și-a verificat telefonul și încă nu primise niciun mesaj de la ea. Deși fusese activă cu o oră înainte. Nici măcar nu îl citise pe al lui. A simțit din nou o durere de cap. Și-a trecut mâna prin păr și îi ieșise un nou ac. A mers la baie și când s-a întors avea senzația că o să-i apară și altele. Dar și-a verificat telefonul și îi răspunsese în sfârșit. Își cerea scuze că e prinsă cu organizarea drumului. Și îi spunea că îl va suna când pleacă spre aeroport. Ștefan s-a mai liniștit. Deși se temea de cum o să decurgă revederea lor. Parcă nici nu-și mai dorea să se întoarcă atât de repede. Ar mai fi vrut un răgaz să repare ce stricase. Să-i risipească impresia jalnică de iubit paranoic.

Elena s-a întors totuși în acea seară. A trecut pe acasă să-și lase bagajele. Și a venit la el să rămână peste noapte. Se comportau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu se mai priveau la fel ca înainte. Și-a petrecut seara mai mult pe telefon. În conversații cu noile cunoștințe de peste weekend. A început să-i povestească despre cum s-au distrat. Și îi revenea euforia de câte ori își amintea. Zâmbea absentă și era cu gândurile în altă parte. Când îi arăta pozele cu noua gașcă. Continua în același timp să vorbească și cu ei. Să râdă cu ochii în ecran. Dar Ștefan nu se amuza deloc. La un moment dat a simțit iarăși durerea de cap. Mai intensă ca până atunci și în mai multe locuri. A verificat pe ascuns și îi ieșiseră câteva ace deodată. S-a dus în baie să le taie. Dar s-a grăbit să termine. După ce l-a strigat să vină în pat.

S-au așezat devreme la somn. Elena s-a întins să-l sărute de noapte bună. Și a tresărit când l-a atins. Și-a pipăit buza și îi curgea sânge. Se înțepase într-un ac pe care uitase să-l taie. Ștefan a încercat să-l ascundă. Dar nu s-a lăsat până nu a verificat ea însăși. A urmat o conversație lungă. Pe care au continuat-o și a doua zi. Elena insistă să meargă la doctor. Ștefan încerca să-i explice că nu e o problemă medicală. Atunci mergi la psiholog, i-a replicat exasperată. Ștefan a privit-o ofensat și i-a cerut să închidă subiectul. E problema mea și o voi rezolva cum voi considera de cuviință, a răbufnit din orgoliu. A fost prima lor ceartă. Când a trântit ușa în urma ei a simțit că se umple iarăși de ace.

S-a hotărât cu greu să facă primul pas. Și a sunat-o după câteva ore să o împace. Se mai liniștise și ea. Așa că au stabilit să-și petreacă din nou seara împreună. Au ieșit să mănânce în oraș. Au mai băut un pahar într-un club. Și s-au întors la el să rămână peste noapte. Totul părea să fi revenit la normal între ei. S-au retras în dormitor. Elena i-a strecurat o mână în pantaloni. Ștefan i-a dat bluza jos. O privea cum geme cu ochii închiși. Oare la ce se gândește, s-a întrebat din nou? După care și-a imaginat-o pentru o secundă în brațele altcuiva. S-a oprit și nu a mai putut să continue. S-a ridicat și s-a așezat pe marginea patului. Elena s-a apropiat de el și l-a mângâiat prin păr. Ce s-a întâmplat, l-a întrebat? Nimic, i-a răspuns. Dar nu-i mai dispărea imaginea din minte. A

simțit din nou durerea. Și apoi s-a auzit un țipăt. A aprins lumina și a văzut-o cu mâna plină de sânge. Îi perforase degetele cu ace.

A mers singură la baie. Nu l-a lăsat să o ajute. Și-a oprit sângerarea și s-a bandajat cum a putut. Apoi s-a îmbrăcat și a plecat spre casă în mijlocul nopții. Nu i-a permis nici măcar să o conducă. Dacă nu îți rezolvi problema nu mă mai întorc, i-a spus înainte să intre în lift. Și totuși a revenit după trei zile. Îl căutase toată seara. Era rândul ei să facă primul pas. Dar nu-i mai răspunsese la niciun mesaj. La telefon suna mereu în gol. Așa că a plecat spre el într-un final. Cu sentimentul că se întâmplase ceva rău. Nu i-a răspuns nici la interfon. Dar i-a deschis în cele din urmă un vecin. A urcat la etaj. Și a găsit apartamentul descuiat. L-a strigat din hol. Dar tot nu a întâmpinat-o nimeni. Se auzeau doar niște zgomote din bucătărie. Când a deschis ușa i-a fugit un arici printre picioare. A ieșit pe ușa de la intrare. S-a rostogolit pe trepte. Și a dispărut în ghenă.

Să nu uiți ce mi-ai promis

Vezi că sună interfonul, i-a spus Alina. L-am auzit, i-a răspuns Răzvan. Așteptai pe cineva? Nu. Intru la duș. Bine. Răzvan s-a ridicat într-un târziu să răspundă. Bună, s-a auzit din difuzor! I-a recunoscut imediat vocea. Dar parcă nu-i venea să creadă. Ce tot păzești de nu-mi deschizi? A apăsă butonul fără să-i zică nimic. Și a urmărit cu emoție liftul să vadă dacă urcă la etajul lui. Ce faci, ariciule, l-a întrebat din hol? Răzvan tot nu-și găsea cuvintele. Mai devreme nu-mi deschideai. Acum nu mă inviți înăuntru. Scuze, a fost primul lui cuvânt! Și s-a dat la o parte din ușă. A intrat ca la ea acasă. Și-a lăsat geaca în cuier și ghetele lângă ale lui. S-a oprit o secundă. Ca și cum ar fi văzut un lucru care nu trebuia să fie acolo. Însă a preferat să-l ignore. Unde îmi sunt papucii, l-a întrebat? Dar n-a mai așteptat să-i răspundă și a plecat desculț. Pune-mi ceva de băut, te rog! Mor de sete. Cvas e în regulă? Perfect. Au mai apărut lucruri noi pe aici de când nu am mai fost. Deși nu par tocmai genul tău. Uite și o floare. Ce surpriză! Și nu e încă moartă. Când ai cumpărat-o? Astăzi? Alina s-a întins pe canapea. Răzvan i-a adus paharul. Rămăsese în picioare lângă ea. Se tot uita în jur. Încerca să-și găsească locul. Dar nu se hotăra nici cum să-și țină mâinile. Până la urmă și-a tras un scaun. Hai lângă mine, i-a spus contrariată! Ce-i cu tine așa speriat? Parcă ai fi văzut o fantomă. Răzvan s-a așezat pe marginea canapelei. Să rămână cât mai departe.

Nu știa cum să continue conversația. La un moment dat s-a oprit muzica și s-a auzit dușul. Vezi că ai uitat apa deschisă, i-a spus Alina. Nu am uitat-o. E cineva la baie. A venit mama ta în vizită? Abia aștept să o văd. De ce nu mi-ai zis de la început? Îmi pare rău să te dezamănesc. Dar nu e mama. Atunci cine? Iulia. Cine e Iulia? Nu o cunoști. Și ce caută la tine în duș? E noua mea prietenă. Cum adică noua ta prietenă? N-ai scris în ultima povestire că mă aștepti? Au trecut trei luni de când ne-am despărțit. Și n-am mai vorbit de vreo două. Dar povestirea ai publicat-o ieri. Și ce relevanță are? Am crezut că ai scris-o pentru mine. La fel ca despre toate celelalte presupun. Și vrei să-mi spui că nu e adevărat? Normal că nu e. Atunci ce caută referințele la relația noastră? De ce îmi seamănă personajele feminine? Ți-am mai explicat cum funcționează scrisul pentru mine. Dacă le-ai fi citit poate că ai fi înțeles. Chiar le-am citit pe toate. Dar mai explică-mi o dată! Să ne prefacem că nu mă duce capul. Doar mă inspir, Alina. Sunt anumite experiențe care îmi stimulează imaginația. Pornesc de la ceva real. Dar restul narațiunii e fictiv. Vezi că nu sunt una dintre fufele tale. Pe care le prostești cu tot felul de teorii. Printre care și cea de la duș. Te rog să nu o jignești, a repezit-o. Că altfel ce? Răzvan ar mai fi avut câte ceva să-i spună. Dar au tăcut amândoi când s-a auzit ușa.

Iulia ieșise numai în prosop să-și usuce părul. Aproape că a țipat când i-a văzut pe canapea. Se întorseseră cu spatele unul la celălalt. Bună, a salutat-o! Nu știam că avem

musafiri. Musafiră ești tu, i-a replicat în barbă. Observase că îi purta papucii. Poftim, a întrebat-o Iulia? Alina s-a ridicat să se prezinte. A mers spre ea cu mâna întinsă și un zâmbet larg pe față. Eu sunt Alina. Îmi pare bine! Acea Alina, a întrebat-o Iulia? Chiar ea. Răzvan se împingea în canapea. De parcă ar fi vrut să intre în ea cu totul. Atunci îmi pare bine și mie să te cunosc. Domnul e cam reținut în confidențe. Nu-i place să vorbească despre relațiile din trecut. Să înțeleg că și-a păstrat obiceiurile? Despre tine mi-a povestit până la urmă. Dar numai după multe insistențe. A durat mult până să-ți pronunțe și numele. I-auzi! L-am întrebat dacă tu ești autoarea desenului din bibliotecă. Îl mai păstrează încă? Da, l-a pus într-o cutie după ce l-am găsit. Unde ține și lucrurile celorlalte foste. Mai bine îl aruncai, i-a spus Alina și l-a săgetat din priviri. Și ce altceva ai mai găsit? Pe el cam deprimat. Nu știu ce i-ai făcut când v-ați despărțit. Dar acum e din nou fericit. S-a aplecat să-l sărute. Și a lăsat să-i iasă un sân din prosop. Observase că era mai dotată. Și că Alinei îi tot fugea privirea în decolteul ei. Mă duc să mă îmbrac și revin. Vă las puțin singuri. Să nu faceți prostii, le-a spus din ușa dormitorului! Nu-mi vine să cred în ce situație m-ai pus. Tot eu? Dar cine? Mă induci în eroare cu povestirile tale. Și acum vin să o găsesc pe-asta aici. Vorbește mai încet, a atenționat-o. Iulia se schimbase într-un timp record și se întorsese în living. Ce ați tăcut așa dintr-odată? Hai să guști din tiramisul făcut de mine! Știu că e prăjitura ta preferată. Dar chiar ți-a spus câte ceva despre mine, s-a minunat Alina. După care a însoțit-o în bucătărie. Răzvan a avut reflexul să le urmeze. Dar i s-au tăiat picioarele când s-a ridicat. Și a căzut înapoi pe canapea. Poate că era mai bine să stea deoparte. Să aștepte rezultatul negocierilor dintre marile puteri. O să se lămurească mai târziu în a cui sferă de influență va ajunge. Nu e ca și cum ar fi îndrăznit să intervină între ele. Sau să pretindă că ar avea dreptul să-și decidă singur destinul.

Se auzeau vorbind din bucătărie. Închiseseră ușa să fumeze. La un moment dat a ieșit Iulia să mai ia o porție din frigider. N-ar trebui să-ți faci probleme. Pari mai slabă decât îmi zisese Răzvan, a auzit-o spunându-i. Și s-a făcut alb ca varul. Nu înțelegea nimic din atitudinea lor. Vorbeau de parcă erau prietene vechi. Dar nu conteneau să-și trimită săgeți reciproc. Până și complimentele erau aluzive. De la un punct încolo și-au coborât vocile. De parcă și-ar fi spus lucruri pe care nu voiau să le audă și el. S-a apropiat de ușa să le asculte. Dar nu reușea să distingă mare lucru. După câteva minute s-a auzit o lovitură puternică. A crezut că l-au prins. Și a fugit înapoi pe canapea. Se prefăcea ocupat cu o carte. Pe care o apucase invers din grabă. Când a văzut-o pe Alina intrând în living. Era lividă la față. Și avea mâinile pline de sânge. Părea în stare de șoc. Nu reușea să articuleze niciun cuvânt. Răzvan s-a repezit la ea speriat. Ce ai pățit, a întrebat-o? Dar nu a putut să-i răspundă nimic. Doar i-a arătat cu degetul spre Iulia. Care zăcea pe jos într-o baltă de sânge. A întors-o cu fața. Și avea un cuțit înfipt în burtă. Ce ai făcut, a întrebat-o pe Alina? Trebuie să sunăm la ambulanță. S-a ridicat să caute

telefonul. Dar s-a trezit că l-a strâns în brațe. E deja moartă. Nu mai are niciun sens, i-a spus. Tu ai omorât-o? Cum poți să crezi așa ceva? Ai înnebunit? Dar ce s-a întâmplat? Nu știu. S-a apucat să strângă vasele. Și s-a împiedicat de scaun când le punea în chiuvetă. Tot ce știu e că s-a întors spre mine și nu se mai vedea decât mânerul cuțitului. După care a picat ca secerată. Am încercat să o prind în cădere. Dar nu am reușit. Cred că s-a lovit și la cap. l-am luat pulsul și nu mai are. Răzvan se uita când la Alina. Când la Iulia. Și nu știa ce să mai creadă. A încercat și el să vadă dacă mai respiră. l-a ascultat și inima. Și într-adevăr părea moartă.

Trebuie să sunăm la Poliție, i-a spus Alinei. După ce a rămas câteva momente pe gânduri. O să dea vina pe mine. Cearta sângeroasă dintre fosta și actuala. Parcă și văd titlurile în presă. Nu voi avea nicio șansă la proces. La asta te gândești acum? Iulia e moartă și te preocupă numai ce se întâmplă cu tine. Și ce mai putem face? Viața ei s-a terminat oricum. Nu vreau să se termine și a mea. Pentru că s-a împiedicat ca o toantă. Te rog să nu o mai jignești! Măcar față de morți să ai puțin bun simț. Răzvan i-a luat iarăși pulsul. A tras o pernă de pe un scaun și i-a pus-o sub cap. Crezi că o mai ajută cu ceva, nu s-a putut abține să comenteze? Vrei să termini odată, a țipat la ea? Nu înțelegea de ce nu-i vine să plângă. Ar fi vrut să-i scoată cuțitul din stomac. Dar intuia că n-ar fi făcut decât mai mult rău. S-a uitat la mâinile lui pline de sânge. Și l-a cuprins amețeala. Alina s-a repezit să-l sprijine. Trebuie să anunțăm pe cineva, i-a spus din nou Răzvan. O să chemăm Poliția. Dar hai să ne punem versiunile în ordine. Nu o să mă creadă nimeni dacă le spui că eram singure. Va trebui să-i mințim că eram împreună dincolo. Și ce rezolvăm așa? O să presupună că am omorât-o amândoi. Poate, s-a repliat. Dar am mai avea măcar o șansă. Ce șansă, Alina? Să ne împăcăm. Să fim din nou împreună. Doar nu vrei o relație de la distanță cu mine în spatele gratiilor. De asta îți arde acum? Promite-mi că nu mă bagi la pușcărie, i-a spus printre lacrimi. Începuse ca la comandă să plângă isteric. Răzvan s-a speriat și a încercat să o calmeze. l-ar fi spus orice numai să înceteze. Îți promit, liniștește-te! A luat-o în brațe. Promite-mi și că vei rămâne cu mine. N-aș mai putea rezista niciun minut fără tine. Bine, doar nu mai plânge.

Au tresărit amândoi când s-a auzit un telefon. Era al Iuliei. O sună mama ei, i-a spus Alina. Și în același moment i s-au deschis ochii victimei. A tras aer în piept adânc. Și a tușit de câteva ori. S-au uitat unul la altul și înapoi la ea. Cuțitul părea să iasă singur din abdomenul Iuliei. Și sângele din jurul ei să se resoarbă în tăietură. Alina a început să țipe. Răzvan s-a repezit la victimă. E încă vie. Mă auzi, a întrebat-o? Iulia a clipit în semn de confirmare. l s-a părut că încerca să vorbească. Spune ceva dacă poți, a încurajat-o. V-am auzit ce vorbeai, a pronunțat cu greu după câteva încercări. Cu pauze lungi între silabe. Dă-mi telefonul să vă spun mamei. Răzvan era prea agitat să mai bage în seamă ce zice. Vin imediat, i-a spus și a fugit să sune la urgențe. A urlat în microfon să trimită

cât mai repede o ambulanță. Dar când s-a întors a găsit-o la loc inconștientă. Alina stătea lângă ea cu o pernă în mână. I-o luase de sub cap și o sufocase. Acum să rămâi moartă, i-a spus înainte să ridice privirea spre el. Și tu să nu uiți ce mi-ai promis.

Va rămâne secretul nostru

Se hotărâse să-și vândă apartamentul. Nu mai trecuse de o lună pe acasă. Își luase o geantă cu lucruri și se mutase la Cristina. Ea îl rugase să nu meargă nici acum și refuzase să-l însoțească. Dar avea nevoie de alte haine și de fotografii pentru anunț. Când a intrat mirosea încă a soluții de curățenie. Plătise o firmă să se ocupe în absența lui și nu mai aerisise nimeni. Nu s-a mai complicat să deschidă geamurile. Era hotărât să plece cât mai curând. Să nu rămână niciun minut în plus. Îi promisese și Cristinei că se va întoarce repede. Chemase totuși o prietenă să-i țină companie. În timpul cât avea să lipsească. Se obișnuise să-l aibă în permanență alături. Și nu mai rezista să fie singură. Lucian a mers la șifonier. A umplut un troler cu ce i-a venit la mână. Și l-a dus în holul de la intrare. Și-a scos apoi telefonul să facă pozele. A început cu bucătăria. După care a trecut în living. Se uita în jur să găsească unghiul cel mai potrivit. Și i s-a oprit privirea la floare. Era încă vie. Cu frunzele de un verde crud. Și bobocii portocalii aproape să se deschidă. A simțit un cuțit în inimă. Și-a întors privirea cu un sentiment de vină. Și nu și-a mai putut reține plânsul. Era singurul lucru care îi rămăsese de la Alexandra. Pe celelalte le luaseră părinții. Mama ei nu a crezut niciodată versiunea lui și a Cristinei. Era sigură că erau vinovați de moarte fiicei sale. Probabil că nu s-ar fi clasat așa ușor ancheta dacă nu ar fi calmat-o soțul. Nu i-a permis să păstreze nimic din ce îi aparținuse. I-a interzis și să o viziteze la mormânt. N-a mai rezistat și a luat floarea de pe bibliotecă. S-a așezat cu ea în brațe pe canapea. Îi curgeau lacrimile pe frunze. Le-a șters cu mâinile. Și apoi s-a șters și la ochi. A simțit o arsură puternică. Și a observat că apăruseră niște pete roșii pe petale. S-a șters din nou. Și i s-au umplut palmele de sânge.

A plecat spre baie cu privirea încețoșată. S-a uitat în oglindă și îi curgeau lacrimi amestecate cu sânge. A încercat să se spele. Dar nu i se oprea nici plânsul. Nu i se oprea nici sângerarea. La un moment dat s-a auzit telefonul din living. Cu soneria aleasă special pentru Cristina. S-a șters cu un prosop și a mers în grabă să răspundă. Dar când a ieșit din baie i s-a întunecat iarăși privirea. Și s-a împiedicat de un scaun. A căzut și s-a lovit de masă cu tâmpla. S-a trezit după un sfert de oră în care zăcuse inconștient. Avea zece apeluri pierdute de la ea. A sunat-o imediat să o liniștească. Aproape urla în telefon la el că a speriat-o. Plecase și prietena ei între timp și rămăsese singură. Îl implora să se întoarcă urgent. Nu i-a mai povestit ce se întâmplase ca să nu-și mai facă și alte griji. S-a prefăcut că uitase telefonul în bucătărie și nu l-a auzit. N-ar fi trebui să-i spună că tocmai acolo. Cristina a tăcut brusc. Și n-a mai scos de la ea decât un *te aștept* până să închidă. Când s-a ridicat a simțit o durere cruntă. S-a pipăit și se alesese cu un hematom la cap. Măcar nu și-l spărsese. Îi ajungea cât sânge avea oricum de curățat. A observat că în cădere doborâse și floarea. S-a oprit deasupra ei să o privească o vreme.

Dar n-a îndrăznit să o mai atingă. Pentru o secundă i-a venit în minte imaginea cadavrului. Cu balta de sânge ca pământul împrăștiat pe lângă floare. Și-a scuturat capul să-și alunge viziunea. Și s-a grăbit să plece. Nu mai putea fi vorba de nicio poză. A renunțat și să mai curețe el. S-a hotărât să cheme din nou firma. Și să contracteze un agent imobiliar. Nu mai avea de gând să calce prin fosta lui casă.

N-a mai avut răbdare să aștepte liftul și a coborât pe scări. A mers pe jos până la Cristina aproape în alergare. Când i-a deschis l-a văzut transpirat și cu urme de lovituri. Și-a dus mâinile la gură să-și înăbușe un țipăt. l-a întors spatele și a fugit în dormitor. Nu mai suporta să vadă sânge. Și-a cerut scuze prin ușa închisă și l-a întrebat ce a pățit. Lucian a improvisat pe loc o scuză. Cristina nu l-a crezut. Dar a preferat să nu-l mai întrebe nimic. Mergi și te schimbă, l-a rugat. Să bagi hainele direct la spălat și să pornești mașina. Când era gata i-a bătut în ușă să-i spună că intră la duș. Cristina a ieșit din cameră numai după ce a pornit apa. S-a dus să verifice dacă uitase vreo haină. Și i-a văzut telefonul pe masă. Simțea o atracție irezistibilă să-l deschidă. Și-a amintit că mersese să pozeze apartamentul. Și a intrat să caute fotografiile. Era modul ei de a reveni la locul crimei. Lucian nu apucase să facă decât una. S-a cutremurat când a văzut că era tocmai din bucătărie. Arăta totul de parcă nu se întâmplase nimic. Nu se poate să nu fi rămas nicio urmă, și-a spus în minte. S-a uitat mai atent. Și i s-a părut că observă reflexia cuiva în geam. Probabil că e Lucian, s-a gândit. Și a mărit rezoluția să vadă mai bine. Până a început să distingă o femeie. Tocmai atunci a ieșit el din baie. Și i-a smuls telefonul din mână când a surprins-o.

Știi că nu-ți face bine, i-a reproșat nervos. De azi înainte nu vreau să mai avem nimic de-a face cu apartamentul. Nu voi mai merge acolo. Te rog să nu-mi mai aduci aminte nici tu de el. Și nici de ce s-a întâmplat. Am să-l vând primului cumpărător. Indiferent cât îmi oferă. Numai să rămână totul în trecut. Cristina nu s-a încumetat să insiste. Mai ales că apucase să-și trimită poza când l-a auzit venind. Cu intenția să deslușească cine era persoana. Și-a aprins o țigară. Lucian remarcase că îi tremurau mâinile. S-a gândit la ce văzuse pe telefon. Ștersese tot ce avea cu Alexandra. Toate amintirile din timpul scurtei lor relații. Ce altceva ar fi putut să o tulbure? O simplă fotografie cu bucătăria? S-a prefăcut că mai are treabă la baie și a plecat să verifice. A văzut poza mărită și a observat la rândul lui femeia din geam. Arăta ca Alexandra. L-a traversat un fior prin tot corpul. Ca atunci când a ieșit de la declarații. Mințise pentru a o salva pe Cristina. Dar și cu sentimentul că era la fel de responsabil pentru fapta ei. Ca și cum el o împinsese la crimă cu provocările lui livrești. În ultima vreme părea să nu mai prea facă distincția între ficțiune și realitate. Se comporta uneori ca o bătrână senilă. Vorbea despre ce se întâmplase de parcă era un film pe care îl văzuse la cinema. Memoria îi devenise

selectivă. Se gândea că trebuie să fie o reacție de autoconservare. Cum ar fi putut altfel să traiască cu ce făcuse?

Ar fi murit oricum. Nu mai avea nicio șansă, i-a șoptit când au scos-o pe Alexandra din casă pe targă. Dar pentru Lucian nu putea fi în niciun caz o consolare. Continua numai din impulsul că trebuie să o protejeze pe Cristina. Devenise unica lui motivație. Din care făcuse aproape o obsesie. Trăiau ca într-o simulare a vieții lor de dinainte. De a cărei falsitate erau amândoi conștienți. Dar încercau să o ignore. Să se prefacă unul față de altul cât mai convingător. Și împreună față de toți ceilalți. Oare apucase să-i observe reflexia în geam, s-a întrebat? A șters poza și s-a întors la ea. Cristina nu se mișcase din același loc. Rămăsese încremenită cu telefonul în mână. A privit-o atent când a intrat. Să înțeleagă dacă văzuse ceva. Ce s-a întâmplat acolo, l-a întrebat uitându-se în gol? Nu îndrăzne să întoarcă privirea spre Lucian. Parcă îi era teamă de răspunsul lui. Te-am rugat să nu mai deschizi subiectul. De ce insiști să-ți faci rău? Crezi că n-am văzut tăietura de la cap? De unde era sângele de pe tine? Ți-am spus deja că m-am lovit de un raft când luam hainele. Termină cu minciunile! O să mă torni la Poliție? Spune adevărul? De ce aș face asta? M-aș acuza și pe mine. Doar sunt la rândul meu complice la tot ce s-a întâmplat. Uite de-asta, s-a răstit și i-a arătat poza. Curva aia nu te lasă în pace nici după moarte. Mai bine ai termina tu cu superstițiile. Probabil că a rămas vreo fotografie prin casă. Și s-a reflectat în geam. Ce să caute poza în bucătărie? Nu știu. Poate au uitat-o părinții ei. Altă explicație mai inventivă nu ai? Te rog să te liniștești! Nu voi spune nimănui. Va rămâne secretul nostru până la final.

Cristina nu a mai continuat discuția. Deși nu îl crezuse nici acum. S-a comportat bizar tot restul serii. Abia i-a mai adresat câteva vorbe. Mai târziu s-au așezat la un film. Pe la mijlocul lui s-a ridicat și a plecat în dormitor. Fără să-i dea nicio explicație. Pe ecran rula niște scene dintr-o închisoare. Lucian era conștient că îl privește cu suspiciune. Dar se prefăcea că nu se schimbă nimic. Că vedenia nu avusese nicio influență asupra lui. A adormit înaintea ei. S-a trezit după câteva ore. Și Cristina era tot pe telefon. S-a culcat la loc și dimineața a găsit-o într-o dispoziție complet opusă. O auzea cântând în bucătărie. Scuze dacă te-am trezit, l-a întâmpinat din ușă! Mă apucasem să fac curat. Dar voi lua o pauză să-ți pregătesc ceva de mâncare. Ai pofta de vreun fel anume? Lucian se uita la ea surprins. Parcă era altă persoană. De niciunul în mod deosebit, i-a răspuns. Atunci îți fac niște ouă poșate. Mergi la baie și te aștept. Au mâncat împreună. Și apoi l-a rugat să o ajute să termine curățenia. Avea o singură rugămintă la el. Să spele geamurile de la balcon pe dinafară că nu ajunge. Te voi chema eu când sunt gata, i-a spus în timp ce îl gonia din bucătărie. După câteva minute l-a anunțat că îi pregătise totul. Ți-am lăsat ce-ți trebuie pe balcon. Eu cobor până la magazin să-mi iau țigări. Ai nevoie de ceva? Nu, mulțumesc! Să termini cât mai repede te rog. Vreau să pot spăla și

gresia. N-a ieșit din apartament până nu s-a asigurat că se apucă de treabă. Îi dusesese și un scaun pe care să se urce. Și de la care slăbise un șurub. Să le ștergi până sus, i-a spus înainte să iasă pe ușă. Și a coborât scările în alergare.

Când a intrat în magazinul de la parter s-a întors cu fața spre stradă. Și a rămas pe loc cu privirea ațintită spre geamuri. După un minut l-a văzut căzând și zdrobindu-se de trotuar. S-au auzit câteva strigăte din partea trecătorilor care au sărit să-l ajute. Dar ea nu s-a grăbit să meargă spre el. A așteptat să se adune cât mai multă lume. Și apoi și-a făcut loc prin mulțimea care se îmbulzea să vadă de aproape mortul. Când i-a zărit creierul împrăștiat pe asfalt i-a răsărit un zâmbet pe buze. A tras aer în plămâni. Și-a dres vocea. S-a apucat cu mâinile de cap. Și a început să țipe. L-a strigat pe nume și a izbucnit în plâns. Apoi a leșinat în brațele martorilor.

Ai spus ceva

Restaurantul lor preferat avea în centrul terasei un copac. Era mai înalt decât clădirea și lat încât abia îl cuprindeau trei persoane. Nu îi cunoștea nimeni vârsta. Nu prea știau nici specia. Dacă întrebai chelnerii îți răspundeau cu altă versiune fiecare. Patronul o avea pe a lui. Te mai trezeai că intra și câte un client în discuție. Să nu rateze oportunitatea de a-și spune părerea. Și în curând erau atente la polemică toate mesele. Nu se ajungea niciodată la vreo concluzie. Într-o zi s-a nimerit și un specialist pe terasă. S-a arătat deranjat că îl deconspirase unul dintre prieteni. Și când i-au cerut un răspuns a mormăit ceva în latină. După care s-a prefăcut ocupat cu mâncarea. Să nu mai fie deranjat și cu alte întrebări. Ceilalți clienți l-au privit admirativ și s-au întors la discuțiile lor. Ei au căutat pe internet și nici măcar nu exista specia. Combinase numele altora la întâmplare. Observaseră că îl privea cu uimire de când intrase. S-a tot uitat spre copac și după intervenție. S-a oprit și la plecare să-l analizeze mai atent. De parcă nu-i venea să creadă că nu îl poate clasifica. L-a atins trunchiul. L-a mirosit frunzele. Lăsa senzația că o să le și guste. Dar nu a îndrăznit să muște din niciuna. S-a îndepărtat până la urmă resemnat. Și a continuat să se uite înapoi până a ieșit de pe stradă. S-a întors chiar și după ce a dat colțul să mai arunce o ultimă privire.

Circulau multe legende despre copac printre obișnuiții locului. Unii susțineau că ar fi supraviețuit unui incendiu care a mistuit întreaga stradă. Lui nu i-ar fi ars nici măcar o ramură. Trona și a doua zi la fel de impunător printre ruinele carbonizate. Ar fi existat chiar și fotografii în presa vremii. După incendiu s-ar fi reconstruit vila în care era acum restaurantul. Proprietarul ar fi vrut inițial să vândă. Dar legenda spune că existase un singur cumpărător. Care intenționa să dăruie totul și să construiască un bloc. Ceea ce ar fi presupus și să taie copacul. Proprietarului i s-ar fi uscat cerneala din stilou când a vrut să semneze contractul. Iar după ce a insistat i s-ar fi rupt penița din aur. Ar fi luat-o ca pe un semn și ar mai fi cerut timp de gândire. Apoi s-ar fi hotărât să renunțe definitiv la vânzare. După un vis pe care nu a vrut niciodată să-l povestească nimănui. Povesteau în schimb vecinii că îl surprindeau petrecând seri întregi cu privirea ațintită spre copac. Unii dintre ei se jurau că îl văzuseră chiar vorbind cu el când a mai avansat în vârstă. E mai viu ca tine, i-ar fi replicat unui vecin care îl ironiza. Are pilde de spus și doar eu îl mai aud.

Când i-au deschis testamentul după moarte le pusese numai două condiții moștenitorilor. Să nu taie niciodată copacul. Și să adauge într-un eventual contract de vânzare o clauză specială. Pentru ca nici următorul proprietar să nu o poată face. A doua condiție era să-l îngroape lângă trunchiul lui. De ultima nu au mai ținut cont. Și l-au îngropat în cavoul familiei. După ce nu au reușit să-i sape nicăieri mormântul. Groparii

au rupt lopată după lopată în rădăcinile copacului. Se răspândiseră până și sub casă. Dar pe prima nu au mai îndrăznit să o încalce. Crescuseră cu poveștile despre copac. Și îl considerau aproape un membru al familiei. Între timp devenise un reper al întregului cartier. De ce nu le aduni pe toate într-o carte, l-a întrebat într-o zi? Poate că o voi face, i-a răspuns. Deși până și gândul în sine îi provoca senzația că ar fi comis o împietate. De parcă nu ar fi avut încă o relație atât de intimă pentru a-i scrie istoria.

Și-au petrecut multe prânzuri leneșe la umbra copacului. Și cine prelungite târziu în noapte. Era cea mai caldă vară. Cum auzi la televizor în fiecare an despre toate. Dar mai caniculară i se părea temperatura lui interioară. Acolo i-a spus prima dată că o iubește. Ea îi spusese de la început. Lui i-a luat un timp pentru a se acomoda cu ideea. Trecuseră mai bine de zece ani de când nu mai făcuse parte din vocabularul lui. I s-a împleticit limba când a pronunțat. Ea nici măcar nu a înțeles inițial ce-i spusese. El se aștepta la o reacție. Să-l felicite pentru curaj. Să-l strângă în brațe și să-l sărute. Să-i jure dragoste eternă și altele din aceeași categorie. Dar ea doar a mai luat o gură de limonadă fără miere. Dulceață era destulă în atmosferă. Încă puțină și i s-ar fi aplecat. Știa deja ce simte pentru ea. Nu mai avea nevoie de nicio declarație. A mai luat și el o gură de vin. Și încă una. Ai spus ceva, l-a întrebat după minute întregi de tăcere? Dar cine le mai ținea socoteala. Timpul încetinea la umbra copacului. În tandem cu metabolismul lor. Se lăsau toropiți de căldură. Cu simțurile moleșite de festin. Paharele se goleau mai lent. Mâncărurile erau savurate în tihnă. Și parcă deveneau mai gustoase cu fiecare amânare. Ca și cum așteptarea le armoniza paleta de arome. Se asortau și ei în gusturi. Și își transmiteau plăcerea unul celuilalt. Pentru a o dubla pe a fiecăruia.

Privit din exterior părea un film care rula cu încetinitorul. Un cadru fantezist ieșit din imaginația vreunui simbolist. Dar te contrariau mai degrabă scenele din afară. Odată ce asistai la ele dinăuntru. Își mai întorceau uneori ochii spre stradă. Spre mașinile din trafic și trecătorii grăbiți de pe trotuare. Și se înțelegeau din priviri să mai rămână. Nu mai aveau nevoie să-și spună nimic. Comandau două cafele și un desert pe care să-l împartă. Comunica prin semne și cu personalul. Ea se cuibărea la pieptul lui și moțăia până venea noua comandă. După care mânca numai jumătate. Și doar la insistențele lui mai lua o singură gură în plus. Îi rămânea mereu o pată de ciocolată pe buze. Pe care i-o ștergea cu un șervețel înainte să o sărute. El își lăsa capul pe spate. Și admira coroana simetrică a copacului. Nu era niciun pic de vânt. Dar se mișca într-un ritm propriu. Pentru a lăsa razele soarelui să se joace pe fața lui. Fără să rămână prea mult într-un singur loc și să-l ardă. De ce să mai plecăm de aici vreodată, îi venea să o întrebe? Privea din nou agitația din exterior. Și simțea că i se deschide un gol în stomac. Ca atunci când ești doar pasager într-o mașină care accelerează. Încotro vă îndreptați cu viteză, ar fi vrut să-i întrebe pe toți? Până venea și rândul lor să li se alăture.

Plecau de acolo lipiți unul de altul. După ce se dezlipeau cu greu de masa lor obișnuită. Dar se distanțau cu fiecare intersecție. Pe măsură ce se îndepărtau și de copac. Nu aveau loc pe trotuar împreună. Se desprindeau să treacă și alte persoane. Renunțau să mai meargă îmbrățișați. Apoi și să se mai țină de mână. Nu se mai puteau ascunde de soare. Nu-și mai puteau ascunde nici stările lor schimbătoare. Începeau să transpire și nu mai suportau atingerea celuilalt. Parcă și simpla lor apropiere le devenea greu de tolerat. Nu se mai priveau în ochi. Să nu le poată fi citite gândurile. Vorbeau în schimb mai mult decât ar fi avut ce spune. Cuvinte rostite la întâmplare. Pe care le alăturau în fraze fără noimă. Și a căror menire nu era decât să umple spațiul care se deschidea între ei. Erau obligați să ridice glasul pentru a se auzi în zarva din jurul lor. Până aveau senzația că se răstesc unul la altul. Vocea celuilalt le răsuna strident în timpane. Nu mai erau atenți nici la ce spuneau ei înșiși. Făceau conversație din inerție. Dar fiecare se gândea la altceva în dreptul lui. Le reveneau în minte preocupările obișnuite. Și redeveneau apăsătoare odată cu revenirea în lume. Numărau secunde până se înverzea semaforul. Traversau în alergare să nu rămână la jumătatea străzii. Le venea să bruscheze trecătorii care le blocau calea. Să lovească mașinile care se opreau pe trecere. Erau în pragul unei crize de nervi. Pe care nu și-i puteau descărca decât asupra celuilalt. Își aruncau vorbe grele. Și se încărcau de regrete. Apoi își căutau privirile după pauza din conversație. Și își cereau scuze prin gesturi. Își căutau mâinile să și le strângă din nou. Dar nu se mai simțea la fel ca înainte. Era un gest de regăsire. Dar în același timp și despărțire.

Un sentiment de nostalgie îi cuprindea pe măsură ce se apropiau de capăt. Se uitau amândoi în spate cu impulsul de a se întoarce. Întâi la umbra copacului. De unde să-și continue drumul înapoi până la începutul relației lor. Drumul înainte se bifurca la următoarea intersecție. Din care urmau să iasă pe sensuri opuse. Ai spus ceva, venise rândul lui să o întrebe? Nu mai contează, i-a răspuns.

Mă gândeam că ați rămas prieteni

Nu mi-ai zis că v-ați despărțit. Și nici măcar nu mai vorbiți? Ce am putea să ne mai spunem? Mă gândeam că ați rămas prieteni. Nu era cazul. S-a întâmplat ceva peste care să nu puteți trece? Nimic de genul. Am terminat-o după o simplă ceartă. Și atunci ce vă oprește să păstrați legătura? Ce sens ar mai avea? O relație de orice fel între două persoane ar trebui să evolueze. Să trecem de la iubiți la prieteni ar fi un regres. Dar și relațiile de prietenie au profunzimea lor. Nu se poate compara nivelul de intimitate. Cum ai putea să te mulțumești cu mai puțin după ce ai primit totul? Și cum să-i rezervi la rândul tău doar o parte din tot ce îți ofereai înainte? Trebuie să plec, s-a scuzat după un moment de tăcere. Se și ridicase de la masă. Atât de repede? N-am ajuns nici de o oră. Mă revanșez data viitoare. Nu s-a mai oboșit să inventeze o scuză. A plecat în grabă. Cu promisiunea că se vor revedea în curând. Pe care nu o făcuse niciunul cu sinceritate.

Avea senzația că i se uscaseră gâtul. Îi răgușise vocea de la cât vorbise. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai avusese o discuție normală. Doar telefoane scurte de complezență. Se simțea vinovat că mințise. Nu avea niciun alt program. Dar nu-i plăcea să vorbească despre ea cu alte persoane. Nici măcar cu prietenii cei mai apropiați. Orice conversație despre relația lor îi provoca sentimentul că i-ar fi trădat încrederea. Deși se împlinea o jumătate de an de când nu mai erau împreună. Își propusese să nu lase timpul să-i vindece rana. Să o păstreze deschisă ca în momentul rupturii. Să nu-și permită nici măcar slăbiciunea de a-și anestezia durerea. Să îndure pe viu consecințele greșelilor lui. Fiecare nouă zi era o repetiție a ultimei împreună. Se trezea cu premoniția că se va întâmpla ceva rău. Apoi rememora cearta de la care pornise despărțirea. Și tot ce o provocase. Analiza fiecare gest și replică. Se pierdea în gânduri care îl țineau treaz până târziu în noapte. Dormea numai câteva ore și o lua de la capăt cum deschidea ochii.

Mergea cu pași repezi spre casă. Simțea nevoia să pună distanță între el și prietenul cu interogatoriul. La un moment dat a intrat pe străzile lor preferate. Toleră cu greu revederea locurilor pe care le asocia cu ea. Așa că a grăbit și mai tare ritmul. Nici nu a realizat când a ajuns în fața casei. A intrat de parcă fugea din calea unei amenințări de viață și de moarte. S-a liniștit doar când s-a văzut după ușa închisă. Putea în sfârșit să revină la programul lui obișnuit. Și-a petrecut restul zilei pe fotoliu. S-a ridicat numai să aprindă lumina după ce a observat că se întunecase. Și a continuat să meargă în cerc până au început să-l doară tălpile. La un moment dat a simțit că tremură de frig. Și a realizat că nu mâncase toată ziua. Nu mai percepea senzația de foame. Mânca doar când își amintea. Și numai cât să nu cadă din picioare. A deschis frigiderul și nu a găsit nimic. S-a uitat la ceas și era prea târziu să comande. De ieșit din casă nu voia să audă.

Își luase porția la amiază pentru întreaga săptămână. Așa că s-a mulțumit cu niște migdale și o ciocolată neagră. Măcar să aibă și altă cauză de a rămâne trează încă o noapte.

A adormit spre dimineață. Și l-a trezit de la prima oră un vis. Era din nou cu același prieten și în același loc. Purtau aceeași conversație până la ultima replică. Pe care nu mai putea să o spună pentru că i se lipiseră buzele între ele. Când s-a trezit simțea oboseala în tot corpul. Dar știa că nu are niciun rost să încerce să mai doarmă. A mers la baie să se spele pe față. Își privea ochii injectați în oglindă. Cearcănele vinete de lipsa somnului și buzele crăpate de deshidratare. Până și mâinile îi erau atât de aspre încât aproape că îi zgâriau tenul. Când a încercat să deschidă gura a simțit o durere ascuțită. Și i s-a inundat limba de un lichid cu gust metalic. A scuipat în chiuvetă și era sânge. S-a gândit că trebuie să fie de la vreo gingie. Căuta întotdeauna explicațiile cele mai benigne pentru orice problemă medicală. Așa că s-a întors în pat după ce s-a clătit numai cu apă. Măcar să mai stea întins o vreme. A închis ochii și s-a adâncit la loc în gânduri.

Pe la prânz i-a sunat telefonul. Încă nu se mișcase din aceeași poziție. A răspuns doar ca să nu mai audă soneria. Era un curier. L-a întrebat dacă îl găsește să-i aducă un colet. Încerca să-i spună că e acasă și nu reușea. Pronunța cuvintele. Dar nu se auzea nimic. Curierul a crezut că s-a întrerupt conexiunea. A închis și a sunat iarăși. Dar el tot nu putea să vorbească. Nu se auzea nici măcar o șoaptă. De parcă gura lui nu mai era capabilă să emită niciun sunet. Nu l-a mai sunat și a treia oară. Și se ruga să nu-l mai sune nici altcineva. S-a clătit din nou cu un pahar de apă. Și a încercat iarăși să vorbească. Dar tot nu își revenise. Muțise peste noapte. A dat vina pe răgușeală. Până mâine o să-mi treacă, și-a spus în minte. Dar s-a trezit la fel și a doua zi. S-a hotărât să mai aștepte încă una și tot fără rezultat. Nu a mai putut nici să evite interacțiunile cu alte persoane. Se asigura că nu îl sună nimeni. Avea grijă să le trimită preventiv mesaje. La cumpărături mergea cu un carnet și un pix. Numai scrisul îi mai aducea liniște. Devenise forma lui preferată de comunicare. Își găsea din orice un pretext să mai pună niște cuvinte pe hârtie. Era mai activ și pe grupurile de mesagerie. Răspundea cu paragrafe întregi la mesaje de un singur rând.

De ce nu ar putea fi și o cale de a comunica din nou cu ea, s-a gândit într-o zi? Nu avea nicio intenție să redeschidă conversația directă. Numai că se încheiase prea abrupt. Și rămăseseră prea multe lucruri de spus între ei. Chiar dacă schimbaseră mesaje lungi pe final. Nu găsisese niciunul formula potrivită de a-și exprima perspectiva. Dialogul se terminase de fapt odată cu cearta. Mesajele care i-au urmat au fost numai fragmente din monologul fiecăruia. Își răspundeau de parcă nu ar fi acordat nicio atenție replicilor celuilalt. Până când nu și-au mai răspuns deloc. Ce altă variantă aș mai avea, se întreba

în plimbările lui prin casă? Nu mai scrisese încă din facultate nimic mai lung de o pagină. Dar simțea în acele momente că ar fi avut inspirație și pentru un întreg volum. De niște simple articole nu putea fi vorba. Trebuia să ascundă de ceilalți substratul intim al textelor. Așa că s-a hotărât să scrie ficțiune. A căutat și o revistă unde să le publice. A terminat unul după trei zile în care nu a făcut aproape nicio pauză. După ce l-a trimis editorilor a leșinat de epuizare pe canapea. Cum și-a revenit a verificat dacă îl publicaseră. Era deja pe site. Nu stârnise prea mult interes din partea cititorilor. Nu că l-ar fi interesat opinia altcuiva. Unicul motiv pentru care îl scrisese era să-l citească ea. Singura care ar fi putut să înțeleagă mesajele pe care le inserase în narațiune. L-a distribuit și pe contul lui. Doar pentru a se asigura că îl vede. A fost prima noapte în care a reușit să doarmă normal. Nu primise niciun semn când s-a așezat în pat. Nu l-a căutat nici până dimineața. Ar fi răsuflat ușurat. Știa că nu-i va răspunde în același stil. Și ar fi preferat să nu-i răspundă nimic decât să o facă în alte moduri. Dar parcă nu-i venea să creadă că nu reacționase în niciun fel. S-a gândit după o vreme să verifice și profilul ei. Și nu mai erau prieteni nici pe rețeaua socială.

Dacă ar ninge până mâine

Se întorsese în camera ei de la etaj cu fereastra la stradă. Era deja întuneric chiar dacă abia trecuse de ora cinci. Și-a întins mâna să aprindă lustra. Dar s-a oprit când a văzut instalația din geam pornită. Era destul cât să-și găsească drumul spre pat. Prin lumina intermitentă. Nu voia decât să închidă ochii câteva minute. Tocmai se ridicase de la masă. Una cu multe feluri cum numai de sărbători se mai îndupleca să mănânce. În restul timpului păstra un regim strict. Trecuse de prima tinerețe și orice exces îi amenința silueta în transformare. Noroc că nu se terminase încă postul și meniul fusese vegan. Își simțea și conștiința mai ușoară, nu doar stomacul. Mai era numai o zi până la Crăciun. Venise din timp să-și petreacă întreaga vacanță acasă. Și în anul acela tot singură, spre decepția mamei. Rămăseseră numai ele două. După ce toți ceilalți membri ai familiei se duseseră unul după altul. Unii schimbaseră țara. Alții lumea noastră cu una mai bună. Pe vremuri dormeau și pe jos că nu le mai ajungeau paturile. Când se aduna întreaga familie de sărbători. Acum se mutau dintr-un dormitor într-altul. E rândul tău să umpli din nou casa, i-a spus în ziua când a terminat facultatea. Și de atunci nu mai deschisese subiectul. Deși o vedea că suferă în sinea ei.

Simțea că i se face somn. Dar nu putuse niciodată să doarmă liniștită ziua. Se trezea speriată după numai câteva minute cu sentimentul că trece viața pe lângă ea. Că ratează întâlnirea cu destinul. S-a ridicat pe marginea patului și s-a întins după apa de udat florile. Și-a turnat în pumn ca să-și stropească fața. Dar n-a avut niciun efect că se încălzise. Era prea moleșită să meargă la baie. Să-și alunge somnul sub jetul rece de la chiuveță. Temperaturile coborau mult sub zero grade în orașul său natal de munte. Măcar de-ar ninge, și-a spus în gând ca pe o rugăciune. Nu-și mai amintea de când nu se mai întâmplase în ajun. Evitase să urmărească prognoza. Să nu-i alunge orice urmă de speranță. Aștepta un miracol ca atunci când și-a văzut pentru ultima dată tatăl în viață. Luat cu ambulanța după ce se prăbușise în fața casei. Mai avea doar câțiva pași să ajungă. Să le spună cele din urmă cuvinte. Să le îmbrățișeze. Dar nu s-a mai trezit din comă. A murit câteva ore mai târziu pe masa de operație.

Pe Marta n-au lăsat-o să-l vadă înainte de înmormântare. Dar a așteptat să se facă târziu în a doua noapte și s-a strecurat în camera unde era priveghiul. A pândit să plece rudele până mai rămăsese doar o mătușă în vârstă care ațipise pe scaun. S-a apropiat de coșciug și s-a ridicat pe vârfuri să-l privească. Își schimbase culoarea la față. I-a atins pielea și era rece. L-a strâns puternic de mână să-l încălzească. I-a aranjat gulerul de la cămașă și i-a curățat o pată de ceară de pe costum. După care și-a închis ochii și a spus o rugăciune. Cum văzuse că făcea o măicuță cât așteptase să plece lumea. S-a ascuns sub masă când a auzit că venea cineva. I-a urmărit pantofii când a intrat pe ușă.

Și a fugit cum s-a întors cu spatele. S-a așezat înapoi în pat. Dar nu a putut să adoarmă. Și-a ascultat multă vreme mama plângând în camera alăturată. Se făcuse liniște în toată casa. Parcă nu mai îndrăznea nimeni să o consoleze.

Își amintea totul când îi vedea chitara rezemată de perete. O păstrase de atunci la ea în cameră. Dar nu învățase deloc să cânte. Avea impresia că-i șterge urmele de câte ori îi atingea corzile. A refuzat mult timp și să o curețe de praf. Doar îl sufla în aer când făceau curățenie. De teamă să nu o atingă mama ei cu vreo cârpă. Îi compusese un cântec pentru ultima serbare de la grădiniță. Pe care îl cântaseră împreună pe scenă. Plânsese și atunci mama ei. Dar cu o bucurie în privire pe care nu o mai văzuse niciodată după moartea lui. Rămăsese tot restul vieții singură. Deși avea cam vârsta ei de acum când se întâmplase. Marta îi fusese mereu recunoscătoare. Chiar dacă fără să i-o spună vreodată. N-ar fi conceput să-l înlocuiască.

A simțit nevoia să asculte muzică. Și-a ales o piesă care i-ar fi plăcut și lui. Câte n-ar fi avut să-i împărtășească. Era sigură că viața ar fi decurs altfel cu el alături. Parcă de atunci a încetat și ea să mai trăiască. S-a îndepărtat de existența normală a celor din jur. Părea absentă și în mijlocul copiilor de vârsta ei. Nu le-a mai putut înțelege veselie lipsită de griji. Diferențele au devenit și mai vizibile odată cu anii. De la un punct încolo și le-a afișat cu intenție. Și-a construit identitatea în contrast cu lumea obișnuită. De la hainele pe care le îmbrăca la școală. La muzica din căști și cartea din geantă. Nu a fost doar o fază. Cu timpul s-a emancipat de orice stridențe. Dar a continuat să iasă la fel de mult în evidență. Chiar și după ce și-ar fi dorit numai să treacă neobservată. Nu mai voia să înfrunte pe nimeni. Dar personalitatea ei reprezenta un afront în sine.

I-a auzit pașii urcând pe scară. S-a sters la ochi să nu-i vadă lacrimile. Dar nu a făcut decât să-i înroșească mai tare. A rugat-o să nu aprindă lumina când a intrat. Ți-am făcut un ceai, i-a spus și l-a așezat pe birou. Uite și prăjitura. Ai lăsat-o pe masă. N-am mai putut să o mănânc, și-a cerut scuze. Parcă îi era jenă și să-i mulțumească. O trata ca atunci când era mică. Nu era dorință să nu i-o îndeplinească. Și ea nu putuse să-i ofere nici măcar un nepot, își reproșa mereu. A început să ningă, i-a spus cu ochii spre fereastră. Marta aproape că a strigat de bucurie. Uite că avem totuși un copil în casă. Dacă ar ninge până mâine, i-a răspuns visătoare. Și a urmărit fulgii toată seara la lumina becului de pe stradă. Simțea că se vor opri dacă pleacă și o singură clipă din fața geamului.

Când s-a trezit întreaga cameră era luminată. Nu mai trăsese draperiile să vadă afară. Încă mai fulguia când adormise. Dimineaua ieșise soarele și se reflecta în zăpada intactă. Nu se vedeau urme nici măcar spre poartă. Cum de nu a plecat la Biserică, s-a gândit. Încă nu-și făcuse curaj să coboare din pat. Ar mai fi zăbovit ca în copilărie. Când

își aștepta tatăl să-i aprindă mai întâi focul în sobă. O lua înfășurată în pătură să-și deschidă cadourile de sub brad. Primea mereu ce îi scria lui Moș Crăciun. Dar avea grijă și ea să nu ceară prea multe. A găsit și atunci unul când s-a ridicat. Împachetat atât de frumos că-i era milă să-l desfacă. A tăiat ambalajul cu grijă. Primise o geantă nouă. Și-a amintit cum i se plânsese mamei într-o seară la telefon. Că i se rupsesse căptușeala la preferata ei. Și că n-are bani să-și cumpere alta până la următorul salariu. A intrat în bucătărie să-i mulțumească emoționată. Dar nu a găsit-o. Nu era nici în baie. Poate a plecat totuși, s-a gândit din nou. I s-or fi acoperit între timp urmele de la ninsoare.

A simțit că i se face răcoare și a realizat că nu-și schimbase încă pijamalele. A vrut să meargă înapoi să se îmbrace. Dar a observat o umbră în dormitorul mamei. Parcă se distingeau și niște zgomote. S-a apropiat cu grijă să nu o deranjeze. Și a văzut-o plângând prin ușa întredeschisă. Cu portretul tatălui în brațe. Îl ținea pe noptieră de când murise și îl săruta în fiecare dimineață. S-a auzit clopotul de la Biserică. Și a urmărit-o cum îngenunchează în fața icoanei. Și-a făcut cruce și s-a rugat cu voce șoptită. Mai ține-mă în viață să nu o las singură.

Ce-i cu pofta asta pe tine

Se mutase de vreo două săptămâni într-un alt bloc când a auzit-o prima dată. Intrase la baie să-și pregătească apa pentru duș. Și în timp ce se dezbrăca a deslușit niște gemete dintr-un apartament vecin. La început mai încet. Înăbușite de timiditate. După care tot mai puternice. Pe măsură ce se apropia de orgasm. Alin a închis apa și a ascultat până la final. Nu a durat mult. Și nu distinsese nicio altă persoană. Gâfâielile vreunui bărbat l-ar fi trimis mai devreme la duș. Să nu le mai audă sub jetul de apă. Fereastra de la baie se deschidea într-un spațiu comun. Și zgomotele circulau de la un apartament la altul. Avea mereu impulsul să o închidă. De parcă i-ar fi violat intimitatea. Deși nu se putea vedea înăuntru. Geamurile erau opace. Dar tresărea oricum de câte ori trecea cineva.

Nu l-a mai închis totuși din acea zi. S-a abținut să tragă cu ochiul prin deschizătură. Să vadă din ce apartament veneau gemetele. Dar a făcut-o când s-au auzit a doua oară. Și a observat că era lumina aprinsă la vecina din față. Nu se întâlniseră niciodată. Dar avusese de câteva ori senzația că îl urmărește prin vizor. Atunci când venea sau pleca de acasă. S-a terminat și de această dată repede. Durase cam puțin să fi avut companie. Și nu distinsese nici acum o voce masculină. Doar gemetele feminine. Urmate de o liniște deplină. Ca și cum ar fi adormit imediat după. Și-o imagina așezată în cadă. Cu picioarele desfăcute pe cele două margini. O mână pe sânii goi. Și cealaltă masându-i clitorisul.

A simțit că are erecție. Și și-a potrivit dușul mai rece să se calmeze. A încercat să-și alunge fanteziile. Să-și vadă de programul din restul zilei. Dar când s-a întâmplat și a treia oară n-a mai rezistat. Și-a stabilit o întâlnire cu una dintre fetele pe care le vedea ocazional. Au ieșit la cină. S-au oprit și într-un club pentru încă un pahar. Au mai băut unul și după ce au ajuns la el. După care au făcut sex tot restul nopții. Ce-i cu pofta asta pe tine, l-a întrebat când i-a băgat mâna sub fustă de la primul sărut. A tresărit la gândul vecinei. Dar realiza că nu e o explicație pe care i-ar fi plăcut să o primească. Așa că a preferat să-și folosească altfel gura. Și n-a mai auzit niciun cuvânt de protest de la domnișoară. Numai gemete. Care se confundau în mintea lui cu ale vecinei. Și îi resipeau apatia obișnuită. În care se instala mereu după câteva nopți cu aceeași femeie.

Adormise de câteva minute. Cu spatele la musafiră și încolăcit de brațele ei. Când s-au auzit niște bătăi puternice în ușă. S-a ridicat speriat. Și a plecat imediat spre intrare. Dar nu mai era nimeni pe scară. S-au mai auzit doar niște pași greoi. Și o ușă trântită în grabă. Avea senzația că îi vibra podeaua sub picioare. Când s-a uitat pe vizor după cine îl trezise. N-a mai ieșit din casă. S-a întors la domnișoara care îl striga din dormitor. Să o liniștească. Își trăsese deja bikinii și un tricou. De parcă aștepta să nu se mai întoarcă

singur. S-au așezat înapoi la somn. Dar a dormit întrerupt toată noaptea. Din cauza unor vise pe care nu reușea să și le amintească. După ce s-a dezmeticit a doua zi.

Rămăsese pe marginea patului. Amețit somnul prea scurt. Când a văzut-o că intră la baie. Și îi face semn să o urmeze. A mers după ea mai mult pentru duș. În speranța că o să-și mai revină sub apa fierbinte. Dar odată intrat i-au revenit mai degrabă senzațiile din zilele trecute. Domnișoara i-a observat începutul de erecție. A zâmbit larg. Și-a umplut mâna cu gel. Și a început să-l frece ușor. După care s-a întors cu spatele. Și-a desfăcut încet picioarele. Și s-a aplecat cu mâinile pe perete. A început să geamă de cum a pătruns-o. Atât de excitat încât i se mărise penisul. Îl strângea vaginul pe care îl mai penetrase de atâtea ori. De parcă ar fi fost din nou virgină. Se apropia de orgasm și gema tot mai puternic. Când au terminat în același timp i s-a părut că urlă. Și în tandem s-a auzit un gemet prelung din apartamentul vecin. Doar că nu i s-a părut tot unul de plăcere.

Domnișoara nu sesizase nimic. Continua să geamă când s-a lăsat în genunchi. De la cum îi tremurau picioarele. Alin îi urmărea spasmele din tot corpul. Când a observat un firicel de sânge care i se prelingea dintre coapse. Fără să-i provoace totuși vreo reacție. Gândurile îi rămăseseră la vecină. S-a tras mai aproape de geam să asculte. Dar nu s-a mai auzit niciun zgomot. A mai rămas o vreme în baie și după ce domnișoara a ieșit să se îmbrace. Până la urmă s-a uitat din nou spre geamul vecinei. Și a văzut că lumina era încă aprinsă. Dar nu sesiza nicio mișcare în spatele ferestrei.

A renunțat și a plecat să o conducă. S-a mai întors abia pe seară. După ce luaseră prânzul împreună. Și inventase o scuză să nu-și petreacă încă o noapte cu ea. Refuzase și să stabilească de atunci o nouă întâlnire. Îi promisese că-i va scrie. Dar nu fusese de ajuns să-i prevină o grimasă. Știa că vor mai trece niște săptămâni până să o caute iarăși.

A observat din depărtare o salvare în fața scării. Înconjurată de lumea care se adunase să asiste. Tocmai se vedeau cum trec asistenții. Cu targa lăsată sub greutatea unei paciente. Împreună cu vecinii care îi ajutaseră să o coboare de la etaj. N-a sesizat decât că era femeie. Și numai după forma corpului. Pentru că își acoperise fața cu o pătură. De parcă nu voia să fie văzută de cineva anume. Au urcat-o în ambulanță și au plecat de urgență. Lumea încă mai comenta când s-a apropiat. A recunoscut numărul apartamentului. Era cel din fața lui. S-a interesat ce se întâmplase. Și i-au povestit că o găsiseră într-o baltă de sânge în cadă. Dar nu asta era partea interesantă, i-a șoptit la ureche o doamnă. Femeia și-ar fi înfipt un cuțit în vagin. Până nu i se mai vedea nici mânerul. După care ar fi leșinat instantaneu de durere. Și ar fi zăcut acolo câteva ore. Până îl alertase mama ei pe administrator că nu-i răspunde la telefonul de seară.

Puteai să fii tu

Mana a simțit că nu era de ajuns să le arunce. Așa că a luat buchetul din glastră și a încercat să-i dea foc. Nu a reușit totuși să-l aprindă. Florile erau încă verzi. Abia i le dăruise. Nu-și deschiseseră nici bobocii. Parcă le privea cu invidie. Ea se simțea trecută. Și se aprindea până și de la o scânteie. Nu se regăsea decât în rădăcinile tăiate. Avea mereu sentimentul că fusese smulsă din mediul ei natural. Încă de când plecase de acasă. Și trecuseră deja mulți ani de atunci. Nu-i venea nici să-i numere. Combinațiile de cifre o aruncau în depresie. Sigur e din cauza vârstei, și-a spus pentru a nu știu câta oară. Tot așteptând să găsească un motiv diferit. Să-și poată contrazice singură explicațiile. Pe care și le confecționase în absența unora din partea lui. Cum să te oprești după o singură noapte? Poate că n-ar fi trebuit să-i cedezi atât de ușor, se dojenea în bezna din apartament. Se făcuse seară și nici măcar nu observase. Pierdută în gânduri redundante. Să aprind totuși lumina, și-a spus. Poate va trece prin față și va crede că nu sunt acasă. Ce-ar fi să mă trezesc cu el la ușă? Măcar să mă aranjez puțin. A plecat spre baie. Și a tresărit când s-a uitat în oglindă. Nu ieșise din casă toată ziua. Avea părul răvășit de la somnul agitat. Și i se învinețiseră cearcănele. De care nu mai scăpa cu nicio cremă. Pe care nu le mai ascundea niciun fard. O singură zi nu-i mai era de ajuns să-și revină după o noapte pierdută. Se va simți mai bine mâine. Dar urmele nu vor mai dispărea nicicând. Se vor aduna cu fiecare an trecut. Și fiecare exces comis din frustrare. Va continua să-și grăbească îmbătrânirea. Pe care n-ar mai fi putut oricum să o oprească. Doar să o prelungească cu prețul de a-și refuza plăcerile una câte una.

Abia trecuse de treizeci și începuse deja să numere invers. Avea un job stabil. Același dintotdeauna. Măcar era în domeniul studiilor. Nu că ar fi atras-o în mod deosebit. Și-a ales facultatea din inerție. În continuarea profilului din liceu. Unde ajunsese ca urmare a mediei de la examen. Dacă tot intrase. De ce să nu și rămână la cea mai căutată clasă? Ar fi crezut-o lumea nebună. Așa că a îndurat patru ani de plictiseală. Și încă cinci la universitate. Pentru ca apoi să practice o meserie care nu-i oferea nicio satisfacție. Spre deosebire de el. Și dacă va rămâne cu o singură noapte. Ar fi vrut să regrete. Dar s-ar fi simțit ipocrită. Nu mai experimentase nimic la fel de intens de prea multă vreme. Probabil că ar fi procedat la fel. Și dacă ar fi știut de la început deznodământul. De altfel o și avertizase. Dar nu-i venise să creadă. Că poate renunța cineva atât de ușor. La ea și la ce avea de oferit. După o pauză atât de lungă. Tot ce făcuse în ultimii ani era să se pregătească pentru o nouă relație. Ieșise la întâlniri. Dar nu se legase nimic de durată. Nici măcar tot de o noapte. Nu era genul care să treacă dintr-un pat într-altul. Așteptase să apară persoana potrivită. Alături de care să-și construiască restul vieții. Cel puțin atât cât mai rămăsese din ea. Dar timpul trecea și opțiunile deveneau tot mai limitate. Anturajul de fete singure era din ce în ce mai restrâns. Abia se mai strângeau trei, patru

la un cocktail pe centru. Să-și etaleze noile ținute. Să măsoare cu privirea băieții de la mesele vecine. Deși sfârșeau mereu prin a se întreține numai cu chelnerul. Își pierduseră încrederea să intre în vorbă cu necunoscuți. Aveau senzația că sunt ridicole. Că n-ar fi rezonat cu vârsta. Chiar dacă numai după asta tânjeau. Ca masa lor de fete să devină mixtă. S-ar fi mulțumit și cu unul singur. Pe care să-l descoase toate. Să intre în competiție pentru a-l seduce. Numai de dragul adrenalinei. Nu și-ar fi pus niciuna problema să plece însoțită. Pentru asta ar fi trebuit să se adune niște pahare.

Când a ieșit cu el a sărutat-o de la al doilea. Nu i-a opus nicio rezistență. Deși se cunoșteau vag și nu se mai văzuseră de mulți ani. Nu era tocmai ce-și închipuise. Îi observase și unele defecte. Dar conversația se derulase spontan. Fără ca vreunul să facă eforturi. Și era deja un progres față de întâlnirile precedente. Aveau câteva interese comune. Se potriveau și în opinii. Chiar dacă ale ei nu erau atât de bine conturate. Sau poate doar nu atât de vehemente. Ar fi evitat oricum să-l contrazică. Nu voia să fie vinovată de încă un eșec. Îi era greu să mai creadă în reușită. Putea să-i ceară orice. Doar nu să-și facă din nou speranțe. Era prea dureros când se risipeau. N-ar fi vrut să mai treacă printr-o deziluzie. Își asumase un risc suficient și că-i acceptase invitația. Dar cum era să nu o facă? Răspundea flatată la orice flirt. De la o vârstă nu mai știa exact dacă din atracție sau disperare. Ce atârna mai greu în balanță. Câteva schimburi de priviri îi erau de ajuns pentru a-și proiecta întreaga relație. Avea nunta plănuită în detaliu. Știa locația, muzicienii și meniul. Până și melodia de la dansul mirilor. Alesese și numele copiilor. Îi lipsea numai partenerul.

Mana s-a uitat din nou la flori. Și a simțit cum o cuprinde furia. A smuls buchetul din glastră și a plecat spre baie. L-a aruncat în chiuvetă și a turnat peste o sticlă întreagă de spirt. A mers apoi în bucătărie după un chibrit. Și când s-a întors a dat foc la tot pachetul înainte să-l arunce deasupra. Flăcăra s-a ridicat spre tavan. I-a simțit căldura pe față. Și s-a dat un pas în spate. Dar focul s-a domolit imediat. Și florile au ars numai pe jumătate. Chiuveta se umpluse de funingine. Și oglinda se înnegrișe de fum. A șters-o cu mâneca. Și când și-a privit reflexia i s-a părut că arată ciudat. S-a uitat mai atent și a observat că își arsese sprâncele. Și i se întipărise o expresie de răutate pe figură. Care îi provoca ei însăși fiori. Obişnuia să-și analizeze trăsăturile. Sau mai precis să le urmărească evoluția. I se păruse că odată cu anii se accentuaseră unele. Tocmai cele pe care le-ar fi vrut estompate. Parcă deveniseră și mai evidente fără sprâncene. Toate acele tușe asimetrice care îi conturau un portret dizarmonic. Ca o hartă a propriei degradări. Ale cărei origini nu erau doar fizice.

Mana a luat buchetul și l-a izbit în oglindă. Nu s-a oprit până a crăpat-o. Deși se arsese la mână și începuse să țipe. Plângea căzută în genunchi. Și se lovea cu fruntea de cadă. Când și-a auzit telefonul printre suspine. Primise o notificare. Pentru că el postase o

fotografie. Era la o masă cu două pahare de vin. Unul alb și celălalt roșu. A recunoscut clubul unde merseseră și împreună. Lângă cel alb se vedea o mână de femeie. Adăugase și o piesă pe care i-o trimisese ea. Și în descriere *puteai să fii tu*.

Iartă-mă că te las singură

Alina împlinise treizeci și unu de ani. Trecuseră numai trei zile de la aniversarea ei. Și-o petrecuse singură. Își cumpărase din timp bilet la Filarmonică. Nu se iluzionase că va avea un alt program. Și nici că ar trebui să cumpere două. Știa că nu va avea însoțitor pentru încă un an la rând. Ar fi putut să-și invite o prietenă. Dar nu era compania pe care și-ar fi dorit-o. S-a afundat în scaunul moale. Își propusese să fie atentă la interpretare. Dar nu fusese decât coloană sonoră pentru gândurile sale. S-a ridicat la final cu impresia că începuse de numai câteva minute. Ar fi putut și să rămână la un pahar după. Dar l-a băut tot singură acasă. Și numai de jumătate. Restul l-a vărsat în chiuvetă. Își pierduse și gustul de când ținea sticla în frigider. Se uita cum se scurge lichidul. Și parcă își vedea tinerețea trecându-i prin față. Când a simțit că i se umezesc ochii și-a scuturat capul. Nu voia să aibă o criză de plâns și de ziua ei. Nu suportase niciodată cântecul. Putea să mai aștepte măcar până la culcare. Oricum nu schimbase așternuturile după cea din urmă cu o seară. Era somniferul ei când nu putea să adoarmă. Plângea uneori de se trezea cu părul încă ud.

Nu avea program nici pentru a doua zi. Chiar dacă era sfârșit de săptămână. Își propusese să lenevească pe canapea cu o carte în mână. Nu că nu și-ar fi petrecut la fel și restul zilelor. Doar că ieșise cu o sâmbătă în urmă. Și se întorsese mai deprimată decât plecase. Tot ce reușise era să mai piardă o noapte. Să mai grăbească procesul de îmbătrânire cu niște săptămâni. Își amintea că văzuse undeva o descriere. *Îi număra ridurile de pe frunte. Adâncite în piele. Până aproape să-i spintece carnea și să-i pătrundă în creier. Îi măsura cearcănele negre. Sub pleoapele căzute de oboseală. Din ochiul stâng îi atârna mereu o lacrimă. Gata să cadă. Pe obrazul palid. Spre cutele din colțul gurii. Să-i usture buzele crăpate și să-i amărase vârful limbii.* Se potrivea cu persoana care o privea din oglindă. Aproape că nu își mai recunoștea reflexia. Tresărea și făcea un pas în spate. Cu impresia că o să iasă din cadru să o atace. De parcă se trezise într-un coșmar și nu dintr-unul. Creierul îi juca uneori feste. Și visa un soț în pat lângă ea. Voci de copii care se auzau din camera alăturată. Plângea și la începutul zilei când se întâmpla.

Singura consolare era asemănarea cu bunica ei. Odată cu timpul se transforma într-o copie fidelă. Ar fi vrut să aibă și zâmbetul ei. Și bucuria din privire de câte ori o vedea intrând. Și-o păstrase chiar și la azil. Când o părăsise luciditatea și a fost nevoită să o interneze. A mai trăit numai câteva luni. Mergea să o vadă în fiecare zi. Dar tot își reproșa că nu o ținuse acasă până la sfârșit. Eliberase locul pentru nimeni. O să-mi plătesc greșeala cu aceeași soartă, își spunea de câte ori îi reveneau remușcările. Pe final nu o mai recunoștea decât pe Alina. L-a zâmbit la fel până în ultima zi. Părea să nu

mai rămână în viață decât pentru vizitele ei. O simțea când se apropia. Și se întorcea spre ușă. În restul timpului stătea în fața geamului. Cu privirea fixată în gol. Arăta când emotivă. Când uimită. Dar mai ales senină. De parcă începuse să vadă dincolo. Iartă-mă că te las singură, îi spusese la ultima vizită. Dar ea nu și-a găsit nici măcar puterea să o consoleze. Să o asigure că va fi în regulă. Ar fi însemnat să o mintă. Și nu putuse niciodată să-i ascundă nimic. S-a întors cu spatele să nu-i vadă nici lacrimile. Roagă-te, a fost ultimul ei cuvânt pentru Alina! Dar ea deja plecase. Se grăbea ca de obicei fără să știe încotro. Și fără să ajungă vreodată undeva.

Unde te duci, o întreba când ieșea aranjată din camera ei? Mă văd cu prietenele, îi răspundea din ușă. Se întorcea să o pupe. Să nu stai mult, o ruga în timp ce-i strecura niște bani în buzunar. Alina o îmbrățișa. Și apoi pleca în fugă de nerăbdare. Era așteptată la scară. Pe lângă prietene erau și niște prieteni. Dintre care și unul mai special. Toată lumea îi vedea deja împreună. Se vorbea despre ei ca despre un cuplu. Dar nu erau decât amici. Și n-au rămas nici măcar atât până la final. S-au sărutat o singură dată la o petrecere. Și niciodată după. A doua zi s-au comportat de parcă nu se întâmplase nimic. Se temea fiecare să nu fie respins de celălalt. Așa că nu a mai făcut niciunul primul pas. El s-a sărutat cu altă fată la următoarea petrecere. Nu înainte de a se asigura că îl vede. Ea a plâns în baie până aproape să leșine. După care a băut niște pahare în plus. Și-a ales un băiat la întâmplare. Și și-a pierdut virginitatea. Rămăsese până în prezent cea mai urâtă noapte din viața ei. Mihnea nu i-a mai adresat niciun cuvânt după ce s-a aflat în școală. Întorcea capul de câte ori se intersectau pe holuri. Era privită cu dezgust și de restul anturajului. Din fericire era ultimul an. Și a plecat repede la facultate. Nu a mai revenit decât în vacanțe. Și numai pentru a-și revedea bunica. Ceilalți au dispărut complet din viața ei. Nu mai știa nimic de niciunul. Refuzase să meargă și la întâlnirea de zece ani.

Îi făceau rău amintirile din liceu. Chiar și după atât de mult timp. A simțit nevoia să ia o gură de aer. Avea senzația că se sufocă. Dacă mai rămânea între patru pereți. A plecat la întâmplare pe străzile din apropiere. Căuta o bancă pe care să zăbovească. Și a văzut una în curtea unei Biserici. Privea icoanele cu sfinți în soarele de primăvară. Ca niște vechi prieteni pe care îi vizita după o absență lungă. Era rândul unor amintiri mai frumoase. Când era mică o însoțea pe bunica ei în fiecare duminică la Liturghie. După ce crescuse nu se mai trezea să meargă. Sâmbăta rămânea până târziu în oraș. Dar ea o aștepta întotdeauna să se întoarcă. Și pleca la slujbă aproape nedormită. Îi plăcea să o găsească citind Psaltirea la lumina lămpii. Și-ar fi dorit să-i aprind o lumânare, s-a gândit. Și a intrat cu reținere în Biserică. Dar odată ce a trecut pragul nu i-a mai venit să plece. S-a ascuns într-un colț și a rămas până s-a făcut seară. I se golise în sfârșit mintea de gânduri. Asculta Vecernia atentă la fiecare cuvânt. Cu senzația că își

amintește o limbă veche. Ale cărei sensuri le descoperea abia atunci. Când s-a terminat a aprins două lumânări. Una pentru vii și cealaltă pentru morți. Și s-a rugat să se îndeplinească dorințele pe care le avusese bunica pentru ea. A plecat înapoi spre casă. Și-a schimbat așternuturile și s-a culcat cum a ajuns.

A fost ultima care s-a trezit a doua zi. Mihnea era deja în bucătărie. Mirosul de cafea ajunsese până în dormitor. Copiii se jucau liniștiți în camera lor. Îi auzea cum vorbeau în șoaptă să nu o deranjeze. S-a uitat pe geam. Și era o zi însorită în orașul ei natal. Aveau în plan să meargă în parc. Și să încerce noul restaurant de pe malul lacului. Să trecem și pe la cimitir, și-a spus. Ar fi fost ziua bunicii astăzi.

Spune-mi, te rog, că ți-a plăcut

Lui Gabriel îi plăcea să gătească. Și totuși e cam mult spus. Îi plăcea să facă prăjituri. Încercase toate rețetele. Unele îi ieșeau din prima. Pentru altele avea nevoie de câteva încercări să-i reușească. Doar că în ultima vreme cam intrase în criză de opțiuni. Nu mai găsea sortimente noi oricât ar fi căutat. Epuizase internetul de multă vreme. Luase și restaurantele la rând. Dar n-a prea descoperit nimic ce să nu fi încercat deja. Doar variațiuni pe aceleași teme. De care se cam săturase să o spunem drept. Continua să-și facă săptămânal câte una dintre preferate. Dar ajunsese o rutină care îl plictisea de moarte. Își mai tăia câte o bucată din când în când. Mai mult de foame decât de plăcere. Începuse să fie tot mai darnic. Le împărțea și înainte cu toată lumea care îi intra în casă. Dar acum porția lui scădea cu fiecare săptămână. Parcă voia să scape de ele din frigider. Să nu le vadă cum se strică. Înainte se mai forța să le termine. Mai ales când se pregătea să coacă una nouă. Dar acum nu-l mai putea face nimic să le înghită. După ce i se tăia pofta.

Dacă aș inventa o prăjitură, s-a gândit într-o zi? Și parcă i s-a făcut jenă de aroganța lui. Doar nu era vreun maestru bucătar. Cum și-ar fi permis el să decidă ce ingrediente combină? Și ce cantitate din fiecare. Dar ce altă soluție ar fi mai avut? S-a gândit trei zile și trei nopți ce să pună. Tot adăuga și tăia de pe listă. Până s-a hotărât să amestece câte un pic din tot ce-i plăcea mai mult. A combinat ciocolată și musli. Caise și migdale. A turnat și un strop de cognac. Apoi a mai turnat câteva picături. Și-a pus un deget și într-un pahar să-și facă puțin curaj. A completat și cu ce a mai găsit prin casă. Dacă îmi plac separat ar trebui să-mi placă și împreună, s-a încurajat. A pus tava la cuptor și s-a așezat pe un scaun. Asta era partea cea mai grea. Așteptarea până să fie gata. Nu s-a mișcat din fața lui în următoarea oră. Se uita pe geam cum se coace. Grijiu să nu o ardă cumva. Urmărea cum se mișcă încet timerul. Parcă nu trecuseră niciodată atât de greu minutele. Îi venea să o scoată mai devreme de nerăbdare. Dar a tras aer în piept adânc și s-a mai calmat când a simțit aroma până în stomac. Se aștepta să se trezească cu vreun vecin neinvitat la ușă. La cât de bine mirosea și pe scară. Uneori lăsa deschis intenționat. Să se bucure și alții împreună cu el. Până i-a făcut administratorul observație. Probabil că ar fi vrut și el o porție, i-a trecut prin minte. Și l-a bufnit râsul chiar în timp ce îl apostrofa.

Când a fost în sfârșit gata n-a mai avut răbdare să se răcească. A mușcat direct. S-a ars la buze și pe limbă. Dar locul durerii a fost luat treptat de o plăcere cum nu mai simțise niciodată. A luat încă o gură și mai mare. S-a ars și mai tare. Dar nu-l mai interesa nimic în afară de a mai simți o dată gustul. Începuse să tremure de plăcere. Și nu se gândea decât cum să-și împărtășească senzația cu alții. Și-a sunat imediat mama. A chemat și

câțiva prieteni în vizită. Și-a dat seama că nu-i va ajunge doar o tavă. Și a mai pus una la cuptor. Ar fi pus-o și pe a treia. Dar nu mai avea destule ingrediente.

Primul a ajuns Filip. Stătea cel mai aproape și îi era cam foame. Ca de obicei de altfel. Se abonase la prăjiturile lui Gabriel de ceva timp. Probabil că s-ar fi trezit cu el și dacă nu l-ar fi chemat. Parcă avea un al șaselea simț. Știa mereu când are ceva la cuptor. L-a pus o bucată mai mare decât până atunci. Și a fost prima dată când nu a mai cerut. Ba chiar nici nu a terminat-o. S-a scuzat că mâncase chiar înainte și a mers la baie. A ieșit de acolo după suspect de multă vreme. Și l-a avertizat că ar fi bine să mai aștepte până să intre și el. Gabriel l-a mai rugat cu o porție. Filip l-a refuzat politicos și a plecat direct. Își amintise din senin că mai avea de făcut o vizită. A refuzat și pachetul. Pe motiv că nu se putea duce la altcineva cu punga după el. Gabriel a ridicat din umeri și s-a întors la prăjitura lui. Nu s-a putut abține și a mâncat încă o felie. În așteptarea următorilor invitați. Erau doi prieteni vechi care formau și un cuplu. De obicei îi cam refuzau invitațiile. Dar acum veneau oricum în zonă și i-au promis că se opresc. Nu strică o prăjitură pentru acasă, s-a gândit ea. Ceva în minus de gătit pentru zilele următoare. Numai că au plecat și ei la fel de repede după ce au gustat-o. Și tot fără pachetul pregătit de gazdă. S-au prefăcut că nu-l aud când i-a strigat că îl uitaseră. Gabriel a ridicat din nou din umeri. Nu era tocmai neobișnuit pentru ei să nu stea mult. Așa că s-a întors să mai mănânce o bucată. Dar l-a întrerupt telefonul. Era mama lui care îl suna din tramvai. Ai nevoie de ceva de la magazin, l-a întrebat? Gabriel avea de gând să mai coacă o tavă. Dar îi rămăsese destulă pentru ei doi. Așa că a rugat-o doar să se grăbească. Începuse să intre la idei și avea nevoie să mai testeze rapid prăjitura pe cineva. Atât de imperativ i-a vorbit la telefon încât mama lui gâfâia când a intrat în apartament. A așezat-o direct la masă. N-a lăsat-o nici măcar să meargă la baie. A pus-o să se spele la chiuveta din bucătărie. Când a luat prima gură nu și-a putut ascunde o grimasă. Dar a zâmbit până la urmă. Cam forțat i s-a părut. L-a lăudat însă. Cum o făcea de obicei. Și a continuat să înghită cu sughituri. După ce a luat ultima bucată parcă a răsuflat ușurată. Nu s-a îndurat totuși să mănânce și a doua porție. Are și dragostea de mamă limitele ei. S-au mutat în living să povestească ce mai făcuseră între timp. Nu prea aveau noutăți să-și spună. Pentru că vorbeau zilnic la telefon. A observat că a mers de vreo trei ori la baie până să plece. Era cam mult chiar și pentru ea. S-a îngrijorat să nu aibă ceva. Dar l-a asigurat că e în regulă. Și-a luat porția pentru acasă. Și a plecat mai grăbită decât venise. Totuși nu înainte de a-i face puțină curățenie prin bucătărie.

Gabriel se mai liniștise. Dar tot nu se lămurise ce să creadă despre prăjitură. Nu primise nici măcar complimentele obișnuite. De la mama lui nu le putea lua în considerare. N-ar fi criticat niciodată ceva făcut de el. S-a gândit pe cine ar mai putea folosi de cobai. Și i-a venit ideea să le ducă o porție vecinilor de vizavi. L-au mulțumit. Dar nu l-au invitat

înăuntru și nici nu au gustat-o pe loc. I-au promis în schimb că îi vor scrie după ce o încearcă. S-au scuzat că tocmai se așezau la masă și nu voiau să-și strice foamea cu dulciuri. Gabriel a așteptat în zadar cu orele. Nu a primit niciun mesaj de la ei. Până la urmă și-a luat inima în dinți și le-a scris el. I-au citit mesajul după o vreme. Dar tot nu i-au răspuns nimic. Când s-au intersectat a doua zi pe scară nu le-a răspuns nici el la salut. Tocmai plecase la serviciu cu o tavă proaspătă de prăjitură. A lăsat-o în sala de mese și a dat mesaj la toată compania să o guste. Așa cum îi obișnuise deja. Colegii s-au îmbulzit flămânzi în pauza de prânz. Când a intrat și el după un timp să culeagă laudele s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Prăjitură rămăsese aproape întreagă pe masă. Erau numai bucăți neterminate din care mușcaseră o singură dată și le abandonaseră. S-a învoit și a plecat mai devreme acasă. Din fericire era vineri și nu mai trebuia să-i vadă în următoarele zile. Nu făcuseră oricum decât să-l ambiționeze și mai tare. Trebuia să găsească pe cineva care să-i aprecieze creația. S-a oprit să-și cumpere ingredientele de care avea nevoie și a copt tavă după tavă până dimineața. La prima oră a coborât cu prăjiturile în fața blocului și le-a împărțit la întâmplare trecătorilor. Le ambalase în porții egale pe care își scrisese numărul și îi ruga să-l caute dacă o să le placă. S-a culcat cum a urcat înapoi și a dormit neîntors până seara. Când s-a trezit și-a verificat telefonul și primise un singur mesaj de la un număr necunoscut. Era puțin dezamăgit. Dar l-a deschis și pe acela cu emoție. Îi scrisese o domnișoară care îi povestea în detaliu senzațiile pe care le-a trăit când i-a gustat prăjitura. Se încheia cu mărturisirea că au început să-i tremure picioarele după a doua felie și că abia așteptă să mai primească o tură. Își recunoștea propriile trăiri în descrierea ei și nu-și mai încăpea în piele de fericire. S-a consolât că îi era de ajuns și o singură persoană care să-i împărtășească gusturile. Și i-a răspuns în cel mai recunoscător mod cu putință. S-a oferit chiar să-i ducă o tavă întreagă dacă acceptă să se întâlnească. Au stabilit să se vadă a doua zi la prânz. Îl invitase direct la ea. Voia să-i pregătească la rândul ei o surpriză.

Gabriel nu și-a prea găsit somnul în acea noapte. Dormise oricum pe zi și nu mai putea de nerăbdare să vină prânzul. Se întreba care dintre trecătoare ar putea să fie. Își amintea că veniseră și câteva fete drăguțe să-și ia porția de prăjitură. Dacă e una dintre ele, s-a gândit cu înfrigurare? Și un zâmbet larg i-a apărut pe față. În poza de la profil era cu spatele și nu putea să-și dea seama. Tot ce observase era că arăta cam suplă pentru o amatoare de dulciuri. S-a pregătit toată dimineața de plecare. Prăjitura o făcuse de seara. Și-a luat cele mai bune haine. Și s-a prezentat la adresă cu un sfert de oră mai devreme. Eu sunt Dorina, i-a întins mâna când a deschis ușa. A recunoscut-o pe cea care îi rămăsese cel mai puternic întipărită în memorie. Nici nu îndrăznise să spere că ar fi ea. Deși li se intersectaseră privirile o secundă și chiar i se păruse că îi zâmbise. Gabriel, îmi pare bine, i-a răspuns emoționat. Rămăsese în ușă cu tava în mână. Intră, te rog și dă-mi prăjitura că nu mai pot de poftă! Și-a tăiat imediat o felie și a început să o

mestece lent. Ca pe o delicată rară. Gabriel o privea cum o savurează cu ochii închiși și i se făcuse pielea de găină. La final și-a lins degetele unul câte unul. Îi rămăsese puțină cremă pe buze. I-a făcut un semn discret și s-a șters cu un șervețel. N-am mai simțit așa plăcere niciodată, i-a spus cu gura plină. Scuze că nu te-am rugat și pe tine! Dar ți-am pregătit altceva. Pe a ta o păstrez numai pentru mine. A luat tava lui și a pus-o deoparte. Apoi l-a invitat să se așeze la masa din bucătărie. Dar înainte să-i taie o felie din a ei, pentru că tot despre o prăjitură era vorba, i-a povestit în detaliu despre rețetă și cum ajunsese să o facă. Parcă se auzea din nou vorbind. Despre pasiunea pentru prăjituri. Cum se plictisise de tot ce găsea pe piață. Deși încercase toate sortimentele. Până la urmă se gândise să inventeze una. Își făcuse cu greu curaj. Doar nu era maestru bucătar. Și încă nu găsise pe nimeni să o aprecieze. În el își punea ultima speranță.

Lui Gabriel aproape că i se umeziseră ochii când a terminat. A rugat-o să i-o dea mai repede. Era sigur că va avea cel puțin aceeași reacție ca la prăjitura lui. Dar când a scos-o din frigider nu și-a putut ascunde decepția. Văzuse stratul gros de frișcă de deasupra. Și era singurul ingredient pe care nu-l suportase niciodată. Înțelegea cât contează pentru ea să o mănânce. Așa că a fost rândul lui să înghită cu sughițuri. Ar fi vrut să dea frișca la o parte. Dar și-a dat seama s-ar fi simțit jignită. Prima gură a fost cea mai dificilă. Până s-a obișnuit cu gustul. A simțit la un moment dat cum îi vine înapoi pe gât. Dar a luat o gură de apă și a continuat să mănânce până la capăt. Se oprea între înghițituri doar să o complimenteze. Dorina era în culmea fericirii. Îl urmărea cum mestecă bucată după bucată și îi analiza fiecare reacție. Nici un actor nu s-ar fi prefăcut mai bine decât Gabriel. Oricât și-ar fi dorit să mănânce și a doua porție nu a mai putut. Nu l-a lăsat inima nici să o refuze din prima. Dar când a văzut-o în farfurie n-a mai rezistat. Se temea că o să vomite și dacă îi mai simte mirosul. A cerut voie să meargă la baie. A stat înăuntru suspect de mult. Și când a terminat a fugit direct pe ușa de la intrare. Nu s-a mai oprit până acasă. Îi era și rușine. Îi părea și rău pentru dezamăgirea pe care i-o provocase. Dar stomacul lui n-ar mai fi tolerat încă un abuz. Și totuși n-ar fi trebuit să plece fără să o salut, își reproșa jenat. Simțise pe drum că îi vibra telefonul în buzunar. Dar nu i-a venit să-l verifice până seara târziu. Avea trei apeluri pierdute și un mesaj vocal. Spune-mi te rog că ți-a plăcut, îl implora printre lacrimi.

Aș vrea să le citească ea

Dar nu are niciun sens, a spus cu voce tare. Deși nu mai era nimeni lângă el. De parcă ar trebui să aibă, i-a răspuns o voce din capul lui. Nu mai înțeleg nimic, a continuat să vorbească la pereți. Și ce dacă nu înțelegi, s-a auzit din nou vocea imaginară? De-asta nu se mai învâрте planeta. Tu să taci! Nu vreau să te mai aud, și-a acoperit urechile cu mâinile. Vocea a început să râdă. Sunt în capul tău, i-a spus printre hohote. Degeaba îți astupi timpanele. Să ieși de acolo, n-auzi, a strigat? Te aud cum mă auzi și tu. Și probabil vecinii la cum ai ridicat tonul. Să-și vadă de treaba lor. Și-ar vedea dacă nu le-ai invada spațiul fonic. Tu m-ai provocat. Încetează odată! O lobotomie cred că ar fi mai eficientă. Dacă vrei să nu mă mai auzi. Doar așa vei scăpa de toate vocile. Și cele din cap. Și cele din jur. Nu te mai suport. Mă faci să vorbesc iarăși singur ca un nebun. Poate chiar ești. Ar explica multe. Poate chiar sunt. Ar explica multe, a repetat și s-a oprit din mers. Se plimba dintr-un colț într-altul al camerei de la amiază. S-a uitat spre geam. Între timp se întunecase afară. S-a dus și ziua asta. Și tot degeaba. A oftat și a aprins lumina. Dacă mi s-ar lumina și mintea, s-a gândit. Trebuie să existe o explicație. Nu poate să aibă dreptate idioata de voce. Ai grijă că îți aud și gândurile, l-a apostrofat cu severitate. Și ce poți să-mi faci? Nu exiști decât în imaginația mea. Ehe, mai multe decât îți închipui. Cum ar fi? Păi aș putea, spre exemplu, să fredonez un cântec pe care îl urăști. Ia să-mi amintesc care e ultima reclamă pe care am văzut-o împreună. Vocea începuse să cânte. Ajunge, te rog! Sau poate ai prefera melodia favorită a noului vecin. Te-am rugat să te oprești. Stai liniștit că nu vreau să-ți pierzi complet mințile. Până la urmă suntem una și aceeași persoană. Chiar dacă nu și aceeași personalitate. Doamne, o să ajung schizofrenic. Îmi place că vorbești încă la viitor, l-a ironizat iarăși printre hohote. Ce ți-e și cu oamenii? Își mai păstrează până la capăt o urmă de speranță că o să le fie bine. Că toate problemele o să le dispară ca prin minune. Și că vor primi într-un final ce zu impresia că merită. Când tot ce li se întâmplă e tocmai consecința propriilor fapte. Eu sunt vinovat. Da, tu ești. Din cauza mea s-a întâmplat totul. Dar a cui decât a ta? Sunt un dobitoc. Ești. M-am nenorocit singur. Singur singurel. Ce mai pot face acum? Nimic. Absolut nimic. S-a terminat. De mi s-ar termina și viața. Stop, aici tragem linie! Nu vreau să mă prăpădesc de tânăr. Ce rost mai are să trăiesc? Lasă că trăiești pentru celelalte personalități. Apropo, te neglijezi prea tare. Mergi și bea un pahar cu apă. Vezi că ai uitat iar să mănânci. Nu pot să înghit nimic. Te forțezi dacă e nevoie. Ia întreabă dacă e vreun prieten în oras. Mai ieși din casă. Niște aer proaspăt ne-ar face bine. La ce să ies? Nu am niciun chef de aceleași locuri și aceleași persoane. Ce ar putea să ți se întâmple mai rău decât să-ți petreci încă o zi în casă? O să faci șanțuri în parchet. Și ce dacă? Sunt tranșeele mele din războiul nevăzut. Aoleu, hai să lăsăm metaforele că mi se apleacă! Evită figurile de stil când ești într-o dispoziție atât de patetică. Și cum aș putea să mă simt altfel? Săracul de tine. Încă puțin și îmi dau

lacrimile. Parcă am stabilit deja că e numai vina ta. Merit tot ce mi se întâmplă. Și încă pe atât. Dar nu-ți face griji că e doar începutul. Unde să cad mai jos decât sunt? E loc întotdeauna de mai rău. Poate că vei privi mai târziu înapoi cu nostalgie. Ce aș putea să regret din ce trăiesc acum? Ești încă la început. Vei mai avea multe de îndurat până să te ridici. Simt nevoia de sprijin. Cum aș putea să mă ridic tot singur? Ți se pare că ai încotro? Cine să te mai vrea în starea asta? Nu vezi că nu se mai apropie nimeni de tine? Miroase a disperare în jurul tău și nu există duhoare mai respingătoare. O să mă dau mai des cu parfum. În sfârșit ți-ai regăsit umorul. Dar până și parfumul e de la ea. Hai că n-a durat mult. Numai de glume nu îmi arde. Ce nu înțelegi? Iar începi? Nu mai încep nimic. S-a lăsat descumpănit în fotoliu. Sper că nu te apucă și plânsul acum. Scutește-mă de ironiile tale! Nu vād cum altfel te-aș putea face să realizezi cât ești de ridicol. Ți reamintesc că suntem una și aceeași persoană. Unde erai când i-am trântit ușa în nas? Te rugam să te calmezi. Când i-am criticat gusturile? Când i-am respins ideile? Când i-am atacat convingerile? Ți-am spus de la început că nu avea niciun rost să insiști. Că relația voastră nu ar fi dus nicăieri. Vorbești prostii. Sunteți prea diferiți. Nu avea cum să funcționeze. Ba ar fi putut să funcționeze perfect. Poftim, te încăpățânezi în continuare să nu accepți realitatea. Știu exact unde am greșit și cum aș fi putut să îndrept lucrurile. Și ce dacă? Să presupunem prin absurd că ai dreptate. Ce mai poți face acum? Dacă ar fi vrut să mai încercăm o dată... Dar nu a vrut. Ai de gând să-ți irosești tot restul vieții în exerciții de istorie contrafactuală? Și ce să mai zic de greșelile ei. Cum să rezolvi și ce-i în neregulă cu ea dacă nici măcar nu vrea să conștientizeze? Ai fi înghițit ofensele cu grețuri. Și le-ar fi reproduș cu prima ocazie la cât te respectă. Până nu te-ai mai fi putut abține și i-ai fi reproșat din nou. Ar fi început iarăși cercul și ajungeați în același punct. La ce să tot amâni inevitabilul?

Adam n-a mai avut replică. S-a ridicat din fotoliu și a mers în bucătărie. Și-a pus un pahar cu apă și l-a băut dintr-o înghițitură. A deschis frigiderul și a scos o cutie de prăjituri. A simțit nevoia să ia o pauză după prima bucată. Avea impresia că e deja sătul. Și parcă nu mai aveau oricum niciun gust. Nu mai ținea minte când le cumpăraseră. S-a uitat după altceva și nu a mai găsit nimic. Era totul la fel de gol ca... Doamne, Dumnezeul meu! Să întrerupem această nouă descriere patetică, s-a auzit din nou vocea. Ce mai vrei acum? Ai mai scris asta undeva. Nici nu știu ce e mai penibil. Metafora sau faptul că te repeți. N-ai zis că-mi face bine să scriu? Dacă va citi și altcineva n-o să-ți mai facă. Aș vrea să le citească ea. Normal că ai vrea. Atunci ce motivație aș mai avea să continui? Niciuna, ai dreptate. Nu știu la ce mă obolesc. Și ce m-ar putea interesa în rest? Mă gândesc că poate vrei totuși să nu-ți irosești bruma aia de talent. Să pui ceva pe hârtie care să aibă relevanță și pentru ceilalți. Ce-mi pasă de ceilalți? Bine că-ți pasă de singura persoană căreia nu-i mai pasă de tine. De ce ești așa sigur că o să te citească măcar? Nu mai zic să și reacționeze. Adam a rămas câteva

minute pe gânduri. Până a simțit că îl cuprinde din nou agitația. S-a ridicat de la birou și a început să dea iarăși ture prin casă. Bine ai revenit în tranșeele spirituale sau cum le-ai spus, s-a auzit vocea. Dacă mai sapi mult o să ajungi direct în iad. Parcă nu aveam voie cu metafore? Proaste, cu metafore proaste. Și dacă ar fi totul o metaforă? Adică? Dacă aş scrie narațiuni abstracte în care să inserez mesaje sub formă de simboluri? În sfârșit o idee. Așa ți se pare? Așează-te la scris! Ce mai aștepti? Adam a umplut câteva pagini dintr-o suflare. N-a mai avut răbdare să le publice într-o revistă de specialitate. Le-a pus direct pe blogul personal. Cu un titlu care să-i provoace atenția. Aștepta o reacție... Vezi că iar te repeți. Și ce să fac dacă așa s-au întâmplat lucrurile? Să urmezi direcția la care te-ai gândit mai devreme. Bine, o iau de la început. Adam a umplut câteva pagini dintr-o suflare. Nu a vrut nici să le recitească. Își dorea să le păstreze sub forma brută a inspirației pure. Doamne ferește! Ce mai e? Nimic, scrie cum îți vine. Să fie pentru întâia oară sincer. În fața ei și a întregului univers. Să nu-și mai filtreze gândurile înainte să devină vorbe. Să le exprime cu toată incoerența lor primară. Acolo era adevăratul el. Cel pe care îl ascunsese de toată lumea. În spatele unui manechin din plastic. De prea multe ori l-au spart din neglijență. Uneori chiar din răutate. Și a trebuit să-l înlocuiască. Fiecare versiune era și mai fragilă. Nu mai rezista nici la o lovitură ușoară. Se dezechilibra. Cădea și se făcea țandări de suprafața dură. Păstra numai bucățile mari când îl construia pe următorul. Pe celelalte le înlocuia cu piese noi. În speranța că o să-i ascundă cicatricile. Dar se vedeau oricum crăpăturile la îmbinarea fragmentelor. Și manechinele se fracturau pe urmele acelorași rupturi. După ce erau agresate în aceleași puncte vulnerabile.

E mai bine așa? Îi voi lăsa pe cititori să se pronunțe.

O să mă găsești mereu

Nu mai scosese niciunul vreun cuvânt de câteva minute. Ea se uita pe telefon. El o privea cum se uita pe telefon. Mai ridica uneori ochii spre el ca un copil prins asupra faptului. După care se întoarcea la conversația din mesaje. Mai vrei să comandăm ceva, a întrebat-o? I-a răspuns după niște secunde de așteptare. Nu, sunt în regulă. Atunci plecăm spre casă? Dacă vrei. Ți-am spus că aş mai fi băut un pahar altundeva. Nu prea am chef. Vrei neapărat? Nu insist. Stai puțin că mă sună Ada. Le asculta cum vorbesc despre evenimentul de peste o săptămână. Plecau la o conferință cu organizația din care făceau parte. Ce ziceai, l-a întrebat după ce a închis? Nu contează, mergem? Între timp plătit și nota. De ce te-ai supărat? Ți se pare. Ești incredibil. Ce nu-ți mai convine? Nu am nimic. De ce mă tot întrebi? Parcă nu te-aș cunoaște după figură. Liviu a privit-o cu reproș. N-ai decât să rămâi încruntat. Vezi că mă întâlnesc mâine seară cu niște colegi să ne pregătim de prezentare. Te-am auzit la telefon. Și cum de nu ai nimic de obiectat? Ne făcuserăm alte planuri dacă îți mai amintești. Dar nu are importanță. Poftim! Eram sigură că te-a deranjat ceva. Hai să ieșim, te rog! Nu am chef să-mi faci vreo scenă în restaurant. Pleacă tu! Eu vreau să mai stau. N-ai zis că vrei acasă? M-am răzgândit. Și ce propui să facem? Mi-e indiferent. Vrei să mergem în altă parte? Unde? Mai propune și tu. Nu-ți plac locurile mele. Mă adaptez pentru o seară. Atunci hai la karaoke. Din nou? Parcă mă lăsați pe mine să aleg? Te las. Păi și ce-ar fi să nu mai comentezi? Liviu a ridicat mâinile în semn că se predă. Au comandat un taxi și s-au îndreptat spre ușă. S-a rugat în gând tot drumul să nu reia discuția și în mașină. I-ar fi fost jenă de șofer să asiste la cearta lor. Îi era de ajuns că îl priviseră jumătate dintre mese când ridicase vocea la el în restaurant. Spera că pentru restul serii n-o va mai face decât la microfon. Când au ajuns s-a mai înseninat la față. L-a tras de mână să urce la etaj. S-au strecurat prin aglomerație până aproape de scenă. Au găsit două scaune libere la o masă. El s-a așezat și a răsuflat ușurat. Nu era genul lui de atmosferă. Ea a insistat să meargă după băutură. S-a întors cu două beri și patru shoturi. Lui Liviu i s-a făcut rău cum le-a simțit mirosul. Știa ce îl aștepta a doua zi. Dar i-a făcut pe plac și le-a băut unul după altul. După care s-a dus și a luat și el un rând. Când și-au făcut efectul s-a ridicat la rugămintea ei să danseze. A refuzat totuși să și cânte. Pentru asta i-ar fi trebuit o sticlă întreagă. Nu a auzit toată seara vreo piesă care s-ar fi putut strecura în playlisturile sale. Dar se bucura de entuziasmul Marei. Devenise o raritate în prezența lui.

Au plecat acasă spre dimineață. Mara ațipise din mașină. S-a culcat de cum au ajuns în apartament. Liviu a mai zăbovit puțin să-și revină. O privea cum doarme în patul lui. În ultimele săptămâni se întâmplase mai rar decât aveau obiceiul. Era momentul pe care îl așteptase. Restul serii nu fusese decât un interludiu pentru el. A rămas cu ochii la ea și

după ce s-a așezat. Până nu a mai rezistat să-i țină deschiși. S-a trezit primul dimineața. Simțea că-i pleznește capul. Însă i-a fost de ajuns să o privească zâmbind în somn pentru a i se risipi orice regret. S-a ridicat cu grijă să nu o trezească. Dar l-a simțit și l-a prins de un picior. Unde pleci, l-a întrebat? Mor de sete. Vreau și eu niște apă, te rog! Dar să te întorci repede. Când a revenit în dormitor l-a tras înapoi lângă ea. S-a așezat cu capul pe pieptul lui și a mai dormit câteva minute. Liviu abia mai respira să nu o deranjeze. S-a mișcat la un moment dat în somn și și-a lăsat mâna pe penisul lui. Când s-a trezit i-a simțit erecția și a început să-l mângâie. Și-a ridicat privirea spre el și i-a zâmbit. Liviu a recunoscut-o pentru o secundă pe Mara de la început. Să înțeleg că ai visat frumos azi-noapte, i-a spus? După care s-a băgat sub pilotă și a început să-l sărute. O jumătate de oră mai târziu s-au ridicat pe rând să meargă la baie. Mara a intrat prima și s-a întors în pat. A găsit-o pe telefon când a ieșit și el din duș. Liviu comandase deja ceva de mâncare și câte o cafea. Dar l-a anunțat că iese și la prânz cu un alt grup de prieteni. Ne vedem mâine că nu mai am când să trec pe la tine, i-a spus în timp ce se îmbrăca. L-a sărutat pe obraz și a plecat spre ușă. Câteva minute mai târziu a sunat și curierul. Liviu i-a spus să păstreze comanda. Să fie primit, i-a mulțumit în interfon! I se acutizase starea de greață după plecarea ei. Nu suportase niciodată să-și petreacă singur ziua de după. Dar nu s-ar fi înjosit niciodată să-i ceară să rămână. Nu voia să fie genul acela de prieten. Asistase la prea multe scene ridicole între alți îndrăgostiți ca să provoace și el una. I-ar fi prins bine să-și petreacă la rândul lui niște ore în aer liber. Dar nu-l invitase să o însoțească. Așa că a ieșit la alergat.

S-a întors după vreo oră. Și-a verificat telefonul și nu avea niciun mesaj de la ea. A găsit totuși un apel pierdut când a ieșit de la duș. A sunat înapoi și i-a închis. I-a scris după un sfert de oră că era pe fugă. Vorbim mai târziu, și-a încheiat mesajul. Liviu se simțea mai bine. Dar tot nu avea chef de nimic. A încercat să citească și s-a oprit după câteva pagini. A pornit un film și l-a închis după ce a realizat că nu fusese deloc atent la primele scene. Și-a comandat din nou ceva de mâncare. Dar a luat numai câteva guri. Nu-i pica bine de unul singur în bucătărie. S-a gândit să iasă și el. S-a uitat prin agendă. Dar nu-l atrăgea compania nimănui. A încercat iarăși să citească. Și a reușit până la urmă să termine niște capitole. Se întunecase și începuseră să i se închidă ochii de oboseală. Când a primit un mesaj de la Mara. Ajunseseră de la cafenea la o petrecere. I-a trimis câteva poze și un video împreună cu ceilalți. Liviu n-a rezistat să-l vadă până la final. Nu știa nici el ce simte. Dar i se întâmpla tot mai des și devenea insuportabil. Singurul lucru pe care îl înțelegea era că și-ar fi dorit să fie acolo. Nu era nici clubul respectiv printre locațiile lui favorite. Detesta piesa care se auzea în fundal. Nu prea interacționase nici cu anturajul ei din acea seară. Dar tot ar fi vrut să-i fie alături. I-a urat totuși distracție plăcută. A rugat-o să-i lase un mesaj când ajunge acasă. S-a prefăcut că merge la somn. Dar nu a putut închide un ochi toată noaptea. Când i-a scris se luminase afară și

era încă treaz. I-a trimis și un mesaj vocal de pe scară. Vorbea în șoaptă să nu o audă vecinii. Ar fi vrut să-i răspundă mai târziu. Dar nu s-a putut abține și i-a scris pe loc. Mara își închisese deja internetul și nu i-a mai citit mesajul. Nu se trezise nici când s-a ridicat din pat câteva ore mai târziu. Se simțea de parcă l-ar fi călcat o mașină. L-a sunat totuși după prânz. Nu era nici ea mai bine. I-a spus că mai rămâne în pat să încerce să mai doarmă. Au mai vorbit abia pe seară. Îl sunase să-l aducă la zi cu noutățile. Plănuiise o nouă plecare împreună cu colegii. Se hotărâseră și să-și prelungească excursia de săptămâna următoare cu încă o zi. Se întâlnise și cu o fostă colegă de facultate care își făcea masterul la Madrid. Și o invitasese în vizită împreună cu alți colegi. Urmau să meargă spre finalul lunii. Și plecarea noastră la Palermo, a întrebat-o? Ce-i cu ea? Am tot amânat să stabilim o dată. O să mergem și acolo. Când mai exact? Nu știu. Trebuie să-mi fac timp. Pentru alții văd că îți găsești mereu.

Liviu a regretat de cum a pronunțat cuvintele. Îi veneau în minte tot felul de cupluri care se puneau în ipostaze penibile. Unul față de celălalt și împreună față de toți ceilalți. Avea senzația că au coborât pe aceeași treaptă. Măcar de-ar fi rămas numai între ei. Mara izbucnise în plâns. În difuzor se auzea și o altă voce. A recunoscut-o pe una dintre prietenele ei cum încerca să o consoleze. Nu-l avertizase că are musafiri. Nu mai am ce vorbi cu tine, i-a spus printre lacrimi. Așa reacționezi de fiecare dată. Și nu ți se pare normal? Te-am rugat doar să păstrezi un echilibru. Iar îți vei ocupa toate weekendurile și nu mai apucăm să mergem nicăieri împreună. Dar n-ai decât să mergi fără mine. Ce vină am eu că n-ai prieteni? Dacă prefer să merg cu tine nu înseamnă că n-aș putea să-mi găsesc altă companie. Mara a vrut să-i mai spună ceva. Dar s-a oprit la mijlocul cuvântului. Hai să încheiem discuția, i-a spus Liviu. Încerca să profite de liniște pentru a ieși din situația în care intrase singur. Văd că avem și public. E Ada pe la mine. Ai vreo problemă? Nu vreau să ne audă cum ne certăm. Și ce dacă? E prietena mea. O să închid dacă mai continui. Dacă faci asta nu mai ai ce vorbi cu mine. S-a lăsat tăcerea pentru alte câteva secunde. Te las cu Ada, și-a făcut totuși curaj să încheie. Aștepta răspunsul ei cu sufletul la gură. Bine, i-a spus după încă niște momente de așteptare. A lăsat-o pe ea să închidă. N-au mai vorbit decât prin mesaje. L-a anunțat că prietena rămâne peste noapte. A doua zi avea cursuri pe seară. Dar promitea să treacă pe la el în drum spre facultate. Parcă se mai liniștise. Dar pentru el a urmat încă o noapte albă. L-a găsit într-o stare de oboseală cronică. Îl durea și pielea când încerca să-i zâmbească. Mara îl privea circumspectă din hol. Nu se dezbrăcase încă. Aștepta să vadă cum o întâmpină. Nu pot să rămân decât cinci minute, i-a spus după ce s-a hotărât să intre. Aproape că s-a bucurat când a auzit-o. Evita să redeschidă subiectul din urmă cu o zi. A întrebat-o cum se numește cursul. Dar nici măcar nu a reținut ce i-a răspuns. Era fericit să o vadă. Dar în același timp parcă ar fi vrut să scurteze întâlnirea. Să evite vreo nouă confruntare.

Se simțea jenat de cum decursese ultima lor conversație. Era o postură în care nu-și imaginase vreodată că va ajunge.

Să știi că voi pleca la Madrid, i-a spus din senin. Nici nu mă așteptam la altceva. Dar am vorbit cu restul și nu îi deranjează dacă mergi cu noi. Pe bune? Va trebui să ne luăm o cameră pe la vreun hotel. Colegii vor sta în cămin la Anca. Nu te-am mai întrebat dacă vrei că știu că nu-ți place să dormi în condițiile astea. Și nu vrei să rămâi și tu cu ei? E în regulă. Ne putem face programul împreună dacă nu te deranjează. Nu m-ar deranja deloc. Dar nu voi merge. Poftim? Îți mulțumesc că te-ai gândit să mă inviți. Pentru mine e suficient. Adică? Te las să mergi doar cu ei. Nu m-aș simți bine să fiu singurul intrus printre voi. Vorbești serios? Chiar nu m-aș fi așteptat să mă refuzi. Aseară mi-ai reproșat că plec singură. Cine te mai înțelege? S-a așezat lângă ea și i-a luat mâna între ale lui. Și-a întors capul să se prefacă supărată. A sărutat-o pe umăr. E de-ajuns că te-ai gândit să faci gestul. Asta e tot ce aveam nevoie. S-a întors din nou spre el. Și l-a privit cu atenție să vadă dacă nu cumva o ironizează. Dar pe fața lui Liviu nu se citea decât încredere. Mara a renunțat să mai meargă la facultate. A rămas și tot restul săptămânii la el. Când și-au spus la revedere să plece la conferință a simțit după multă vreme o nuanță de regret în vocea ei. Sunt doar trei nopți, a consolat-o. O să mă găsești mereu la întoarcere. Mergi și distrează-te!

A căzut mai întâi în genunchi

Lia se uita la paharul murdar de pe masă. Nu-l mai spălase de la ultima lui vizită. Simțise nevoia să păstreze ceva din prezența lui fizică. Venise pentru o ultimă discuție. Îi explicase decizia și plecase. Nu-și luase nici măcar lucrurile. Se ridicase în grabă să iasă. De parcă se temea să nu fie contrazis. Să nu-i fie negate teoriile. Vorbise atât de mult încât i se uscaseră gâtul și îi ceruse apă. Lia îi ținea mereu băutura preferată la frigider. Și i-a umplut paharul fără să-l mai întrebe. A privit-o cu jenă când i l-a întins. Și-a lăsat ochii în pământ și l-a băut până la fund. După care n-a mai îndrăznit să-și continue demonstrațiile. N-a mai așteptat nici să afle dacă ar fi vrut și ea să adauge ceva. S-a îndreptat spre ușă în tăcere. Liei i s-a părut că avusese impulsul să o strângă în brațe. Dar se abținuse în ultimul moment. N-a avut răbdare nici să urce liftul de la parter. A coborât pe scări. Să nu-și mai amâne plecarea. Lia nu i-a mai spus nimic. Înțelesese totul din schimbarea lui de atitudine. Se resemnase de la o vreme că se va întâmpla oricum. Nu mai văzuse rostul de a se opune. Cum să trăiască lângă o persoană care nu mai simțea nimic pentru ea? Chiar dacă sentimentele ei nu se schimbaseră. Nu încetase totuși să mai spere într-o minune. Privea cu orele paharul cu urmele buzelor lui. Și îl aștepta în orice moment să se răzgândească. Să se întoarcă și să rămână pentru totdeauna. Tresărea la fiecare zgomet de pe scară. Închidea ochii și se ruga să fie el.

Într-o zi i-a sunat telefonul. S-a repezit să răspundă. Dar nu era Alin. O sunase un coleg din școală. Era în trecere prin București și voia să o vadă. Lia nu avea niciun chef de ieșit. Nu voia nici să lipsească de acasă. Așa că l-a invitat la ea. A încercat-o un sentiment straniu când l-a văzut în ușă. Cu o sticlă de vin și un buchet de trandafiri. Ea nu se sinchisise nici să-și schimbe hainele. L-a invitat înăuntru. L-a luat geaca și i-a atârnat-o în cuier. Dar a mai întârziat puțin în hol. Simțea nevoia să-și facă de lucru. Să mai amâne conversația. A strigat-o să-i aducă un tirbușon. S-a gândit să ia și pahare. Le-a așezat pe masă și l-a dat pe al lui deoparte. Să nu cumva să bea din paharul lui Alin. Dacă o să vină tocmai acum, și-a spus în gând. Și a cuprins-o o senzație de panică. Regreta că a răspuns la telefon. Ar fi trebuit să rămână izolată de restul lumii. Până ar fi putut să iasă din nou la brațul lui. Dar trecuseră deja câteva săptămâni fără el. Și începea să o apese singurătatea.

Matei era un prieten apropiat. Chiar dacă nu-l mai văzuse de trei ani. Aveau multe de recuperat. Dar evita totuși să-i răspundă la întrebări. Nu era pregătită să vorbească despre ea. Așa că l-a încurajat să-i povestească viața lui. Și s-a regăsit în experiențele pe care le descria. Trecea printr-un moment similar. Cu diferența că relația lui se încheiase de câteva luni deja. Și părea dornic să-și refacă viața alături de altcineva. L-a povestit de la întâlnirile pe care le avusese între timp. Și s-au amuzat împreună de ridicolul

situațiilor. Parcă începea să o molipsească entuziasmul lui. Se imagina în aceleași posturi. Și îi reveneau trăirile din trecut. Dinaintea relației cu Alin. Și-au amintit și de liceu. De foștii colegi. De primele lor petreceri. Au căutat poze de la balul de absolvire. Și au găsit una cu ei doi pe scenă. Dansaseră împreună la spectacol. Matei i-a spus că încă mai știe pașii. Lia nu l-a crezut și l-a provocat să-i facă o demonstrație. l-a răspuns că nu poate fără parteneră. Și a convins-o să i se alăture. Au încercat să-și amintească mișcărilor. Dar i-a bufnit râsul pe amândoi. S-au dezechilibrat și au lovit masa. S-a auzit cum a căzut un pahar. Și când s-a uitat era al lui Alin. Lia l-a privit îngrozită cum se făcuse țandări. Podeaua era plină de cioburi. Matei s-a aplecat să le adune. Dar s-a tăiat într-unul dintre ele. A înjurat de nervi și le-a lăsat împrăștiate. Lia era în continuare în stare de șoc. Nu a reacționat în niciun fel când i-a cerut un pansament să oprească sângerarea. După ce s-a dezmeticit nu i-a spus decât că ar fi mai bine să plece. Matei nu înțelegea de ce reacționează așa dramatic. Până la urmă nu era decât un pahar spart. Dar nu s-a încumetat să o înfrunte. A renunțat și să înțeleagă ce se petrecea cu ea. S-a îmbrăcat și a plecat. N-a mai așteptat nici să-l conducă.

Lia continua să privească cioburile pătate de sânge. Și îi reveneau în minte imagini la care se gândea frecvent. Se imagina goală în cadă. Scufundată în apa înroșită. Nu-i mai ieșeau bule de aer din gură. Părea moartă. Și cu o expresie de liniște pe chip. Cum nu se mai văzuse decât în pozele vechi cu Alin. l s-a părut că are în sfârșit curajul să meargă până la capăt. A luat o bucată ascuțită. A strâns-o puternic și a înfipt-o într-o venă. După care a încercat să o taie pe verticală. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nu simțea nicio durere. Nu vedea niciun strop de sânge. Doar o dungă roșie la suprafață. Pe urma ciobului pe care îl mai strângea încă în mână. Nu o tăiasse nici măcar în palmă. A încercat din nou furioasă. Dar se îndoia la contactul cu pielea. De parcă era din cauciuc. L-a aruncat și a luat altul. Dar cu aceeași soartă. A simțit că o cuprinde oboseala. S-a așezat pe canapea epuizată. S-a întins pe o parte și a închis ochii.

Când i-a deschis înapoi era dimineată. S-a uitat speriată la mâini. Și nu avea decât niște vânătăi de-a lungul venelor. Și-a îndreptat apoi privirea spre pahar. Și era tot acolo unde căzuse. Cu cioburile în jurul lui. S-a ridicat și a început să le adune. L-a pus înapoi pe locul unde îl lăsase Alin. Și a rămas cu privirea ațintită. Nu înțelegea ce se petrecuse. Dar nu mai avea nici curajul să încerce din nou. S-a gândit că poate nu a fost decât un vis. Dar cum să-și explice atunci urmele de pe mâini. l-a întrerupt gândurile soneria. S-a îndreptat apatică spre ușă. Era prima dată când nu spera să-l găsească de cealaltă parte. Și parcă nici măcar nu și-ar fi dorit să fie el. A deschis fără să mai verifice prin vizor. Și a rămas blocată când l-a văzut. Am venit doar să-mi iau lucrurile, i-a spus după ce a intrat. Se comporta ca la el acasă. l-a cerut împrumut o geantă. Apoi i-a deschis șifonierul să-și adune hainele. Mai aveam ceva pe la tine, a întrebat-o? Dar continua să

caute prin sertare de parcă n-ar fi așteptat niciun răspuns. Lia nu scosese niciun cuvânt de când venise. Doar se plimba după el prin fiecare cameră. Când l-a văzut îndreptându-se cu geanta spre ieșire a cuprins-o furia. A luat o bucată din pahar și i-a înfipt-o în gât. N-ar fi vrut decât să-l sperie. Era sigură că nu-l va răni nici pe el. Dar a simțit o durere ascuțită în palmă. Și-a desprins degetele. Și ciobul a rămas în tăietura adâncă. Alin s-a întors și a privit-o uimit. Și-a dus mâna la rană. Și când l-a smuls i-a țâșnit sângele pe bibliotecă. S-a uitat spre cărți. Și împrôscase cu sânge operele complete ale lui Dostoievski. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut. Și-a dat ochii peste cap și a leșinat. A căzut mai întâi în genunchi. Apoi cu fața de podea la picioarele ei.

Oare n-ar avea nevoie de sânge

Sofia a deschis ochii. Primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineață era a doua pernă. Se întreba de fiecare dată la ce o mai ține în pat. Dar o lăsa tot acolo. Se comporta de parcă altfel și-ar încălca o superstiție. Ca și cum i-ar fi adus ghinion să lase una singură. Îi schimba fața în fiecare săptămână. Odată cu restul așternuturilor. Deși nu dormea niciodată pe ea. Nici măcar în somn nu se muta de pe o pernă pe alta. Cealaltă jumătate de pat rămânea neatinsă. A căscat și s-a întins după telefon. Dormise cam mult. Se apropia deja ora prânzului. Avea multe notificări. Mai multe ca de obicei. Inițial s-a mirat. Apoi și-a amintit că era opt martie. N-o sunase nimeni la miezul nopții. Nu avusese nici companie. Adormise cam tristă după ce terminase câteva episoade. Căutase un serial care să-i capteze atenția. Altfel i s-ar fi risipit gândurile în direcții pe care nu mai voia să le urmeze. Începuse să răspundă la mesaje. Când a sunat cineva la ușă. Era un curier. Îi adusese un colet în ambalaj de cadou și un buchet cu florile ei preferate. Când a văzut cine era expeditorul a vrut să le returneze. Însă curierul a refuzat să le primească înapoi. Trebuia să completeze un formular pentru a le ridica în altă zi. Nu avea niciun chef să-și complice existența cu formalități. Așa că i-a dăruit florile pentru soție. A păstrat numai coletul. Și l-a aruncat direct în dressing. Nu s-a obosit nici măcar să-l deschidă. Își reprima orice curiozitate să afle ce era înăuntru. Cu siguranță ceva de îmbrăcat la un preț exagerat, s-a gândit. Cum are obiceiul. Nu cumva să-și folosească imaginația. Să facă un cadou mai personal. Nu înțeleg ce mai așteaptă de la mine, și-a spus în timp ce își pregătea cafeaua. A observat că nu mai avea zahăr. Hai că mi-am început ziua perfect. Cu o cafea la fel de amară ca gustul pe care mi-l lasă gestul lui. A luat prima gură în scârbă. Se strâmba toată în reflexia ecranului de televizor. Sper că nu-mi petrec și ziua asta pe canapea, s-a gândit. Parcă ziceau fetele să ieșim mai târziu. Cum ne-am sincronizat toate să fim singure în același timp. A mai luat o gură. Și încă una. Începuse să se obișnuiască. Poate că n-ar fi rău să o beau așa de acum înainte. Toată lumea spune că e mai sănătos. Mai ales că orice altceva o să mi se pară dulce prin comparație.

Mai erau multe ore până seara. Se gândea cum să-și ocupe ziua. Parcă n-ar mai fi început un nou serial. Încă nu îi era nici foame. Se uita prin casă după idei. Și i s-a oprit privirea asupra teancului de cărți de pe birou. Ar fi cazul să le mai șterg de praf măcar, a spus cu voce tare. De parcă voia să audă mustrarea ca și cum ar fi venit de la altcineva. Încerca să recunoască titlurile de la distanță. Avea o rețineră să se apropie din prima. Jumătate erau ale lui. Nu se mai atinsese de ele de la prima ceartă. De cărți și de nimic altceva ce ar fi putut să-i influențeze hotărârea. Știa că nu i le împrumutase la întâmplare. Fiecare gest ascundea un motiv. Oare ce-o fi vrut să-mi transmită și prin cadou, s-a întrebat? N-ar trebui să mă intereseze, și-a răspuns tot singură. Și-a făcut

curaj să meargă spre birou. A ales cărțile de la el și le-a ascuns în spatele rândurilor din bibliotecă. Nu-i venea nici să le arunce. Dar măcar să nu le mai aibă mereu în față. S-a uitat printre cele rămase. Și parcă nu o atrăgea niciun titlu. Cele pe care i le aducea el îi plăceau de fiecare dată. Ea nu prea știa ce să aleagă. Simțea nevoia și în lecturi de îndrumare. La fel ca în toate celelalte. A luat până la urmă una la întâmplare. S-a întins pe canapea să o citească. S-a foit o vreme. Și-a schimbat poziția de câteva ori. Dar până la urmă a prins-o narațiunea. Chiar dacă știa dinainte tot ce se întâmplă. Era un roman după care văzuse deja ecranizarea. Genul dramelor lacrimogene pe care îi plăcea să le urmărească în serile ploioase. Parcă și auzea picăturile în geam. Deși era soare afară. A ascultat mai atent și chiar se distingea o bătaie regulată. Și-a spus că va înceta dacă mai așteaptă puțin. Îi era cam lene să se ridice.

După un sfert de oră încă nu se oprise și începea să o cam obsedeze. S-a ridicat să caute sursa. A ascultat pe la toate colțurile și nu reușea să-și dea seama de unde vine. Trebuie să fie de la un vecin, și-a spus. S-a întors pe canapea și a încercat să citească din nou. Dar își pierduse concentrarea. Tot revenea la aceeași pagină și nu reținea nimic. Până la urmă a deschis televizorul. Se ferea să înceapă un nou serial. Altfel era în stare să renunțe și la ieșirea în oraș. Așa că și-a căutat un film. Dar nu i-a plăcut deloc. L-a oprit după numai câteva minute. A mers în bucătărie să-și pună un sandwich. Și a observat că sunetul tot nu încetase. De acolo se distingea și mai bine. Parcă venea dinspre ușa de la intrare. S-a apropiat și volumul creștea cu fiecare pas. Dar a început să scadă după ce a trecut de dressing. De aici trebuie să fie, s-a gândit. Dar nu sunt decât haine înăuntru. Asculta cu urechea lipită de ușa închisă și se încuraja să intre. Se întreba de la ce ar putea să fie. Poate de la cadoul lui, a realizat dintr-odată. Mi-a cumpărat un ceas, s-a întrebat? N-ar fi prima dată. Nu mai e deloc original. Și totuși ar fi prea mare cutia pentru doar atât. Poate că e o bombă, s-a amuzat. O bombă cu ceas pe care să o declanșeze de la distanță. Ar fi trebuit să explodeze totuși până acum. Sau poate așteaptă să ies în ultimul moment din raza de acțiune. Că tot mă uitam la un film. Lasă că mă voi duce și mai aproape. Măcar să mă lovească în plin. Când l-a văzut aruncat pe jos a simțit nevoia să-și întoarcă privirea. Alesese culoarea lui preferată pentru ambalaj. L-a ridicat pe pipăite și l-a desfăcut în hol. Și-a dat seama din atingeri că era o haină de blană. A început să râdă. Foarte inspirat cadoul la început de primăvară. N-am ce să zic. Și totuși de unde vin bățile? A deschis blana și a simțit ceva vâscos la atingere. Și-a tras mâna speriată și când s-a uitat era o inimă. Nu mai avea sânge pe care să-l pompeze. Dar continua totuși să bată în gol.

L-a venit să țipe. Dar urletul i s-a oprit în gât. S-a înecat și a tușit. A mers să bea un pahar cu apă. Încă mai simțea grăsimea pe mână. S-a spălat la chiuveta din bucătărie. Și-a pus detergent de vase și s-a limpezit de mai multe ori. Însă tot nu-i dispărea mirosul de

carne. A deschis geamul și a tras adânc în piept aerul rece. Trebuie să fie o copie, s-a gândit. Poate că a furat-o din recuzita vreunui teatru. Or fi adaptat povestirea lui d'Aurevilly pe care aproape că m-a obligat să o citesc. Nu înțelesesem până acum de ce. Dacă plănuise gestul dinainte să ne despărțim, s-a întrebat? N-ar mai fi surprins-o nimic. Și totuși ce-i cu mirosul atât de specific? Cum poate să pară așa de reală la atingere. S-a apropiat cu grijă să o vadă mai bine. Și-a întins mâna încet spre ea. De parcă s-ar fi așteptat să o muște. A atins-o cu un deget și putea să jure că e adevărată. A observat că îi crescuse ritmul bătăilor. De parcă s-ar fi speriat la rândul ei de Sofia. S-a uitat mai atent la inimă și i s-a făcut milă. A simțit nevoia să o mângăie. A luat-o în brațe cu tot cu blană și a început să o legene. Dacă m-ar vedea cineva și-ar închipui că am înnebunit, s-a gândit. Dar îi venea în continuare să o trateze ca pe un copil. S-a așezat cu ea pe canapea. Nu știa ce să-i mai facă. Dar a observat că se liniștise oricum. Revenise la ritmul normal al bătăilor. Parcă se auzeau și mai încet. Lăsa impresia că adoarme. S-a mutat cu ea în pat și a așezat-o pe cea de-a doua pernă. S-a întins și ea lângă. I-ar fi dat și de mâncare. Dar nu avea gură. Oare n-ar avea nevoie de sânge, s-a întrebat? Și a bufnit-o din nou râsul. Chiar vorbesc ca o nebună, a spus cu voce tare. Apoi și-a acoperit gura cu mâinile să nu o trezească. Dar tot i-a trecut prin minte să-și înțepe pielea și să-i stoarcă niște picături. La cât m-a stors de viață n-ar mai conta un sacrificiu în plus.

Dacă e chiar a lui, s-a gândit. Nu mai știa nimic de el de câteva luni. Poate că murise și îi extirpaseră organele. O fi lăsat prin testament să-mi trimită mie inima. Cui i-o fi trimis cealaltă parte importantă, s-a întrebat printre hohote? Dar nu prea mai era râsul ei. Începuse să se îngrijoreze. Chiar dacă nu-i venea să recunoască. Ar fi vrut să afle dacă e bine. Numai că îl blocase pe toate rețelele sociale. Refuzase să mai aibă de-a face cu el. Nu mai voise să știe că există. S-a gândit pe cine ar putea să sune. Însă n-ar fi vrut să-i caute niciunul dintre prieteni. Sigur i-ar fi interpretat greșit intențiile. El o avertizase că își va dori să se împace. Ea se ambiționase să-i demonstreze contrariul. Pe de altă parte cum să-i explice altcuiva că a primit inima lui prin curier. Ar fi crezut și că o luase razna fără el. Trebuia să găsească altă soluție. Dar nu mai exista decât una. Să-l deblocheze și să-i verifice conturile. A intrat pe rețeaua lui preferată. S-a uitat peste ultimele postări și i-a crescut imediat pulsul. Era una din urmă cu numai câteva ore. Dintr-o cafenea în care mergeau și împreună. În colțul pozei se vedea piciorul unei domnișoare. S-a uitat și la restul. Mai apăreau și alte fete pe care nu le cunoștea. Și-a recunoscut privirea în ochii lor când se uitau la el. A înțeles tot. Nu mai avea nicio îndoială. L-a blocat înapoi. S-a ridicat cu inima în brațe. A mers în bucătărie și a luat cuțitul de tranșat carne. A strâns-o cu o mână și cu cealaltă a înjunghiat-o până la mâner.

După câteva ore a primit telefon de la un prieten comun. Tocmai se pregătea de ieșire. Inițial nu a vrut să-i răspundă. Dar a sunat-o insistent și s-a gândit că ar putea fi vreo

urgență. Avea o veste proastă despre el. O anunța că făcuse infarct din senin și era internat la un spital. Îi recomanda să meargă să-l vadă cât mai curând. Era inconștient și doctorii nu garantau că va trece cu bine peste noapte.

E timpul să plecăm

Agata s-a apropiat de el în vârful degetelor. Pot să-ți spun ceva, l-a întrebat cu voce joasă? Paul și-a întors privirea spre ea și i-a zâmbit. De ce vorbești în șoaptă, a întrebat-o? Să nu te deranjez. Nu m-ai putea deranja niciodată. I-a luat mâna și a sărutat-o. Agata s-a înroșit pe loc. De parcă ar fi fost prima dată când buzele lui îi atingeau pielea. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Ar fi trebuit să mai aștept. Nu-ți face probleme. Terminasem oricum. Paul și-a închis laptopul. Hai să mergem dincolo! Ce voiai să vorbim, a întrebat-o după ce s-au așezat pe canapea? Agata și-a lăsat capul pe umărul lui și i-a spus încet la ureche. Deși nu mai era nimeni să-i audă. Îți amintești când am vorbit despre ce vom face după nuntă? Paul i-a zâmbit din nou. La ce te-ai mai gândit? Mi-ai spus că dacă o să-mi doresc să plecăm din București vei fi de acord. Să înțeleg că nu te-ai răzgândit? Nu reușesc deloc să mă acomodez. Iartă-mă! Nu am pentru ce să te iert. E și dorința mea. Doar așteptam compania potrivită. Singur nu m-aș fi încumetat. Deci ești de acord? Nu mă păcălești? Vom pleca de a doua zi dacă îți dorești. Agata i-a sărit de gât și l-a sărutat pe toată fața. Apoi s-a ridicat dintr-un salt de pe canapea. Îi venea să țopăie de entuziasm. Dar și-a dat seama că nu era un gest potrivit cu noul statut de logodnică. S-a uitat spre el jenată de euforia ei. Dar când l-a privit în ochi s-a liniștit. Paul era fericit. Atât de fericit încât parcă nu-i venea nici să recunoască. Se trezea în fiecare zi cu teama să nu strice nimic. Avea impresia că nu merită bucuria pe care o trăia de aproape un an. Nu s-ar fi completat la fel nici dacă ar fi creat-o el însuși pe Agata. Și-ar fi dorit să fie chiar opusul lui Pigmalion. Ca vorbele și gesturile lui să o influențeze cât mai puțin. Să o țină cât mai departe de lumea lui și de toate complicațiile pe care le-ar fi adus în viața ei. În simplitatea Agatei descoperise o profunzime mai adâncă decât a celor mai sofisticate anturaje pe care le frecventa. O ținea numai pentru el. Ca într-un mediu protejat. În care să nu simtă nicio obligație de a fi altfel decât îi venea natural. Era o minune că nu se contaminase deja. Că nu recepta presiunea de a bifa fiecare bornă a generației sale.

Mă duc să-ți fac ceva bun de mâncare, i-a spus din mers. Ar fi preferat să rămână o vreme în brațele lui. Dar știa că era felul ei de a-i mulțumi. A avut pentru o secundă impulsul să se întindă după telefon. Așa cum ar fi făcut în trecut pentru a-și ocupa fiecare minut liber. Dar s-a oprit cu mâna în aer. S-a așezat mai confortabil pe canapea. Și-a lăsat capul pe spate. A închis ochii și a încercat să-și golească mintea de gânduri. A auzit-o ca prin somn când s-a întors cu o farfurie de clătite. Simțise mirosul. Dar s-a prefăcut surprins ca să o bucure și mai tare. Au mâncat împreună privindu-se unul pe celălalt. Televizorul ajunsese mobilă de la o vreme. Locul filmului de seară fusese luat de lecturi cu voce tare. Își citeau unul celuilalt până adormeau printre cărțile risipite în pat. Uneori o ruga să-i cante la chitară. Se fâstăcea mereu de rușine și ceda numai după

multe insistențe. I se părea că nu are voce. Dar el ar fi ascultat-o ore întregi. Așa se și îndrăgostise de ea. Mersese în vizită la cel mai bun prieten din copilărie. Nu o mai văzuse de când era la grădiniță și el în liceu. Nu îi auzise când intraseră și își continuase spectacolul. Audiența era formată din cățelul și pisica familiei. Ascultau și animalele cumiști de parcă își uitaseră vrajba ancestrală. S-a înroșit toată când i-a surprins cum o urmăreau din ușă. Sora mea, i-a prezentat-o Cazimir. Poate ți-o mai amintești. Cum aș fi putut să o uit. Îmi amintesc că și atunci ne întâmpina de la școală cântând. Agata s-a înroșit și mai tare. Poate ți-l mai amintești și tu pe Paul, i-a spus Cazimir. Dar era prea mică să-l mai țină minte. L-a reținut însă acum. Nu i-a mai putut uita zâmbetul. I se păruse trist. Când i-a întins mâna era rece. A simțit un fior prin tot corpul după ce l-a atins. Dar cel mai mult o impresionaseră ochii. O priveau de parcă îi cereau ajutorul. Nu se mai gândea decât cum să-l vadă din nou. Până la urmă și-a făcut curaj. A mers la fratele ei și l-a întrebat când îl mai cheamă în vizită. Cazimir a înțeles tot. Observase că se priviseră insistent de la prima întâlnire. I-a zâmbit cu subînțeles și l-a invitat la masă a doua seară. Sora mea s-a făcut mare, a tachinat-o întreaga zi. Agata nu a înțeles ce voia să spună și nici nu l-a întrebat. Era prea ocupată să gătească.

Și o să avem și animale? O să-ți iau tot ce ți-am promis. Atunci vreau cel puțin doi câini și trei pisici. Știu că n-ai vrea să le primești în casă. Dar sunt convinsă că o să te răzgândești când se va face frig. Nu o să te lase inima să le privești de la fereastră cum tremură. Vreau și o oaie, îi amintea mereu și o bufnea râsul. Sunt foarte simpatice. O să le cânt în fiecare zi. Vreau să avem și cea mai frumoasă grădină. O să mâncăm toata vara din recolta noastră. Voi pune multe roșii că sunt preferatele tale. Poate facem și conserve pentru iarnă. Ce o să mai ningă acolo. Dar până atunci abia aștept să mă tăvălesc prin iarbă. Și cât de bine se vede muntele din curte. O să ne uităm la el când ne bem cafeaua pe terasă. Cât tu lucrezi o să mă plimb prin pădure. O să iau și câinii după mine și o să culeg flori pentru acasă. Oare nu e și vreun râu prin apropiere? Ce frumos ar fi să facem baie vara. Să mergem la picnic pe malul lui. Continua așa ore întregi dacă ar fi lăsat-o. Și de obicei nu o întrerupea. Visa cu ochii deschiși la viitorul pe care și-l construiau împreună. El trecuse de vârsta la care își mai permitea fantezii. Dar se inspira din imaginația ei. Avea destulă pentru amândoi și începuse să prindă gustul. Dacă i-ar fi spus cineva în urmă cu niște ani că l-ar putea entuziasma astfel de planuri ar fi izbucnit în râs.

Și totuși de la un timp i se părea cam îngândurată. Se trezea uneori noaptea și o găsea ridicată pe marginea patului. Ce s-a întâmplat, o întreba? Îmi era sete, îi răspundea de fiecare dată. Și se cuibărea la loc în brațele lui. Dar o vedea că rămâne cu ochii deschiși multă vreme. Ca și cum ar fi obsedat-o un gând. Sau poate amintirea unui vis. Nu a insistat cu întrebările. Știa că nu va rezista prea mult timp să-i ascundă ce se petrecea

cu ea. Simt că dacă mai amânăm se va întâmpla ceva rău, i-a spus până la urmă. Trecuseră încă trei luni de când se hotărâseră să se mute. Mai erau doar alte trei până la nuntă. Dar Agata insista să plece mai devreme. Nu putea să-i explice de ce. Nu-și explica nici el de unde atâta grabă. Nu aveau nimic pregătit. Casa era în renovare. Mai dura până se termina lucrul. Ne mutăm într-o singură cameră, îi răspundea. Nu avem nevoie de mai mult pentru început. Dar lui nu îi era de ajuns. Voia să fie totul aranjat din primul moment. Să treacă nunta. Să închirieze apartamentul. Argumentele erau de partea lui. Deși uneori parcă îl cuprindea și pe el sentimentul că ar trebui să plece. Să o asculte chiar dacă părea să nu aibă niciun sens. Nu a făcut-o totuși. A convins-o să respecte planul inițial. De parcă era una dintre strategiile lui de comunicare pe care le vindea clienților. Agata se schimba cu fiecare zi pe care o petrecea în București. Era tot mai absentă. Chiar dacă la fel de atentă cu el. Reacționa numai când îl auzea ridicându-se de la birou. După care se adâncea iar în preocupările ei. Îl întâmpina cu aceleași îmbrățișări și săruturi. Dar o simțea cu gândurile în altă parte. Se precipita să-și termine lucrul. Să-i pregătească vreo nouă surpriză. Să fie totul ca înainte. Dar nu făcea decât să se agite și mai tare. Paul a găsit-o într-o zi plângând în baie. Și-a șters imediat lacrimile și s-a prefăcut ocupată. Nu a recunoscut nimic. Nu a insistat nici el cu întrebările nici de această dată. Îi era teamă să nu se lase înduplecat. Deși nici măcar nu mai deschidea subiectul.

Într-o noapte s-a trezit în niște zgomote puternice. Agata era deja trează. Se uita spre ea și nu înțelegea de ce nu reacționează. Ce se întâmplă, a întrebat-o? E timpul să plecăm, i-a răspuns liniștită. S-a auzit o nouă bubuitură. Zgomot de avioane care treceau la mică distanță. Pornise și o alarmă. A luat-o de mână și au mers spre ușă. S-a întors să se uite pe geam. Să știe ce-i așteaptă afară. Și a văzut câteva clădiri în flăcări. Cerul era brăzdat de rachete. Se auzeau țipete din stradă. Mașini de poliție și ambulanțe. Pe bulevard trecea un tanc. Când s-a întors spre Agata a observat că avea ochii în lacrimi. Îl urmărea pasivă de parcă mai văzuse totul o dată și ar fi știu deja ce se va întâmpla. Hai să ieșim odată, s-a răstit enervat de calmitatea ei! A tras-o de mână și au coborât scările în alergare. Când au ajuns în holul de la intrare era plin de vecini. Paul nu se mai gândea decât la casa lor de la țară și la cât insistase Agata să plece mai devreme. Rachetele cădeau tot mai aproape. Avea senzația că nu mai poate amâna niciun moment plecarea. Mergem la mașină și fugim din București, i-a spus. Agata nu i-a răspuns nimic. Doar i-a zâmbit la fel de trist ca el în prima zi și l-a urmat fără să se împotrivească. A luat-o din nou de mână și au trecut printre oameni. Când au ieșit pe ușă s-a auzit o nouă bubuitură și a simțit o lovitură puternică la cap. Și-a revenit după câteva secunde de inconștientă și a realizat că încă o ținea de mână. A strâns-o mai tare și era inertă. Ar fi vrut să o tragă mai departe după el. Să-și continue drumul și să o salveze. Dar când s-a risipit praful nu i se mai vedea decât brațul. Restul era acoperit de un balcon dărâmat. A

încercat să-l dea la o parte. Dar era prea greu. A strigat după ajutor. Dar era prea târziu. Paul nu-și mai dorea decât să aibă aceeași soartă. A rămas lângă trupul ei până s-a făcut dimineață. Fără nicio grijă pentru ce se întâmpla în jurul lui. La un moment dat au ieșit niște vecini să-l tragă înăuntru. Dar a țipat să-l lase în pace și i-a trimis înapoi. A continuat să o țină de mână până au scos-o dintre dărâmături. Doar fața îi mai rămăsese intactă. Își păstrase aceeași expresie de resemnare senină. A sărutat-o pentru ultima oară și i-a cerut iertare. S-a prefăcut că avea nevoie de ajutorul unui soldat să-l ridice. I-a furat pistolul când nu era atent și s-a împușcat pe loc în cap.

Nu ne mai pot face nimic

Trecuseră câteva ore de când erau în scara blocului. Așteptau în holul de la intrare să înceteze atacurile. Era deja plini de vecini când ajunseseră. Coborâseră toți din apartamente de teamă. Nu aveau unde altundeva să se refugieze. Observaseră că erau atât de speriați încât nici măcar nu vorbeau unii cu alții. Doar ascultau ce se întâmpla afară. De un timp nu se mai auzeau explozii la fel de puternice ca la început. Parcă nu mai treceau nici avioane la fel de aproape. Răsunau în schimb focuri de arme. Invazia părea să se fi mutat la sol. Vedeau mașini de armată trecând prin fața blocului. Grupuri de soldați dezorientați care tot cereau indicații prin radio. Rețeaua era picată. Nu le mergeau nici lor telefoanele. Internetul nu mai funcționa de la prima rachetă. Încă nu își făcuse nimeni curaj să iasă pe ușă. Agata și Paul au realizat că împușcăturile se auzeau tot mai aproape. Și s-au înțeles din gesturi că n-ar trebui să mai aștepte. El a urcat să ia câteva lucruri pentru amândoi. Ea îl aștepta în picioare când s-a întors cu un rucsac. S-au luat de mână și au trecut printre oameni. Nu i-a băgat nimeni în seamă. De parcă erau invizibili pentru ceilalți. În fața blocului căzuse un balcon de la bombardamente. L-au ocolit cu grijă și au mers de-a lungul clădirii până în stradă. Mașina era parcată la următoarea intersecție. Pe bulevard trecea un tanc. Se îndrepta în aceeași direcție. Hai să fugim după el, i-a spus. Și au alergat până în spatele lui. Mergeau aplecați pentru a se feri de gloanțe. Se temeau și de reacția soldaților. Dar nu le-au spus nici ei nimic. Nu păruseră nici măcar să-i observe. Erau abia trecuți de vârsta majoratului. Se uitau speriați în toate părțile după vreo amenințare. Își țineau strâns armele. De parcă numai de ele depindea supraviețuirea lor. Strada era plină de mașini abandonate și dărâmături. Treceau cu tancul prin ele fără să le ocolească. La un moment dat au observat că se înroșiseră șenilele. Când s-au uitat la picioare călcaseră peste niște cadavre.

Se apropiaseră în sfârșit de parcare. Paul i-a făcut semn că numără până la trei. După care au fugit spre mașină ținându-se de mână. S-au urcat și au plecat cu luminile stinse. Mergeau pe străzi lăturalnice să evite schimburile de focuri. Aproape la fiecare intersecție pe lângă care treceau se vedeau baricade și mașini incendiate. Unele străzi erau blocate de clădirile dărâmate. Au fost nevoiți să se întoarcă de mai multe ori. Aveau senzația că nu avansează deloc. Abia după câteva ore au reușit să iasă din București. Autostrada era blocată de Armată. Așa că au virat din nou pe drumuri secundare. Nu mai țineau cont încotro se îndreaptă. Tot ce-și doreau era să se îndepărteze cât mai mult. Au continuat să meargă până nu se mai auzea nimic. Agata i-a atras atenția că rezervorul era aproape gol. Cred că ne putem opri, i-a spus. Și după le-a ieșit în drum o casă. S-au dat jos din mașină. Nu era nimeni în față. Au strigat și n-au primit niciun răspuns. S-au hotărât să intre totuși. Era descuiat și arăta de parcă ar fi plecat cineva în grabă. S-au gândit amândoi că nu aveau încotro decât să rămână. Fără

internet nu puteau să verifice la ce distanță era următoarea localitate. Riscu să li se termine benzina până să ajungă. Au verificat și restul camerelor. Dar tot nu au găsit pe nimeni. Nu revenise nici semnalul la telefoane. În curând li se termina bateria și n-ar mai fi putut nici să le pornească. Ar fi vrut să deschidă televizorul. Dar nu era curent. Au așteptat o vreme să revină proprietarii. Dar se întunecase și nici urmă de ei. La un moment dat s-a auzit o mașină care se apropia. Au ieșit în fugă să o oprească. Dar a trecut în viteză fără să reacționeze la strigătele lor. Nici măcar nu a încetinit. L-ar fi și lovit pe Paul dacă nu se ferea din calea ei în ultima clipă. S-au întors și mai confuzi înăuntru.

Nu înțelegeau nimic din ce se petrecea. Nu ajunsese la ei nicio informație. Nu știau cine atacase. Și din ce motiv. Unde era linia frontului. Ce zone ar fi trebuit să evite. Cu cine ar fi putut să ia legătura. Și mai ales cum. Nu aveau niciun răspuns la întrebările lor. Și își pierdeau treptat speranța că ar putea veni de undeva. Le era foame. Așa că s-au uitat prin frigider după ceva de mâncare. Toate sertarele erau pline. Îi aștepta un festin. S-au bucurat ca niște copii. Au coborât și la subsol unde au găsit rafturi întregi de conserve. Și tot ce ar fi avut nevoie să reziste acolo multă vreme. Nu le venea să creadă cât erau de norocoși. S-au gândit că nu era nimic întâmplător. Agata și-a făcut o cruce mare și a pus masa. Au mâncat la lumânare. Paul a găsit și niște sticle de vin. Pentru câteva ore s-au prefăcut că totul revenise la normalitate. S-au culcat devreme. Nu dormiseră toată noaptea trecută. Și s-au trezit cum s-a făcut lumină. Erau în continuare singuri în casă. Și-au băut cafeaua împreună. Se uitau unul la altul. Nu știau ce să facă. În mod normal ar fi trebuit să plece. Să caute un oraș cu o benzinărie. Să alimenteze și să-și continue drumul. Dar se temeau amândoi de ce putea să-i aștepte pe parcurs. Paul se procupa de siguranța ei. Înțelegea că nu o va putea proteja din calea gloanțelor. Agata se îngrijora la rândul ei pentru Paul. Să nu îl lase iarăși singur. Au vorbit în același timp după o pauză de câteva minute. Spune tu! Nu, spune tu! Aș prefera să rămânem aici, l-a rugat în cele din urmă Agata. Măcar până se mai liniștesc lucrurile. La asta mă gândeam și eu, i-a răspuns Paul.

Trecuse un an de când începuse războiul. Sau cel puțin asta presupuneau că era. Nu mai plecaseră din casă și nu interacționaseră cu nimeni. Mai trecuseră câteva mașini prin față. Dar își făcuseră obiceiul să se ascundă ei. Erau fericiți să rămână singuri pentru totdeauna. Uneori vedeau avioane de luptă pe cer. Foarte rar de pasageri. Rămăseseră ultimele lor legături cu restul lumii. Agata l-a rugat să-i aducă un pahar cu apă. Croșeta un costum pentru viitorul membru al familiei. În curând urmau să fie trei. Paul îi dădea ocol toată ziua. Aștepta cu înfrigurare momentul în care avea să nască. Ar fi făcut o excepție și ar fi plecat după un doctor. Numai să o știe în siguranță. Dar Agata nu avea de gând să-l lase. Respingea orice intruziune în viața lor. O să fiu bine, îi repeta

când îl vedea îngândurat. Și îl săruta pe frunte. O să ne descurcăm împreună. La fel ca până acum. Paul își petrecea zilele cu treburi prin curte. Seara îl găsea în fotoliu cu vreo carte. Descoperise multe dintre volumele sale preferate în biblioteca foștilor locatari. I-ar fi plăcut să-i cunoască, se gândea. Și să le mulțumească pentru refugiul pe care îl lăsaseră în calea lor. Se întreba dacă mai trăiau. Sper că sunt bine și ceilalți, își spunea. Uneori simțea lipsa celor care rămăseseră în urmă. Dar nu era dispus să riște viața Agatei cu nicio aventură.

Într-o noapte l-au trezit din nou niște zgomote puternice. Se auzeau explozii și focuri de armă. Parcă trăia un déjà-vu. Numai că de această dată s-a ridicat el primul. S-a uitat pe geam și se vedea orizontul în flăcări. Ce se întâmplă, l-a întrebat Agata? Așa cum o întrebasese și el. Nu a știut ce să-i răspundă. Cu fiecare noapte care a urmat se auzeau din ce în ce mai tare. Paul aproape că nu mai adormea deloc. Stătea pe marginea patului să o păzească. Începuseră să treacă mai des mașini prin fața casei. Observaseră că majoritatea erau de armată. Aproape că nu mai ieșeau în curte să nu fie văzuți. E timpul să plecăm, i-a spus într-o zi. Așa cum îi spusese și ea. Dar Agata refuza să meargă. Aici e casa noastră acum și nu o să ne poată alunga nimeni, i-a răspuns. Paul nu a mai contrazis-o. Urmărea de la fereastră cum se apropia frontul. Într-o dimineață i s-a părut că începuseră să se retragă. Vedea câteva zeci de tancuri și camioane cu soldați venind spre ei. La un moment dat au apărut și niște avioane care au început să le atace. Convoiul a accelerat și se îndrepta direct spre casa lor. O luaseră prin câmp să se salveze. Se apropiau cu viteză de parcă nici nu vedeau clădirea. Iar Paul și Agata erau tot înăuntru. A tras-o de mână să fugă măcar în ultimul moment. Dar l-a rugat să se liniștească. Nu ne mai pot face nimic, i-a spus. Și i-a făcut loc să se așeze lângă ea. Închide ochii, i-a șoptit la ureche. Și când îi vei deschide nu vor mai fi aici. Paul s-a lăsat în brațele ei. Îi auzea cum treceau în viteză. Cu rachetele explodând pe urmele lor. Se umpluse aerul de praf. Mirosea a carburant și fum. S-a înecat și a început să tușească. Dar nu a îndrăznit să ridice privirea înainte să-i spună. Când a făcut-o se mai vedeau doar în depărtare. Zgomotul încetase. Aerul se limpezise. Casa era la locul ei. Cu toate lucrurile nemișcate. Dar nu-l interesa decât să fie bine Agata. A privit-o cu atenție să se asigure că e în regulă. Și a observat că se ținea de burtă. Cred că urmează să nasc, i-a spus.

Ești sigură că mai vrei să citești

Mai vreau de citit. Mă tem că ai epuizat tot ce am scris. Ziceai că mai ai un volum pe care nu l-ai publicat. Mai bine citești o carte din bibliotecă. Vreau încă una care să fie scrisă de tine. Atunci va trebui să aștepti până voi avea ceva nou. Și când ai de gând să te apuci iarăși? În niciun caz prea curând. Dă-mi manuscrisul vechi, te rog! Nu știu dacă e o idee bună. De parcă n-ar fi tot al tău. E diferit. Au trecut mulți ani de atunci. Și ce dacă? Sunt convinsă că o să-mi placă. N-aș fi atât de sigur. Nici măcar nu l-am mai recitat între timp. De ce? Nu am nicio dorință să revin în același loc. Pentru mine va fi doar unul nou de explorat. S-ar putea să găsești altceva decât cauți. Până acum nu am descoperit nimic la tine care să nu mă atragă. O să vină și acel moment. Eva l-a privit cu reproș. Nu mai trage de timp și dă-mi cartea! Narcis regreta deja când a pornit laptopul. Căuta prin foldere pe care nu le mai deschisese de un deceniu. Ți-am trimis, i-a spus după ce a găsit ultima versiune. Nu a deschis și fișierul. l-ar fi stricat dispoziția de la primele rânduri. Întâmplări ridicole, l-a întrebat? Se putea să nu alegi un titlu care să te diminueze? Mă duc să caut o imprimantă că nu pot să citesc atât pe telefon. Vrei să-ți aduc ceva, l-a întrebat din ușă? Tot ce aș vrea e să te răzgândești. Asta nu se va întâmpla, i-a răspuns înainte să iasă.

S-a întors după un sfert de oră cu teancul de hârtii într-o mână și o cafea în cealaltă. Fă-ți de lucru fără mine astăzi că am treabă, i-a spus în drum spre dormitor. A lăsat cartea în pat și a deschis larg geamurile. Era abia mijlocul primăverii. Dar căldura venise mai devreme în acel an. A plecat să se schimbe în dressing. Și când s-a întors l-a strigat din cameră. Narcis? Da. Ce ai făcut cu foile? Nu știu la ce te referi. Mai sunt doar câteva de la final. Unde le-ai ascuns pe restul? Nu m-am atins de ele. Te rog să mi le dai înapoi. Chiar vreau să le citesc. Nu am cum să ți le dau pentru că nu le-am luat. Dar cine să le ia? Ești sigură că nu le-ai pus în altă parte? O auzea răscolind lucrurile. Nu le găsesc nicăieri și nu am chef de glume. O glumă e doar manuscrisul. Dar te las să te convingi singură. După câteva minute s-a apropiat cu pași apăsați. Nu pot să cred că le-ai aruncat pe geam, i-a spus îmbufnată. Chiar m-am supărat pe tine. Cum să le arunc? Ai putea măcar să recunoști. Le-am văzut împrăștiate printre ramurile copacului. Unele au căzut pe terasa restaurantului. Vorbești serios? Narcis a mers la fereastră. Nu putea să înțeleagă. Cum au ajuns acolo? Nu știu de ce mă întrebi pe mine. Nici măcar nu eram în cameră. Ți se pare că eu am fost? Nu m-am mișcat din living. Atunci ce s-a întâmplat cu ele? De unde să știu? Să zicem că te cred, s-a resemnat după o pauză de gândire. Dar dacă tu le-ai aruncat și mă minți... N-a mai apucat să-și termine amenințarea. O întrerupsese un zgomot puternic care se auzise din dormitor. S-au grăbit să verifice ce se întâmplase. Și au descoperit că se trântise un geam de la curent. Poate că tot vântul a luat și foile, i-a spus Narcis. Dar Eva nu era deloc satisfăcută de explicație. Îl privea în

continuare cu suspiciune. Plec să-l tipăresc din nou, i-a spus. Dar Narcis a prins-o în brațe din mers. Lasă-l pe altă zi, te rog! Hai să ne facem programul împreună. Eva a cedat în cele din urmă la insistențele lui. După ce inițial se simțise obligată să se opună. Câteva săruturi mai târziu erau în duș amândoi. Au luat prânzul la restaurantul cu copacul. Seara și-au petrecut-o la teatru. Apoi pe terasa unui club din centru cu un cuplu de prieteni. S-au întors târziu acasă. Se răcorise și puteau să doarmă îmbrățișați.

Când s-a trezit dimineața mai ținea în brațe doar o pernă. A strigat-o pe Eva și nu i-a răspuns decât ecoul. Câteva minute mai târziu s-a auzit cheia în ușă. Venise din nou cu manuscrisul tipărit într-o mână. Doar că în cealaltă ținea acum două cafele. I-a adus-o pe a lui la pat. Știu că nu bei de obicei. Dar m-am gândit că vei avea nevoie după noaptea trecută. Narcis n-a putut să-i zâmbească la fel de larg cum și-ar fi dorit. Văzuse foile și îi provocaseră o greață mai puternică decât alcoolul. A simțit nevoia să meargă la baie. Și când s-a ridicat a observat că se apucase deja de citit. Părea complet absorbită de lectură. Deși terminase numai câteva pagini. Mă mut în bucătărie, i-a spus când a revenit în dormitor. S-a așezat la masă cu hârtiile și și-a aprins o țigară. La un moment dat a văzut-o trecând înapoi cu telefonul la ureche. Vorbea cu mama ei. Uitase să o sune și se îngrijorase. Sunt bine, nu te mai panica, îi repeta în microfon. A trecut iarăși spre bucătărie cu o pernă în brațe. Și când a deschis ușa a început să țipe. A luat foc. Vino repede! Manuscrisul ardea pe masă. A turnat o sticlă cu apă plată peste hârtii și a reușit să le stingă. Se vedeau urme de fum pe mobilă și pe perete. Iartă-mă, te rog, i-a spus printre lacrimi! Plângea de la sperietură. Am lăsat țigara aprinsă și probabil că a căzut din scrumieră. Nu-ți face probleme! Bine că nu s-a întâmplat nimic, a încercat să o liniștească. Din fericire nu apucase să se extindă. Dar foile erau toate scrum. Ești sigură că mai vrei să citești, a întrebat-o în timp ce strângea resturile? Văd că se opune tot universul. Eva nu i-a răspuns nimic. Avea senzația că începuse să-l suspecteze iarăși pe el.

N-au mai deschis subiectul tot restul zilei. Și-au petrecut din nou seara în oraș. Dar s-au întors mai devreme. Narcis s-a trezit la un moment dat și a văzut-o pe telefon. Nu te-ai culcat, a întrebat-o? Mai stau puțin, i-a răspuns. L-a sărutat pe frunte și s-a întors cu spatele. Părea captivată de ce urmărea pe ecran. Dimineața a fost rândul lui să se trezească primul. A coborât și după cafele. S-a oprit și la patiserie. Și până s-a întors se trezise și Eva. Observase că avea cearcăne. Semn că nu adunase prea multe ore de somn. Încă nu se ridicase din pat nici măcar să meargă la baie. Era deja pe telefon. Părea la fel de preocupată ca în noaptea dinainte. N-a avut nicio reacție când a intrat pe ușă. I-a mulțumit pentru cafea fără să-și ridice privirea din ecran. Narcis a tras cu ochiul și a recunoscut manuscrisul. Nu i-a mai reproșat nimic. A lăsat-o singură în dormitor. Știa că se va ambiționa să termine de citit indiferent ce-i va spune. O verifica din când în

când. Numai să se asigure că e în regulă. Se temea de ce s-ar mai putea întâmpla. După toate incidentele din zilele trecute. A venit la un moment dat în living. Și i-a aruncat telefonul pe canapea. Vezi, te rog, ce are că mă scoate din sărite, i-a spus nervoasă! E a treia oară când se blochează. Îți iau laptopul până îți revine. N-a mai așteptat niciun răspuns și s-a întors în pat. I se păruse că nici măcar nu se uitase spre el. S-a uitat în schimb el mai atent. Și parcă începea să nu mai semene cu Eva pe care o cunoștea. Nu o mai văzuse atât de indispusă. Iar starea de nervozitate îi scoatea în evidență trăsături respingătoare.

A mai ieșit din cameră în următoarele ore numai să ia încărcătorul. Narcis i-a dus ceva de mâncare după o vreme. Lăsa-le pe noptieră, l-a rugat fără să-i mulțumească. Termin în curând și vin dincolo. Nu se mai ascundea de el. Se apropia de sfârșitul manuscrisului. Ajunsese la ultimele povestiri. Nu am cuvinte, i-a spus când a intrat în living. Ce s-a mai întâmplat, a întrebat-o? Parcă erai altă persoană când l-ai scris. Te-am avertizat să nu-l citești. Sau poate că acela ești adevăratul tu. Iar fața pe care mi-ai arătat-o e cea falsă. Nu e niciun Narcis acolo. Chiar dacă e scrisă la persoana întâi. Da, sigur. Sunt personaje, Eva. Nu face și tu aceeași confuzie. E unul dintre motivele pentru care am renunțat să-l public. Nu puteai să-ți imaginezi toate situațiile fără să trăiești ceva similar. Alții scriu despre criminali și ce le trece prin minte când omoară. Asta îi face și pe ei la fel? Nu își alege nimeni subiectele întâmplător. Poate că au o atracție spre violență. Mă îndoiesc. Și tu oricum nu ești scriitor, Narcis. La tine e un mecanism de adaptare la realitate. Te contrazic. Sunt împăcat cu ce se întâmplă în jurul meu. Tu? Care ai vrea să trăiești în alt secol? Nu mă face să râd că nu am chef. L-ai dat și fostelor să-l citească? Numai dacă mi l-au cerut. Bănuiesc că au fost teribil de flatate să descopere cum le-ai portretizat. Încă o dată, sunt personaje. Le-am recunoscut până și eu, Narcis. Deși nu am cunoscut-o personal decât pe una dintre ele. Cu siguranță că le-au recunoscut și cunoștințele voastre comune. Îți poți imagina cum s-au simțit în fața celorlalți? Acum înțeleg de ce nu mai face parte niciuna din viața ta. Cum să mai păstrați legătura când le disprețuiești pe față? Să mă aștept la aceeași reacție când n-o să mai fim împreună? Cum am ajuns să vorbim despre despărțire, a reacționat Narcis? Nu a zis nimeni asta, s-a repliat Eva. Dar nici nu te-am mai auzit până acum vorbind despre final. M-ai înțeles greșit. Atunci și tu pe mine când m-ai citit.

Se lăsase tăcerea. Dar Eva fierbea în sine ea. Narcis o urmărea cu coada ochiului. Și număra secunde până să răbufnească din nou. Frumos din partea ta că nici măcar nu ai negat, i-a spus după o scurtă pauză. Ce să neg? Că voi beneficia de același tratament. Hai să închidem subiectul, te rog! Mă gândeam că vom rămâne totuși prieteni. Dar văd că nu avem nicio șansă. N-ar trebui să te preocupe ce s-ar întâmpla dacă n-am mai fi împreună. De ce nu? Pentru că nu ne vom despărți. Și dacă totuși se întâmplă? Eu nu

am niciun gând. Dar văd că începe să devină subiectul tău preferat. Cum poți fi atât de sigur că nu o să-ți dorești mai târziu? La câte relații eșuate ți-ai trecut în biografie. E prea mult spus relații. Poftim, iarăși le desconsideri. Ai prefera să te mint? Să pretind că au însemnat mai mult pentru mine? Poate că și eu însemn la fel de puțin, i-a spus din mers spre ușă. Nu pot să dorm în noaptea asta lângă tine. S-a încălțat și a plecat fără să-i mai adreseze vreun cuvânt. Avea impulsul să meargă după ea. Dar nu înțelegea pentru ce să-și ceară scuze. Nu i se părea că greșise cu nimic. Toate experiențele care îi inspiraseră povestirile aparțineau unei perioade de mult încheiate. N-ar fi trebuit să o afecteze pe Eva. Poate că nu i-ar fi plăcut la fel de mult persoana care era atunci. Dar se îndrăgostise de versiunea lui din prezent. Singura care ar fi trebuit să aibă vreo importanță pentru ea. Nu-i ascunsese nimic. Doar că nu considerase relevant să-i dezvăluie trecutul lui în detaliu. Și totuși n-a rezistat să nu coboare. A găsit-o așteptând în stația de autobuz. Nu pleca în starea asta, i-a spus. Te-am rugat să nu citești cartea. Ba chiar mă bucur că am citit-o, i-a răspuns. Măcar să fiu pregătită pentru ce mă așteaptă. Nu pot să-mi șterg trecutul, Eva. Dar nu văd niciun motiv pentru care și viitorul ar trebui să arate la fel. Oamenii nu se schimbă, Narcis. Și atunci ce mai cauți lângă mine? Nici eu nu mai știu, crede-mă.

S-a lăsat convinsă să urce înapoi la el. S-au așezat pe canapea la un film. Era mai mult un pretext să nu fie obligați să vorbească. Narcis observase că Eva se uita prin televizor. Probabil că nu reținuse nimic din narațiune. Se uita în schimb tot mai atentă la telefon. Recitea anumite paragrafe. De parcă încă mai încerca să le descopere sensul. Am nevoie să-mi demonstrezi că nu mai ești aceeași persoană, i-a spus la un moment dat. Și cum pot face asta? O să te cred numai dacă ștergi toate copiile. Și vorbești cu toți cei cărora le-ai trimis manuscrisul să facă la fel. Cartea asta nu trebuie să mai existe nicăieri. Mulțumesc universului că a complotat să nu o publice. Bine, i-a răspuns Narcis fără să rămână deloc pe gânduri. Vorbești serios? Bineînțeles. Puțin îmi pasă dacă va fi publicată sau nu. Doar pentru mine nu avea oricum niciun rost să o păstrez. Nu am nicio intenție să o recitesc vreodată. Eva l-a privit cu scepticism. Să te văd, i-a spus. Acum? Dar ce mai aștepti? Narcis a chemat-o la birou să fie și ea de față. A șters folderul cu toate versiunile povestirilor și le-a scris prietenilor care le mai aveau. A amânat să le scrie și fostelor pe a doua zi. Eva i-a tolerat abaterea. Nu prea îi convenea să redeschidă conversațiile cu ele. S-au întors pe canapea și au reluat vizionarea de la început. A continuat să se țină la distanță inițial. Dar pe la mijlocul filmului și-a lăsat capul pe umărul lui. N-a durat mult și a adormit. O ajunsese oboseala după noaptea albă. Narcis a dus-o pe brațe în pat și s-a întins lângă ea. Nu avea niciun regret că ștersese manuscrisul. Știa că Eva nu îl va șterge niciodată de pe telefonul ei. Și nici fostele oricât ar fi insistat.

Eva a continuat să-l citească zilnic. Până aproape că învățase textele pe de rost. Narcis observase că începuse să-i dea replici din carte. Când i-a atras atenția i s-a părut complet surprinsă. Nici măcar nu era conștientă. O făcea involuntar. De parcă o posedase trecutul lui. Precum un demon care o folosea pentru a reveni la viață. Relația lor semăna tot mai mult cu cele pe care le încheiase. Își promisese că nu va ceda la fel de ușor și de această dată. Dar cu timpul nu mai reușea să vadă niciun drum înainte. Întâlnise aceleași obstacole care îi blocaseră calea și spre restul. Se uita la Eva și parcă își vedea fostele. Le contoriza însușirile comune. Uneori le confunda și numele. Începuse să nu mai facă diferența între ea și restul. Cu timpul s-a resemnat că nu mai poate evita finalul. Într-o zi n-a mai sunat-o. L-a sunat ea pe seară. Dar nu a invitat-o să se întâlnească. Nu i-a propus nici Eva. Au continuat să mai vorbească la telefon o vreme. Până nu a mai sunat niciunul. Narcis s-a apucat din nou de scris. Să-și umple timpul rămas liber. Un an mai târziu și-a lansat volumul de debut. Pentru o secundă i s-a părut că o vede în public. Dar a dispărut imediat printre cititoarele care își așteptau rândul la autografe. Unele i-au strecurat și numărul între pagini. Narcis nu s-a mai uitat după Eva. Îi tot spunea Andreea în minte. Era numele pe care i-l dăduse în carte. S-a gândit că fusese doar o vedenie. Și că nu s-ar fi înjosit niciodată în fața lui să vină. Dar când a ieșit din librărie a găsit un exemplar rupt în bucățele. Pe care le împrăștiase pe capota mașinii. Îi lăsase și un dosar cu hârtii. Când l-a deschis era un manuscris. Nu îl semnase. Dar a înțeles totul din titlu. A început pe loc să-l citească. Și s-a recunoscut din prima descriere.

O voi face eu pentru el

L-a remarcat într-unul dintre restaurantele ei favorite. leșise cu o prietenă la terasă. Să-și petreacă una dintre primele zile de primăvară. Și-a îndreptat fața spre soare. Și a rămas cu ochii închiși câteva secunde. Îi simțea razele pe tenul albit de iarna lungă. Își vedea pleopele aprinse de lumina care îi pătrundea în carne. Când le-a deschis a crezut că are o vedenie. S-a uitat întâi direct la soare. Era încă slab și putea să reziste cu ochii deschiși. Apoi și-a coborât privirea și l-a văzut pe el înconjurat ca de o aură. I s-a părut că nu era numai un joc de lumini. leșea în evidență și după ce se risipise efectul razelor. Deși se integra până la indistinție în decor. Avea senzația că îi dispar pe rând părți ale corpului în fundal. Până să înțeleagă că se asortase cu locația. Era îmbrăcat cu aceeași paletă de culori. Chiar și cartea pe care o ținea în mână se potrivea cu restul. Trecea printre mese cu siguranța clientului fidel care se îndreaptă spre locul său obișnuit. S-a așezat la o masă rezervată. Un chelner l-a recunoscut și s-a grăbit să-l servească. Nu i-a mai adus meniul. l-a răspuns la câteva întrebări și a plecat spre bucătărie. S-a întors după câteva minute cu o sticlă de vin. După încă un sfert de oră a revenit și cu mâncarea. Nu a reușit să recunoască felurile. Deși era la rândul ei clientă fidelă. Până la urmă nu s-a putut abține și l-a întrebat pe cel de la masa lor. Dar nu a reușit să afle nimic. Pe domnul îl servește mereu un alt coleg, le-a răspuns. Își comandaseră deja și al doilea pahar ca să-l urmărească. Pe al treilea n-ar mai fi vrut să-l ceară. Din fericire se pregătea de plecare și el. A lăsat sticla plină de jumătate și s-a îndreptat spre ieșire. Ea observase că își uitase cartea pe care o răsfoise între feluri. A ezitat pentru câteva secunde. Apoi s-a gândit că poate e un semn pe care n-ar trebui să-l ignore. A luat-o de pe masă și a fugit după el. S-a uitat în toate direcțiile când a ieșit în stradă. Dar nu mai era nicăieri. Dispăruse la fel de neașteptat cum apăruse. S-a întors resemnată înăuntru. A avut impulsul să i-o lase chelnerului. Probabil că se va întoarce după ea când o să realizeze, s-a gândit. Dar a păstrat-o totuși. Dacă e client fidel ne vom mai intersecta, și-a spus. Deși nu se întâmplase niciodată până atunci. Era conștientă că ar fi rămas fără singurul pretext să-l mai întâlnească. A realizat că nici măcar nu citise titlul. Era *Clopotarul* lui Rodenbach. Într-o ediție uzată de vreme și de lecturi repetate. Nu o știa. Nu auzise nici de autor. A continuat să o răsfoiască până s-a hotărât brusc să meargă acasă. Dispăruse între timp și ea din conversație. Prietena ei a rămas surprinsă. Își plănuiseră să petreacă și seara împreună. Dar și-a cerut scuze și a plecat grăbită. Ținea romanul strâns în brațe. Găsise între paginile îngălbenite o foaie scrisă de mână și nu mai avusese răbdare să o citească. Nu s-ar fi simțit bine să o facă de față cu altcineva. De parcă numai ea ar fi avut dreptul să-i încalce intimitatea. Nu a mai deschis-o până a intrat în casă și a încuiat ușa. S-a așezat pe jos cum a trecut pragul și a început să citească.

Contemporanii i-ar fi pus un diagnostic din repertoriul psihologilor, dar pentru el nu erau decât însușirile ei native, trăsături mai bune sau mai rele ale unei personalități în formare. Ar fi vrut să-i extirpe jumătate dintre ele și să o ajute să le dezvolte pe cele rămase într-un tot coerent, să elimine tensiunile dintre tendințele contradictorii ale căror ciocniri interioare se răsfrângeau și la suprafață. Pe cât îi iubea latura copilăroasă, atașamentul față de familie, sinceritatea naivă sau delicatetea morală, pe atât îi detesta vulnerabilitatea emoțională, impulsivitatea verbală, ignoranța culturală sau conformismul social. Parcă erau două persoane într-una singură, între care se ducea o luptă permanentă și care preluau controlul alternativ în funcție de context. În absența lui se deteriora treptat până ajungea să nu o mai recunoască, pradă facilă pentru influențele de calitate inferioară care se manifestau în jurul ei. Se întorcea transformată și de la o banală întâlnire cu prietenele. Când absenta cu zilele avea nevoie de alte câteva pentru a reveni la normalitate. Se pierdea în distracții superficiale, pe care încerca să le prelungească și la întoarcere, ca să evite pe cât posibil confruntarea cu jumătatea ei mai bună. Își aglomera programul, îl evita și pe el din teama de a se vedea reflectată în ochii lui, de a-și privi chipul distorsionat în pelicula umedă. El încerca să nu-i reproșeze nimic, dar nu-și putea reprima până și mâhnirea pe care i-o provocau schimbările ei de atitudine, dezamăgirea că erau nevoiți să o ia mereu de la capăt. Pe ea nu o durea nimic mai tare decât revelația că e vinovată. Se apăra cu ferocitate, îi deschidea răni vechi și îi provoca altele noi, până reușea din nou să o îmblânzească, să-i amintească ce însemna pentru viața ei. După o vreme încerca să-și compenseze greșeala, dar fără să o îndrepte. Era prea orgolioasă până și să o recunoască în fața lui. Se comporta de parcă ar fi vrut să-i șteargă episodul din memorie, să facă dispărută orice consecință a propriilor fapte. Însă tristețea lui nu mai putea fi suprimată, devenise o constantă. Era acea parte din relația lor de care se jenua amândoi. Ea pentru că îi expunea labilitatea, el pentru că îi devoala slăbiciunea. Știa că o să vină și momentul când nu se va mai întoarce, când va ajunge prea departe și nu-și va mai găsi drumul înapoi, când poate n-ar mai avut nici unde să revină și nici cine să o mai primească. Iar gândul la un sfârșit care nu putea fi evitat îi paraliza orice inițiativă. Abia își mai găsea energia să întrețină aparența unei stări de normalitate, în pauzele tot mai scurte dintre turbulențele provocate de transgresiunile ei. Aștepta finalul ca un bolnav cronic pe care niciun tratament nu îl mai putea vindeca, pentru care s-a pierdut și ultima speranță, s-a risipit și ultima iluzie că ar mai exista un viitor.

Și-ar fi dorit să afle și continuarea. Dar înțelegea că nu mai putea fi vorba de niciuna. Că era ultima pagină a unei povești care se terminase dinainte să înceapă. Nici capitolele anterioare n-ar mai fi avut vreo importanță. Scrisese istoria unei relații care n-ar fi trebuit nici măcar să existe. A luat hârtia și i-a dat foc deasupra chiuvetei. După care a lăsat apa să curgă multă vreme. Dacă nu s-a putut desprinde singur o voi face eu pentru el, s-

a gândit. A revenit a doua zi în restaurant pe la aceeași oră. Dar el nu a mai apărut. Se aștepta să nu mai vină după ce uitase foaia odată cu romanul. Din zilele următoare a început să facă plimbări lungi prin cartier. În speranța că locuia în aceeași zonă și ar fi putut să-l vadă. Ținea mereu cartea în geantă. Pregătită să i-o returneze dacă se întâlneau. La un moment dat i s-a părut că îl recunoaște printre mașini. De partea cealaltă a bulevardului. A încercat să-l urmărească. Dar a dispărut pe o stradă laterală. Îi observase totuși hainele de la distanță. Și s-a gândit care ar fi restaurantul cu al cărui design s-ar asorta. Când a intrat l-a văzut retras într-un colț. Din nou cu o carte în mână și un pahar de vin pe masă. S-a apropiat timidă și i-a întins romanul. Între timp îl și citise de câteva ori. L-a văzut că s-a înroșit la față. I-a mulțumit cu privirea încă plecată și a început să caute hârtia pe care o uitase între pagini. Nu a mai avut răbdare nici să-l lase singur. Am ars-o, i-a spus. Și nu am citit-o decât eu. A privit-o în același timp cu groază și cu recunoștință. Groază pentru că îi descoperise secretul. Recunoștință pentru că i-l protejase. Nu doar că îl ținuse pentru ea. Dar îl și făcuse să dispară. Se simțea eliberat după multă vreme. A invitat-o să-l acompanieze. Măcar cu un prânz să mă revanșez, i-a spus. A întrebat-o dacă frecventează des restaurantul. Ea i-a răspuns că nu. El i-a cerut permisiunea să-i comande un fel special. Avea senzația că îi cunoaște deja gusturile. De parcă tot ce-i plăcea lui ar fi trebuit să-i placă și ei. A invitat-o să guste și vinul. Și au terminat sticla împreună. Trecuse un timp de când frapiera nu mai rămăsese goală. După ce a plătit nota s-a lăsat tăcerea. S-au uitat unul la celălalt și au izbucnit în râs. Mai bem un pahar la mine, a întrebat-o?

Plângea ea pentru amândoi

A simțit că îi dau iarăși lacrimile. Dar și-a lăsat capul pe spate să-i intre înapoi. Nu avea motive să fie tristă. Era din nou liberă. Ar fi trebuit să zâmbescă. Și dacă i s-ar fi desprins buzele i-ar fi intrat în gură. Le-ar fi simțit gustul amar și s-ar fi uitat iarăși spre stradă. Și-ar fi imaginat că stă pe margine. Că așteaptă să treacă o mașină în viteză. Că închide ochii și i se aruncă în față. Se vedea prinsă între roți și asfalt. Parcă își simțea oasele rupte. Carnea zdrobită de greutatea fiarelor. Dar nicio durere n-ar fi putut să depășească ce simțea deja. A tresărit când le-a văzut venind pe două dintre ele. Se întâlnea cu cele mai bune prietene la o cafenea și ajunsese prima. Se temea că i s-au înroșit ochii. Și-ar fi dorit să meargă la baie înainte de venirea lor. Să se spele pe față. Să-și refacă machiajul. Să ascundă urmele suferinței din ultima lună. Dar nu mai avea timp. Și-a amintit că își cumpăraseră o pereche de ochelari. Îi uitase în geantă. Era tot nouă. Le comandase într-un acces de furie cu niște seri înainte. Voia să le demonstreze tuturor că trecuse peste despărțire. Că își vedea de viață. Și i-a pus la ochi în grabă. Deja se simțea protejată. Acum nu mai trebuia să se preocupe decât de gură. Să nu-i alunece colțurile într-o grimasă de tristețe. Ajunseseră. S-a ridicat să le îmbrățișeze. S-a străduit să pară binedispusă. Una dintre ele a lăudat-o că arată bine. Și i-a dat un cot celeilalte să o susțină. I se păruse că vorbeau despre ea și când se apropiau de masă. Altfel de ce și-ar fi acoperit buzele în timp ce își șopteau la ureche. I-au complimentat și noile accesorii. Măcar le observaseră și n-a fost nevoită să le atragă atenția. Oare erau prea ostentative, s-a întrebat? I-au cerut ochelarii să-i probeze. Nu prea îi venea să-i scoată. Dar cum ar fi putut să motiveze un refuz? A profitat de ocazie și s-a scuzat să meargă la toaletă.

Când s-a întors ajunsese și ultima dintre ele. S-a repetat episodul cu îmbrățișarea și complimentele. A strâns-o în brațe de parcă ar fi consolat-o pentru o pierdere. Deși Miruna nu mai suporta să i se readucă aminte. O sufocau cu întrebările. Nu-și luau privirea de la ea. Ca și cum ar fi fost datoare să-i acorde toată atenția. Se simțea din nou expusă. Avea senzația că ochii îi spun altă poveste decât vorbele. S-a întins după ochelari să-i ascundă. Și când i-a pus înapoi a observat o schimbare pe fețele lor. Una arăta plictisită. Alta părea cu gândurile în altă parte. În timp ce ultima venită parcă o privea cu dezgust. Și i-a dat jos și totul revenise la normal. Erau iarăși zâmbitoare. S-a frecat la ochi. I-a pus înapoi. Și îi apăreau din nou cu expresiile schimbate. De parcă numai prin lentile le-ar fi văzut cum erau în realitate. Mi-ați făcut ceva la ochelari, le-a întrebat circumspectă? Dar au negat toate. I-am stricat? Nu cred. Probabil că încă nu m-am obișnuit cu ei, le-a răspuns și a schimbat subiectul. Observase că cea plictisită era tot mai puțin activă în conversație. Aștepta momentul să se vorbească și despre ea. Să le povestească ultimele ei aventuri. O știa că nu tolerează prea bine situațiile când era

altcineva în centrul atenției. Cea disprețuitoare o chestiona în continuare. Oricât ar fi încercat Miruna să abată discuția. Voia să afle toate detaliile. Și parcă se bucura de eșecul relației cu Ciprian. O analiza cu atâta malițiozitate încât n-a mai rezistat. Și-a scos iarăși ochelarii. Prefera să-i vadă zâmbetul fals. Era mai ușor de tolerat. Cea absentă se afundase complet în telefon. La un moment dat s-a auzit o melodie. A închis-o imediat și a ridicat privirea speriată. Miruna o recunoscuse deja că era din ultima lui postare. O văzuse la rândul ei înainte să plece de acasă. Dar s-a prefăcut că nu a înțeles nimic. Și-a pus totuși ochelarii înapoi. Se hotărâse să le privească în toată goliciunea lor morală.

Oare se conversează cu vreuna dintre ele, s-a întrebat? Văd că totuși continuă să-l urmărească. Observase câteva schimburi de priviri suspecte de când erau împreună. A preferat și atunci să le ignore și să nu spună nimic. I se părea că s-ar fi pus într-o postură ridicolă. Avusese încredere în prietenele ei. Chiar mai multă decât în el. Până și când se despărțiseră le urmasse tot lor sfatul. Au încurajat-o din primul moment. Și s-au asigurat că nu dă înapoi. I-au fost alături de câte ori era singură. Și ar fi putut ceda tentației să-l caute din nou. Și-au făcut programul împreună aproape zilnic. Îi țineau companie cu rândul. Orice numai să o păstreze departe de el și la dispoziția lor. Le suna uneori plângând. Și petreceau ore întregi la telefon. Când terminau de vorbit era prea epuizată. Se punea direct la somn și mai trecea o zi fără el. Mai depășea un moment de slăbiciune. Până a început să se acomodeze cu absența lui. Se mai gândea uneori cum ar fi să se împace. Iar primul lucru care îi venea în minte era tocmai reacția fetelor. Nu se simțise suficient de puternică să le înfrunte. Chiar și atunci când îi venea să-și înfigă un cuțit în inimă. Să-i trimită o poză. Și să-l invite să-l împingă până la capăt. Să i-o scoată cu totul din piept. Și să o păstreze în cutia lui de trofee. Ar fi fost un sfârșit mai demn decât să-și recunoască eșecul și să o ia de la capăt cu altul. Pentru a câta oară? Le-a mai privit o dată pe fiecare în parte. Și le descoperea în continuare trăsături pe care nu le remarcase până atunci. Ce tot faci cu ochelarii, a întrebat-o una dintre ele? Mă dor ochii de la soare, le-a răspuns. Se hotărâse să-l viziteze. Voia să-l privească și pe el prin lentile. Să înțeleagă ce simțea de fapt pentru ea. Le-a mințit că se întâlnea cu un tip pe seară. Știa că nu vor comenta nimic. Era urmarea pe care o așteptau toate.

A mai primit o rundă de felicitări și la plecare. A trecut întâi pe acasă să-și lase telefonul. Una dintre fete îi putea accesa locația. Și nu voia să o surprindă că merge la el. Când a ajuns la scară a avut reflexul să-și scoată cheia. Dar și-a amintit că i-o returnase la ultima vizită. A renunțat totuși să sune la interfon. Voia să-l surprindă și să-i urmărească reacția. A așteptat să iasă un vecin și s-a strecurat înăuntru. A urcat și i-a sunat direct la ușă. L-a auzit cum se uita pe vizor. I s-a părut că a rămas blocat câteva secunde. Apoi s-a auzit încuietura. Când i-a deschis a rămas pe loc fără să-i spună nimic. O privea și el

încremenit. Fără să poată scoate vreun cuvânt. Miruna s-a uitat cu atenție la fața lui. Și-a dat jos ochelarii și i-a pus la loc de câteva ori. Dar arăta la fel. Nu observase decât o singură diferență. În spatele privirii severe i s-a părut că vede multe lacrimi întoarse. Parcă erau tot mai aproape să izbucnească. Pe măsură ce o privea de la distanță. S-a aruncat în brațele lui înainte să se întâmple. N-ar fi suportat să-și piardă demnitatea nici măcar în fața ei. I-a mulțumit în gând. Și a sărutat-o pe frunte când și-a simțit tricoul umed. Plângea ea pentru amândoi.

Când se va fi oprit timpul

S-a deschis ușa și a intrat o lumină orbitoare. Și-au pus ochelarii și au ieșit din casă. Mergeau prin aer în dreptul etajului șapte. Nu mai erau nevoiți să coboare cu picioarele pe pământ. Iar totul se vedea mai clar privit de sus. Au trecut pe lângă acoperișul blocului vecin. Și pe umărul ei s-a așezat o pasăre. Îi ciripea încet la ureche. Magda a zâmbit și a mângâiat-o. El n-a îndrăznit s-o întrebe ce i-a spus. Erau secretele lor de fete. Pasărea a zburat mai departe și Cristi a strâns-o puternic de mână. Își imaginase pentru o secundă cum ar fi să dispară și ea din viața lui. Magda a privit-o un timp cum se îndepărtează. Și lui i s-a părut că i se citește pe față un sentiment de nostalgie. Dar când s-a întors i-a risipit orice îndoială. Cu zâmbetul pe care îl cunoștea atât de bine. Era sigur că n-ar fi vrut să fie altundeva decât lângă el. Au continuat să meargă pe deasupra locurilor familiare. A străzilor pe care le străbătuseră ani de-a rândul. A locurilor preferate în care își petrecuseră după-amieze tihnite. Dar și nopți tumultuase. A Bisericii în care se cununaseră și continuaseră să meargă în fiecare duminică. Și-au revăzut prietenii în fața blocului. Când au ajuns în dreptul parcului s-au oprit pentru o vreme. Erau și fiica împreună cu soțul. Se jucau prin iarbă cu membrul cel mai tânăr al familiei. I-au admirat de la distanță și li s-au umezit ochii. S-au luat în brațe și au plecat mai departe. De ei avea să le fie cel mai dor. Dar s-au consolât că îi vor revedea când se va fi oprit timpul. Mergeau în direcția în care zburase și pasărea. Direct spre soare. Razele le mângâiau fețele. Și parcă le pătrundeau în carne și în oase. Să-i vindece de bătrânețe. Cristi nu mai realizase că își uitase bastonul. Magda se îndreptase de spate. Aveau senzația că întineresc cu fiecare pas. Le dispăruseră ridurile. Li se întinsese pielea. S-au uitat surprinși unul la celălalt. Și au recunoscut chipurile de care se îndrăgostiseră. Și-au scos ochelarii să vadă mai bine. Și s-au sărutat cu aceeași emoție ca prima dată. Apoi și-au continuat drumul ținându-se de mână. Până au dispărut în lumină.